

Giới thiệu Thần Y Hoàng Hậu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại

Edit và dịch: Emily Ton

Ở thế kỷ 21 nàng là đệ nhất át chủ bài đặc công nhưng đồng thời cũng là thiên tài bị gia tộc ruồng bỏ.

Hắn là thái tử của đế quốc, tính cách cao ngạo phúc hắc. Một kẻ vương giả đứng đầu thiên hạ.

Nàng giả tru ăn lão hổ lừa gạt hắn, ngược hắn, kích thích ăn. Mỗi lần nàng chơi xong liền chạy.

Nhưng hắn là nam nhân sao có thể chịu đựng được điều này. Chính thế hắn chỉ có thể chấp nhận nàng, sủng ái nàng khiến cho nàng can tâm tình nguyện rơi vào tình yêu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thiếu nữ thiên tài bị vứt bỏ (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đế quốc Quân Võ, đế đô.

Tà Thanh Vân và Phượng Vũ chỉ vừa mới tám tuổi.

Phốc ——

Tà Thanh Vân đầy mạnh thanh kiếm màu tím lạnh lẽo trong tay vào giữa hai hàng lông mày của Phượng Vũ!

Một giọt máu phượng hoàng chân huyết đúng màu hổ phách bị mũi kiếm lấy ra, lơ lửng ở giữa không trung.

Tay trái Tà Thanh Vân vươn ra, lập tức chộp lấy giọt máu màu hổ phách vào trong tay, *phụt* một tiếng, trực tiếp nổ tung!

Tay đầy máu tươi, nhưng trên mặt Tà Thanh Vân lại nở một nụ cười lạnh lùng quỷ dị.

Nhin tiểu nữ hài thống khổ đến nỗi cuộn tròn nằm trên mặt đất, Tà Thanh Vân cười lạnh một tiếng:

"Phượng Vũ! Trên thế giới này, chỉ có một người có được phượng hoàng chân huyết! Nếu đã có ta, vì sao còn xuất hiện thêm một người là người?!"

"Ai muốn cùng người xưng đế song hoàng? Người có tư cách gì để so sánh với ta?!"

"Người đã sớm đính hôn thì như thế nào? Vị trí Thái tử phi sẽ là của ta, Quân Lâm Uyên cũng sẽ là của ta!"

"Chủ nhân Bích Lạc Cung thật sự là người? Ha ha, hiện tại người đã là phế vật! Thần nữ Bích Lạc Cung chỉ có thể là ta! Cho nên, người hãy đi chết đi!"

Thanh kiếm màu tím lạnh trong tay Tà Thanh Vân trực tiếp đâm vào trái tim Phượng Vũ!

Đôi tay Phượng Vũ nắm chặt thanh kiếm lạnh màu tím, bị lưỡi kiếm cắt vào lòng bàn tay, máu tươi ào ạt chảy ra, nhưng nàng phảng phát như không cảm giác được đau đớn.

Nơi khoảng giữa hai hàng lông mày, linh khí không ngừng phân tán, một thân tu vi có thể được xem là thiên tài, đang biến mất với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Tu vi được xung là thiên tài của nàng đang bị phế bỏ, bởi vì sự biến mất của phượng hoàng chân huyết!

Cặp mắt đen tối và sâu thẳm của Phượng Vũ gắt gao nhìn chằm chằm Tà Thanh Vân!

"Đi chết đi!" Tà Thanh Vân nháy mắt dùng sức, thanh kiếm lạnh màu tím đâm vào trái tim Phượng Vũ, *phụt* một tiếng, lực xuyên qua, máu đỏ tươi phun ra như sương mù, phun lên khuôn mặt Tà Thanh Vân.

Khuôn mặt Tà Thanh Vân đẫm máu tươi cười quỷ dị: "Từ nay về sau, tên của ta là Tà Thanh Loan! Thanh Loan Phượng Hỏa, vua của muôn loài chim."

Ta, Tả Thanh Loan, mới là chân mệnh phượng hoàng duy nhất của đế quốc Quân Võ!"

Phượng Vũ rời xuống mặt đất, con người vốn rõ ràng dần dần trở nên mơ hồ. Nàng nhìn thấy giá chủ Tả già bảo hộ Tả Thanh Vân càng lúc càng xa. Nàng cảm giác được ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ. Nàng ý thức được sinh mệnh của mình đang dần dần mất đi.....

Tả Thanh Vân, người thừa dịp sự phụ mỹ nhân nhà ta đang ngưng tụ chân thân, hủy đi phượng hoàng chân huyết của ta. Chờ sự phụ ta ra ngoài, cả nhà người, toàn tộc người, thậm chí toàn bộ quân võ đại lục, có thể thừa nhận nỗi lừa giận của hắn hay sao?!

Sự phụ không phải là người, càng chuẩn xác mà nói, đó là một linh hồn bám vào chiếc nhẫn Long Phượng Linh Giới của nàng.

Người ta nói rằng luân hồi quyết định vận mệnh, có một người cha tốt là điều tuyệt vời hơn bất cứ thứ gì.

Phượng Vũ tỏ vẻ đắc ý, tuy rằng nàng chưa từng gặp cha mình trước đây, nhưng nàng có một sự phụ mỹ nhân lợi hại nhất toàn đại lục!

Nàng còn nhớ rõ, lần đầu tiên kích hoạt chiếc nhẫn Long Phượng Linh Giới, sự phụ mỹ nhân đã từ từ xuất hiện từ không gian linh giới.

Năm đó nàng ba tuổi, ngây thơ tinh khiết ngực lên nhìn thiếu niên bạch y xuất trần: "Ngài..... rất lợi hại sao?"

Hai tay sự phụ mỹ nhân bắt chéo ở phía sau, không chút để ý nói: "Có thể chấp nhận được, ta đã từng là chúa tể của đại lục này."

Mấy năm nay, sự phụ mỹ nhân luôn ở trạng thái linh hồn, rốt cuộc ngưng tụ ra phượng hoàng thần huyết, sau đó chuẩn bị luyện chế ra chân thân. Bằng cách đó, linh hồn hắn sẽ không cần phải sống ở bên trong nhẫn Long Phượng Linh Giới.

Đó có phải là áo giác xuất hiện trước khi chết hay không? Mí mắt Phượng Vũ càng ngày càng nặng, phảng phát thấy được vị bạch y trắng hơn tuyệt, cơ thể duyên dáng, sự phụ mỹ nhân giống như một vị thần.

Bông hoa quỳnh trắng tinh lulu loát, giống như bông tuyết tinh khiết được tinh lọc thánh khiết.

Hắn nhẹ nhàng đẹp nhẹ trên gió, chậm rãi bước ra từ nhẫn Long Phượng Linh Giới.

Khi Phượng Vũ phục hồi lại tinh thần, nàng phát hiện ra chính mình đã nằm ở trong khuỷu tay ấm áp của hắn.

Trên người hắn có hơi thở tinh khiết nhất thế gian, những tinh chất tươi mới và sạch sẽ quanh quẩn trên thực vật.

"Sư phụ....." Sau khi Phượng Vũ nhìn thấy người thân yêu của mình, chớp mũi đau xót, hiển lộ chân tình.

Sư phụ có thể ôm nàng, sư phụ đã ngưng tụ ra chân thân! Tâm nguyện nhiều năm rốt cuộc đã đạt thành!

Chiếc áo rộng dài tuyết trắng của sự phụ mỹ nhân tầng tầng lớp lớp hạ xuống trên mặt đất, cặp mắt đẹp thâm thúy chăm chú nhìn miệng vết thương ở giữa hai lông mày Phượng Vũ, cảm xúc dường như không hề có chút dao động.

"Sư phụ, ta sẽ chết sao?" Nữ hài nhỏ, con người rõ ràng như nước.

Lông mày sư phụ vẫn bình tĩnh và nhẹ nhàng như mây: "Sẽ không."

Nói xong, ngón tay thon dài như ngọc của hắn hơi chấm một cái, rất nhanh, một giọt máu màu vàng bay ra từ khoảng giữa hai lông mày của hắn.

Đôi mắt Phượng Vũ kịch liệt co rút lại! Đó là phượng hoàng thần huyết! Phượng hoàng thần huyết của sư phụ! Nó mạnh hơn rất nhiều lần so với phượng hoàng chân huyết!

Mỗi cửa sư phụ, lạnh lùng và thờ ơ: "Đừng lộn xộn."

Hắn để máu phượng hoàng thần huyết vào giữa ấn đường của Phượng Vũ.

"Không!" Trong lòng Phượng Vũ có một loại dự cảm thật sự không tốt, "Sư phụ! Ta sẽ không chết, nhưng ngài thì sao?! Phượng hoàng thần huyết là tinh khí bôn mạng của ngài, nếu không có phượng hoàng thần huyết, thân thể này của ngài....."

Mắt của sư phụ, cao thâm khó đoán: "Phượng hoàng thần huyết tạm thời đã bị phong ấn, sau khi kích hoạt Cửu Chuyển Hồi Linh Đan, người có thể tu luyện một lần nữa....."

Lời còn chưa dứt, thân thể sư phụ đã dần dần biến mất.

"Không!"

Toàn thân Phượng Vũ đều là máu, gần xanh toàn thân bùng nổ, tất cả sức mạnh trong cơ thể nàng đều đã cạn kiệt! Liều mạng duỗi tay ra để bắt lấy sự phụ mỹ nhân!

"Sư phụ!"

Tuy nhiên, sư phụ mĩ nhân thánh khiết như tiên, vẫn biến mất ở khe hở nơi ngón tay nàng.....

"Sư phụ!"

Phượng Vũ kiệt sức ngã xuống mặt đất, một thân hồng y bị máu tươi nhiễm ướt, trên khuôn mặt trắng nõn loang lổ vết máu, hai tròng mắt càng là đang chảy ra máu!

Dau lòng không thể hô hấp!

Dau lòng toàn thân run rẩy!

Tự trách, hận không thể giết chính mình!

Tà Thanh Vân đã hủy đi phượng hoàng chân huyết của nàng, nàng cũng không hận như thế!

Nàng thà rằng mình chết, cũng không thể chịu được sư phụ mĩ nhân thánh khiết không ti vết của nàng chịu một chút thương tổn nào!

Hận, cực hận!

Phượng Vũ phẫn nộ nắm chặt nắm tay, móng tay cơ hồ đâm vào da thịt, đầu ngón tay máu tươi đầm đìa!

Tà Thanh Vân, thù này, không đội trời chung. Ta, Phượng Vũ thì không sống cùng người trong cùng một thế giới!!!

.... *Lời của tác giả:*.....

PS: Cuối cùng ta đã xuất bản một cuốn sách mới, một cây non nhỏ chờ đợi các thiên thần nhỏ chúc phúc cho nó ~~ để chúng ta tưới cho nó trở thành một cây đại thụ vững chắc ~~

Ta cầu để lại lời bình luận, cầu phiếu đề cử, cầu tiền thưởng ~~ cầu mọi thứ cho cuốn sách mới này ~~ chyện chyện cái ~~

Lời của dịch giả: Ta thì cầu để lại lời bình luận, cầu votes, cầu ngôi sao ~~ chyện chyện cái ~~

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thiếu nữ thiên tài bị vứt bỏ (2)

5 năm sau, đế quốc Quân Võ, Bắc Cảnh thành.

"Sư phụ!!!"

Phượng Vũ kinh hô một tiếng, cả người ngồi dựng lên từ trên giường!

"Ngũ tiểu thư, ngũ tiểu thư ——"

Ngoài cửa, đại nha hoàn Thu Linh bên người vội vàng đi tới, đặt một chậu đồng đựng đầy nước lên kệ, vội vã đi đến bên người Phượng Vũ.

Ở trong ánh tượng của Thu Linh, ngũ tiểu thư nhà nàng có khuôn mặt rất xinh đẹp, với vẻ ngoài tỏa sáng, nhưng giờ phút này, sắc mặt nàng nhợt nhạt như tuyêt.

Thu Linh cực kỳ đau lòng, vội vàng dịu giọng hỏi: "Tiểu thư gặp ác mộng?"

Phượng Vũ nhìn Thu Linh, ý thức thanh tĩnh một chút, rốt cuộc cũng nhớ lại.

Tà Thanh Vân đã hủy phượng hoàng chân huyết của nàng, sư phụ vì cứu nàng mà lâm vào hôn mê vô tận lần nữa..... Đây không phải là mộng, mà là những gì thật sự đã phát sinh vào 5 năm trước!

Từ sau khi phượng hoàng chân huyết của nàng bị hủy. Nàng đã từng là tiểu thiếu nữ thiên tài ngã xuống thần đài, trở thành sỉ nhục của Phượng tộc. Nay cả người mĩ xinh đẹp và đệ đệ của nàng đều bị đóng gói và cùng nhau bị ném đến biên cảnh đế quốc Bắc Cảnh Thành —— nhà cũ của Phượng gia.

Thu Linh lấy một đôi dép lê xù xì đặt ở trước mặt Phượng Vũ, đỡ nàng đến trước bàn trang điểm để trang điểm chải chuốt.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

"Tỷ! Tỷ! Đέ đô gửi thư tôi!"

Một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, rất nhanh, một thiếu niên nhỏ giồng như một trận gió mạnh vọt vào.

Tiểu thiếu niên mang bộ dáng mười hai tuổi, lón lên rất tuấn mỹ.

Da đẹp hơn tuyết, ngũ quan tinh xảo, đặc biệt là cặp mắt, lông mày dài và dày hơi nhêch lên, đôi mắt to đen và đặc biệt sáng.

Không đợi Phượng Vũ hỏi, Phượng Tiểu Thất đã nhét bức thư trong tay mình vào tay Phượng Vũ: "Tỷ, tỷ mau xem!"

Đó là một phong thư màu đỏ, màu đỏ đại biểu cho một lời cảnh báo trước, khó trách Phượng Tiểu Thất lại trở nên lo lắng như vậy.

Người khác lo lắng, nhưng thần sắc của Phượng Vũ lại vẫn luôn bình tĩnh, ngón tay nhỏ dài trắng non như ngọc mở phong thư ra, đôi mắt quét nhẹ, thờ ơ xem qua một lần.

"Tỷ!" Phượng Tiểu Thất không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Phượng Vũ, thấy nàng nhíu mày lại, càng thêm sốt ruột: "Đέ đô đã phát sinh chuyện gì sao? Có biến cố gì sao?"

Thu Linh cũng mang vẻ mặt tò mò và khẩn trương.

Phượng Vũ giờ giờ lá thư trong tay, hơi mỉm cười: "Không có gì, Quân Lâm Uyên đang tuần tra biên cảnh thành mà thôi."

Thu Linh kinh hô một tiếng: "Vị Thái Tử điện hạ chí cao vô thượng quyền thế ngập trời muôn qua đây?"

Phượng Vũ ừ một tiếng: "Hắn... chúng ta tránh đi là được. Chẳng qua, Phượng gia vẫn luôn có ý đồ bám vào vị Thái Tử điện hạ này một lần nữa, lúc này sợ là người trong gia tộc sẽ tới."

"A! Vậy phải làm sao bây giờ?!" Phượng Tiểu Thất thiếu chút nữa đã nhảy lên, "Chúng ta đã bị ném đến nhà cũ nơi biên cảnh, bọn họ còn muốn thế nào? Đuối tận giết tuyệt sao?!"

Phượng Vũ tức giận liếc mắt nhìn Phượng Tiểu Thất một cái: "Gấp cái gì?"

Phượng Tiểu Thất gần như sắp khóc: "Tỷ! Sao ta có thể bình tĩnh được! Nếu là tỷ trước đây, bất kể là ai tới, chỉ cần hát một cái là bay. Nhưng hiện tại, tỷ..... tu vi của tỷ đã bị phế!"

"Thất thiếu gia!" Ánh mắt Thu Linh sắc bén xưa nay chưa từng có!

Phượng Tiểu Thất cũng ý thức mình đã nói sai, hai tay che miệng lại, hai mắt trừng lớn áy náy nhìn Phượng Vũ. Trong khoảng thời gian ngắn, nó không biết nên phải làm gì mới tốt.

Phượng Vũ mỉm cười: "Tu vi bị phế thì như thế nào, chẳng lẽ tỷ tự người là ta không thể tu luyện một lần nữa hay sao?"

Đôi mắt Phượng Tiểu Thất lóe sáng trong nháy mắt: "Tỷ! Tỷ có biện pháp? Tỷ tìm được biện pháp có thể tu luyện một lần nữa?!"

Phượng Vũ buông tay: "Cũng không có."

Nháy mắt, mắt của Phượng Tiểu Thất lại suy sụp xuống bả vai nhỏ.

Trong quan điểm người ngoài không thể nhìn thấy, trong mắt Phượng Vũ hiện lên một thâm ý cao thâm khó đoán.

Sự phụ mĩ nhân từng nói, nếu muốn tu luyện một lần nữa, cần phải luyện ché ra Cửu Chuyển Hồi Linh Đan.

Nàng biết đan phuong Cửu Chuyển Hồi Linh Đan, cũng có năng lực luyện ché nó, chẳng qua hiện tại còn thiếu một dược liệu cuối cùng —— Tiên Linh Quả.

Tiên Linh Quả này, Phượng Vũ quan sát nó suốt 5 năm qua, mắt thấy nó đã sáp trưởng thành.....

Đồng thời Phượng Vũ cũng rất rõ ràng, Phượng Đại và Phượng Lục của Phượng gia sẽ sáp tới đây. Với tính tình kiêu ngạo của hai người này, không có sự che chở của mình thì người mẹ xinh đẹp và thân đệ đệ ngốc bạch của nàng, sợ là sẽ bị khi dễ một cách thảm hại. Cho nên, cần phải nhanh chóng lấy được Tiên Linh Quả, bắt đầu tu luyện một lần nữa!

Phượng Vũ nắm chặt nắm tay: *Quân Lâm Uyên, người thật sự chỉ là tuần tra Bắc Cảnh thành, đơn giản như vậy sao?!*

Lời của tác giả: Sách mới mong muốn được che chở ~~ chật chật cái ~~

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Gặp mặt tại Vân Lai lâu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Bắc Cảnh thành, Vân Lai lâu.

Vân Lai lâu là một tòa tảng đá lớn nhất với rùng rậm Băng Phong Sâm. Có rất nhiều tu luyện giả ra vào rùng rậm Băng Phong Sâm đều sẽ ngồi xuống nghỉ chân tại Vân Lai lâu một chút. Đó là lý do vì sao khách tới nơi này giống như những đám mây, thịnh vượng phát đạt.

Chẳng qua ngày thường lui tới đa số đều là nam nhân, nhưng hôm nay, cũng không biết ngọn gió kỳ lạ nào thổi tới, tất cả những người ngồi trong tòa tảng đá này đều là những thiếu nữ mỹ mạo vây quanh.

Hôm nay, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sức sống của Phượng Vũ đã được che đậy bởi một tầng bột phấn màu vàng, trang điểm thành một thiếu nữ bình thường, thần thái rực rỡ cùng với thần thái khí độ cũng bị che đậy bảy phần.

Thu Linh cũng được trang điểm thành một thiếu nha hoàn không đáng chú ý.

Phượng Vũ và Thu Linh vừa mới ngồi xuống, bên cạnh đã truyền đến tiếng của cuộc nói chuyện rất rõ ràng.

"Thái Tử điện hạ thật sự sẽ đến Bắc Cảnh thành sao?"

"Theo tin tức đáng tin cậy, Thái Tử điện hạ đã tới Bắc Cảnh thành, ta đã dùng một số tiền khá lớn để mua tin tức này, không được nói với người khác!"

"Lần này rõ cuộc có thể mật thấy phong thái của Thái Tử điện hạ! Đây chính là thiếu niên thiên tài tuyệt thế đứng đầu bảng Phong Vân! Có thể nhìn gần một cái, cũng xem như không uổng phí một đời."

Phượng Vũ: "....."

Thu Linh bối rối, ở trong lòng âm thầm nhao báng, các cô nương này cũng thật chưa hiểu việc đời, nhìn thấy mặt Thái Tử điện hạ đã xem như sống không uổng phí một đời? Tiêu thư nhà nàng thậm chí đã từng đính thân với Thái Tử điện hạ!

"Đi, nơi này còn có chỗ trống, không ngại nếu ta ngồi đây đi?" Một giọng nói dễ nghe vang lên ở bên tai Phượng Vũ.

Phượng Vũ ngẩng đầu, đối mặt với một đôi mắt rất đẹp nhanh nhẹn.

Phong Tầm? Phượng Vũ liếc mắt một cái đã nhận ra hình bóng trước mắt, một thiếu niên có khí chất linh tu bất phàm.

Nhớ rõ năm đó, thời điểm khi còn ở đê đô, bọn họ thậm chí đã từng đánh nhau, chẳng qua hiện tại dung nhan của nàng đã thay đổi bảy phần. Hơn nữa, trong 5 năm qua, Phong Tầm nhận không ra nàng cũng là điều bình thường.

Nếu nàng nhớ không lầm, Phong Tầm và Quân Lâm Uyên thực sự là những người bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ đồng hành tốt nhất.

Phong Tầm "bang" một tiếng mở cây quạt ra, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, sau đó cười với Phượng Vũ: "Các ngươi có thể xem như ta không hề tồn tại."

Không quý rày lẩn nhau? Sao có thể? Phượng Vũ thầm nghĩ trong lòng. Nàng ra ngoài là để hỏi thăm Quân Lâm Uyên có phải cũng đến vì Tiên Linh Quả hay không. Tinh cờ, Phong Tầm cũng chui đầu vào lối, nàng sao có thể buông tha hắn?

Phượng Vũ âm thầm suy nghĩ ở trong lòng, nàng phải làm như thế nào, mới có thể bắt động thanh sắc thu hoạch được tin tức mà nàng muốn biết từ trên người Phong Tầm?

Tinh tình Phong Tầm rất thô thiển, hai mắt hắt quay tròn đảo quanh toàn bộ tảng đá.

Bỗng nhiên, hắn dùng quạt xếp chọc Phượng Vũ: "Biết đó là ai sao?"

Phượng Vũ nhìn theo phong hướng chiếc quạt hắn chỉ, đó là một nữ tử đang tuổi thanh xuân đội một chiếc mũ có tấm màn che mặt. Nhìn xuyên qua tấm sa mỏng màu trắng, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút hình dáng.

"Ai?"

"Mộc Dao tiên tử." Phong Tầm cong cong khóe môi.

Đôi mắt Phượng Vũ hơi kinh sợ: "Thánh nữ Bích Lạc Cung, Mộc Dao tiên tử?"

"Chính là nàng." Phong Tâm đặc ý nhường mày, "Nàng cho rằng đội mũ có rèm lên là có thể tránh được mắt ta sao? Phải biết rằng đôi mắt này của ta chính là hoả nhãn kim tinh."

Ngay cả thánh nữ Bích Lạc Cung, cũng đang âm thầm truy đuổi Thái Tử điện hạ? Không nghĩ tới Quân Lâm Uyên hiện tại cư nhiên được hoan nghênh như vậy.

Trong đám người không ngừng truyền đến những âm thanh nghị luận.

"Đúng rồi, các ngươi có nghe nói không, vị Ngũ tiểu thư Phượng gia, đã bị gia tộc vứt bỏ 5 năm trước. Ta nghe nói những năm gần đây, nàng ấy vẫn luôn sống tại Cảnh thành bên này."

"Các ngươi đang nói, không phải là Phượng Vũ chứ?" Một giọng nói chen vào cuộc nói chuyện.

"Ngoại trừ Phượng Vũ, còn có thể là ai? Nhắc mới nhớ, vừa nghe thấy tên này ta lại thấy phiền. Các ngươi nói xem, sao nàng ấy vẫn còn có mặt mũi tiếp tục sử dụng tên này, vì sao vẫn không thay đổi tên mình?"

"Điều này... có chuyện gì phía sau sao?"

"Ngươi thật sự không biết?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thiếu nữ phượng vũ giang sơn

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Không biết gì?"

"Một người là quân lâm thiên hạ, một người là phượng vũ giang sơn. Chỉ nhìn vào hai cái tên này, có thể thấy chính là trời đất tạo nên một đôi! Nếu như Phượng Vũ vẫn là tiểu thiếu nữ thiên tài tuyệt thế trước đây, được thôi, chúng ta thừa nhận, nhưng hiện tại Phượng Vũ đã lưu lạc trở thành phế vật vô dụng nhất, nàng dại vào cái gì mà gọi theo tên ghép đôi với Thái Tử điện hạ chúng ta?!"

Những người này! Thu Linh tức giận, nhẫn vào bàn một cái rồi đứng lên.

Phượng Vũ ngăn cản nàng, nàng liếc đôi mắt nhìn Phong Tâm một cái.

Thu Linh có chút ủy khuất chu miệng lại! Nàng tức giận đến nỗi gần như muốn khóc! Tên của tiểu thư nhà nàng thì cần trả ai? Vì sao phải bị người mắng?!

Phong Tâm ngồi đối diện lắng nghe, khóe miệng gọi lên một nụ cười: "Quân lâm thiên hạ? Phượng vũ giang sơn? Ai da, Uy, Quân lão đại nếu như biết tên của hắn có liên quan đến tên của Phượng Vũ, chắc chắn....."

Phượng Vũ còn chưa kịp nhíu mày, bỗng nhiên, trong đám người truyền đến một loạt tiếng nói xôn xao ——

"Đi, đó không phải là Phong tiểu Vương gia sao?"

"Tiểu Vương gia của Phong Bắc Vương phủ? Tuỳ tùng thân cận từ nhỏ của Thái Tử điện hạ?!"

"Thiên! Đây quả thực chính là tuỳ tùng thân cận nhất từ nhỏ của Thái Tử điện hạ! Tiếp xúc với tiểu Vương gia, không phải cũng giống như giàn tiếp xúc với Thái Tử điện hạ hay sao? Ta có thể xem như từ lúc chào đời tới nay đã được tiếp cận với Thái Tử điện hạ một lần!"

"Tiểu Vương gia!"

Một đám cô nương vọt về phía bàn Phượng Vũ!

Vì sợ bị đám người đè ép, Phượng Vũ vội kéo Thu Linh một phen, chùi tó hai người tránh qua một bên.

Phong Tâm nhìn đến các cô nương mãnh liệt lao đến, mặt đều tái!

Nghĩ hắn là Phong Tàm, tốt xấu cũng là tiểu vương gia Phong Bắc Vương phủ, chỉ cần một thân phận như thế cũng đủ hù người, đúng không? Nhưng khi mọi người nhắc tới hắn, phản ứng đầu tiên đều là, tuy từng lớn lên từ nh小 của Thái Tử điện hạ, ài, so sánh bản thân với người khác thật sự là tức muôn chét.

Phong Tàm đột nhiên nhảy về phía song cửa sổ, thời điểm đang chuẩn bị bỏ trốn mất dạng ——

Bỗng nhiên toàn bộ mặt đất lay động kịch liệt một trận!

Tất cả mọi người đều đứng không vững!

Bay loạn đâm loạn, những âm thanh và chạm bạch bạch bạch không dứt bên tai, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Biển cỏ phát sinh quá nhanh, nhanh tới mức khiến tất cả mọi người đều không kịp phản ứng!

Vết mặt của tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Nhưng mà, lúc này đây chỉ mới là sự khởi đầu!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, một ngọn lửa rơi xuống từ lâu, một âm thanh "huru" vang lên, ngọn lửa nháy mắt lan tràn thành liệt hỏa hùng hực!

"Thiên a! Sao lại thế này! Đã xảy ra chuyện gì!"

"Là Hóa Cự Ưng! Thiên a! Hóa Cự Ưng là vương giả Đông vực, một nửa rừng rậm Băng Phong Sâm!"

"Thiên a! Hóa Cự Ưng muốn chạy ra ngoài gây tai họa cho nhân gian sao? Không lâu trước đó còn nghe nói, Hóa Cự Ưng này đã cắn nuốt toàn bộ thôn trang phía dưới!"

"Hóa Cự Ưng đáng sợ như vậy sao?!"

Ngay trong nháy mắt, toà Vân Lai lâu đã mở cửa kinh doanh rất nhiều qua đã lung lay sấp đổ, phảng phát như sập xuống ngay sau đó.

Sắc mặt lão bản Vân Lai đều đã tái!

"Vân Lai lâu sập đổ, mọi người chạy mau!" Phượng Vũ hô to một tiếng!

Vút vút vút!

Nháy mắt, tất cả mọi người đều lao ra khỏi Vân Lai lâu!

Phượng Vũ ngang đầu nhìn lên không trung.

Ở phía trên trời cao, một con Hóa Cự Ưng rất lớn, vỗ đôi cánh rực lửa có thể che khuất ngọn núi, đang diên cuồng bay vọt tới bên này!

"Hóa Cự Ưng điên rồi! Nó lại bay ra khỏi rừng rậm Băng Phong Sâm để gây tai họa cho nhân gian lần nữa!"

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?! Chúng ta sẽ chết sao?!"

"Ta chỉ muốn đến gần liếc mắt nhìn xem Quân Lâm Uyên một cái, ta không muốn chết!"

Các thiếu nữ ở đây, sắc mặt sợ hãi, đôi mắt thông khổ, giống như những bông hoa yêu đuối bị ướt nước mưa, diêm đạm đáng yêu.

"Chúng ta sẽ không chết."

Đôi mắt Phượng Vũ hơi sắc bén!

Nàng liếc mắt một cái đã nhìn ra, Hóa Cự Ưng này đang bị người đuổi giết!

Nhưng những người khác lại không tin lời nàng nói.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc tiếp theo ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thiếu niên quân lâm thiên hạ

Edit & Dịch: Emily Ton.

Một thân ảnh thiếu niên mặc áo choàng đen giống như sao băng hiện lên phía chân trời, bùng nổ từ xa khi đang tiếp cận lại gần!

Nhìn cách rất xa, nhưng chỉ nháy mắt đã xông đến trước mắt mọi người!

Sắc mặt thiếu niên lạnh lẽo nghiêm khắc, đôi mắt thâm thúy hờ hững, áo choàng đen bay phanh phật trong gió, giống như thiên thần giáng thế!

Kiếm quang vạn trượng trong tay hắn thảm xuống, một vòng cung sâu sắc xẹt qua bầu trời!

Kiếm quang vô cùng hùng vĩ, như núi lửa phun trào, như thiên địa bộc phát uy năng, vô cùng đáng sợ!

Những người đứng phía dưới, tất cả đều bị kinh hãi bởi thanh kiếm quét qua bầu trời.

Một luồng uy áp cường giáp rất khủng bố, chấn toàn thân các nàng cứng đờ, ngưng thần nín thở, không dám thở mạnh!

Thân ảnh thiếu niên mặc áo choàng đen lao nhanh như sấm đánh, chạm vào trên người Hoa Cự Ưng!

Ánh lửa tuôn ra tận trời!

Tiếng động àm àm àm, vang vọng không dứt, toàn bộ bầu trời đều đang rung chuyển!

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể cao lớn của Hoa Cự Ưng thẳng tắp rơi xuống từ giữa không trung, đâm vào trên lâu Vân Lai lâu!

Với một tiếng nổ lớn, Vân Lai lâu niêm đai xura cũ, trực tiếp bị nghiền nát bởi Hoa Cự Ưng!

Bụi đất bay cao, ánh lửa ngập trời.

Tất cả mọi người chung quanh đều trợn mắt há hốc mồm: "....."

Không phải Hoa Cự Ưng rất lợi hại sao?

Không phải nói, không ai có thể kiềm chế được bạo loạn của nó sao?

Không phải nói, già chủ Thu Thủy gia tiến vào rừng Băng Phong Sâm đã hoảng hốt té ra quần mà chạy khi bị truy đuổi sao?

Thiếu niên này là ai? Thiếu niên mặc áo choàng đen rực rỡ tuyệt diêm này, rốt cuộc, là, ai?!

Đợi khi bụi mù cùng với ánh lửa tan hết, một vị thiếu niên phong thần tuyệt thế, một chân nhanh nhẹn đập lên trên đầu Hoa Cự Ưng, chia mũi kiếm nơi cổ họng của nó!

Mà Hoa Cự Ưng vốn rất tàn bạo, giờ phút này lại hơi thở chỉ còn thoí thóp.....

Tất cả mọi người đều thấy rõ diện mạo của thiếu niên.

Thiếu niên một thân áo choàng đen, phanh phật trong gió, thân hình anh tuấn thon dài, thong dong cao quý.

Hình dáng sắc như ẩn dấu lưỡi dao, mắt đen sắc bén nghiêm nghị, tản ra hơi thở nguy hiểm.

Khí tràng của hắn rất mạnh, khốc liệt đến nỗi người sống chớ gần, khiến người không dám nhìn thẳng!

Những người có mặt nơi đây, đồng thời hít vào một hơi lạnh!

"Thiên a!"

"Mẹ ơi!"

"Mẹ nó!"

Giờ phút này, tất cả các thiếu nữ mỹ mạo đều trở nên điên khùng!

Toàn thân các nàng có run rẩy, có người che mặt khóc trong vui sướng, thậm chí có người trực tiếp ngất đi!

Mà giờ phút này, Hoa Cự Ưng lại đang phẫn nộ kêu gào: "Đánh người không vả mặt, dâm người không dâm đầu! Người đừng dâm đầu ta!"

Quân Lâm Uyên cười lạnh, lại dẫm một chân lên.

Hỏa Vân Cự Ưng thực sự tức giận: "Ta đã nói với ngươi, đừng dẫm lên đầu ta! Ta tốt xấu cũng là lão đại của tộc ưng khổng lồ!"

Quân Lâm Uyên cười lạnh, rất kiêu ngạo dẫm thêm hai lần nữa.

HỎA VÂN CỰ ƯNG gầm như khóc, cứng rắn không được có hiệu quả nên chuyển qua mềm mại, khóc lóc cầu xin: "Đại ca, ngươi tha ta đi, hộp sọ của ta đã bị ngươi chém mất một nửa. Nếu ngươi lại dẫm ta lần nữa, ta sẽ chết!"

Quân Lâm Uyên cười nhạo một tiếng.

Mà giờ phút này, các cô nương trong đám người nhìn thấy Thái Tử điện hạ với khí thế bức người, tất cả đều trở nên điện rồ!

"Quân Lâm Uyên! Là Quân Lâm Uyên! Thái Tử điện hạ Quân Lâm Uyên của chúng ta!"

"Thiên a! Thiên a! Thiên a!"

"Ta vốn cho rằng hôm nay mình sẽ chết, không nghĩ tới Thái Tử điện hạ đã cứu ta! Người được cứu mạng tất nhiên phải trả ân tương xứng, ta chắc chắn sẽ lấy thân báo đáp!"

Dứt lời, vị cô nương lớn mặt táo bạo này, nháy mắt điện cuồng tự ném mình về phía Quân Lâm Uyên!

Sự tình đột nhiên phát sinh ngoài ý muốn!

Ngay cả Quân Lâm Uyên, loại mặt Pocker này giống như một tảng băng trôi quanh năm, cũng bị hoảng sợ.

Không tốt!

Phượng Vũ nhìn thấy đôi mắt của Hỏa Vân Cự Ưng. Đôi mắt vốn có màu đen nhánh nháy mắt bộc phát thành màu đỏ tươi. Điều này có nghĩa là nó đang muốn cuồng bạo!

HỎA VÂN CỰ ƯNG thật giảo hoạt. Quả nhiên vừa rồi nó yếu thế, tất cả đều là giả!

Phượng Vũ sợ nhất là chết, nàng theo bản năng lui chân bước về phía sau, xoay người muốn chạy!

Tuy nhiên, ngay tại khoảnh khắc này ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](#).

Chương 6: Bị điều hâu ngậm đi

Edit & Dịch: Emily Ton.

HỎA VÂN CỰ ƯNG, đột nhiên bạo rống một tiếng! Trời đất rung chuyển!

Thân thể nó nháy mắt hoá điện cuồng!

Ngay khi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào những cô nương đang nhiệt tình lớn mạt, tự ném mình về phía Quân Lâm Uyên ——

Những chiếc răng nanh của HỎA VÂN CỰ ƯNG hiện ra, nháy mắt tiến về phía Phượng Vũ và tóm lấy nàng!

Cả người Phượng Vũ choáng váng!

"Mẹ nó!" Phượng Vũ thiếu chút nữa đã nhô ra một búng máu!

Nàng cư nhiên bị HỎA VÂN CỰ ƯNG bắt được!

Cả người Phượng Vũ đều phát ngốc, sau khi phản ứng lại, nàng dùng sức đấm đánh thật mạnh vào HỎA VÂN CỰ ƯNG khổng lồ: "Thả ta xuống! Ngươi mau buông ta xuống! Vì sao lại muốn ngâm ta!"

HỎA VÂN CỰ ƯNG cười lạnh: "Hắn dẫm vào đầu lão tử, lão tử sẽ đoạt nữ nhân của hắn!"

Làm sao mà Phượng Vũ sẽ nghe không hiểu "hắn" là ai? Nhưng nghe thấy được nguyên nhân, nàng lại tức muối hộc máu!

"Ta không phải!"

"Toàn bộ các ngươi đều phải!!!" Ánh mắt Hòa Cự Ưng dữ tợn, phi thường cỗ chấp, kiên quyết tin rằng điều đó là đúng!

Phượng Vũ: "..... Được, cho dù ta là nữ nhân của hắn, nhiều cô nương như vậy, vì sao ngươi có tình chọn ta!" Dựa vào cái gì nàng chính là một kẻ xui xẻo nhất?

Hòa Cự Ưng cười lạnh: "Những nữ nhân đó quá điên cuồng, thật là đáng sợ, chỉ có ngươi thoát nhìn dễ khi dễ nhất!"

Một búng máu dâng lên và mắng nhẹn nơi cổ họng Phượng Vũ: "....." *Muội ngươi!*

Vì vậy, chính là vì nàng không kích động điên cuồng đối Quân Lâm Uyên giống như những cô nương khác, nàng liền biến thành dễ khi dễ? Đây là loại logic gì!

Quân Lâm Uyên cũng bị những hành vi điên cuồng của các cô nương dọa một chút, tuy nhiên cũng chỉ ở trong nháy mắt mà thôi.

Giây tiếp theo, hắn nhác thanh Tru Thiên Kiếm trong tay, lao nhanh về phía Hòa Cự Ưng!

Hòa Cự Ưng ôm lấy Phượng Vũ, bóp chặt cổ họng nàng, che ở trước mặt mình, uy hiếp về phía Quân Lâm Uyên: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng tới đây! Bằng không ta sẽ giết con tin!"

Phượng Vũ rất muôn chét! (*Ý là tức muôn chét*)

Quân Lâm Uyên là người lạnh khốc tuyệt tình, coi thường sinh tử, hắn sẽ bị uy hiếp? Vui đùa gì vậy!

"Uy uy uy, có nghe hay không, bảo ngươi đừng tới đây ngươi vẫn còn qua đây?!" Hòa Cự Ưng không ngừng lui về phía sau.

Khóe miệng Quân Lâm Uyên hiện lên một nụ cười lạnh, tầm mắt hắn từ đầu đến cuối đều không hề liếc mắt nhìn xem Phượng Vũ một cái, phảng phát trong mắt hắn, Phượng Vũ đơn thuần chỉ là một con lông trên người Hòa Cự Ưng!

Hòa Cự Ưng vừa thấy tình thế không đúng, lập tức trở nên luồng cuồng!

Giây tiếp theo, nó bắt đầu vỗ cánh giống như những đám mây, than vãn một tiếng, bùng nổ bay nhanh ra ngoài!

"Không cần!" Phượng Vũ cảm thấy cả người đều không tốt!

Hòa Cự Ưng đột nhiên ngậm mồm lại, than vãn một tiếng rồi bay đi!

Bay đi!

Phượng Vũ chỉ cảm thấy trước mắt dần dần biến thành màu đen, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, bên tai là từng trận gió gào thét lạnh thấu xương!

Cúi đầu nhìn xuống, khoảng cách với mặt đất đã càng ngày càng cao.....

Những người dưới mặt đất, tất cả thân ảnh đều trở nên thấp bé.

Nàng rốt cuộc ý thức được, thân hình nàng đang treo ở trên răng nanh của Hòa Cự Ưng, lại còn đang bị gió thổi lắc qua lắc lại!

"Ngươi ngươi ngươi ——" Phượng Vũ tức giận đến nỗi muốn tát một cái về phía Hòa Cự Ưng!

Nó cư nhiên bắt cóc nàng!

Hòa Cự Ưng cúi đầu, phát hiện trong mồm của mình vẫn còn đang túm lấy tiêu cô nương, lập tức trở nên rất tức giận!

Tại sao nó còn mang theo gánh nặng này theo cùng? Chỉ cần buông lỏng lập tức sẽ quăng Phượng Vũ ra ngoài!

Phượng Vũ vội nắm lấy răng nanh của nó: "Ngươi muốn làm sao!"

Hiện tại ở độ cao này, nếu bị ném xuống chắc chắn sẽ chết người!

Hòa Cự Ưng không kién nhẫn trừng mắt nhìn Phượng Vũ: "Ngươi thật sự vô dụng, ngay cả khi làm con tin cũng không đảm đương nổi, ngươi còn có gì tốt?"

Phượng Vũ hít sâu một hơi! Cưỡng chế một ngụm tức giận trong lòng!

"Cho nên, ngươi đang đỗ lỗi cho ta?"

Hóa Vân Cự Ưng hờ hững: "Từ trước tới nay chưa từng thấy qua con tin thắt bại như vậy, người nói xem, bắt người thì có ích lợi gì?"

Phượng Vũ: "....."

Không, muốn, nói, chuyện, cùng, người!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Trong lòng nàng thật sự tan vỡ

Edit & Dịch: Emily Ton.

Phượng Vũ cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy Thu Linh đang đậm chân, liên tục thét lên gọi nàng.

Bởi vì nàng đã bay lên cao, nên chỉ có thể nhìn từ xa.

Phượng Vũ còn có thể nhìn thấy trên quan đạo cách đó không xa, một đội kỵ binh đang nhanh chóng rồng ruỗi!

Chỉ là, khi Phượng Vũ nhìn đến hình bóng quen thuộc trên lưng ngựa kia, đôi mắt nàng lại trùng rất lớn!

Người cầm đầu chính là Phượng Diệc Nhiên! đại thiếu gia Phượng gia! Theo sát sau đó là bào muội hắn, Phượng Lưu! Phía sau nàng ta chính là hộ vệ Phượng gia.

Phượng Diệc Nhiên, Phượng Lưu! Hai người này đều không dễ đối phó, một kẻ âm hiểm dối trá, một kẻ điêu ngoa tùy hứng.

Phượng Vũ nhớ tới mỹ nhân nương trong nhà chỉ biết khóc và than đê đê đơn thuần non nớt ngốc nghếch..... một búng máu lập tức nghẹn ở ngực!

Nàng bị Hóa Vân Cự Ưng ngâm đi, mỹ nhân nương và tiểu đệ đệ của nàng nên làm sao bây giờ?!

Bọn họ làm thế nào để ứng phó với Phượng Diệc Nhiên âm hiểm xảo trá, Phượng Lưu điêu ngoa tùy hứng?!

Ngay thời điểm này, người phía dưới nhìn Hóa Vân Cự Ưng ngâm vị cô nương tầm thường với khuôn mặt bình thường càng lúc càng xa, tất cả đều ngốc một vòng.....

Phong Tầm cũng ngốc.....

Trong lòng hắn lặng yên học máu thay cho tiểu cô nương trông bình thường kia.

Thật là lầm xui xéo?

Rõ ràng, người đầu tiên cảnh báo là nàng, người đầu tiên muốn xoay người chạy cũng là nàng, nhưng Hóa Vân Cự Ưng đã đặc biệt chọn nàng để khi dễ, chỉ có thể nói, vận khí này thật sự là.....

Nếu hắn là tiểu cô nương kia mà nói, lúc này phỏng chừng sớm đã phun ra một búng máu, đúng không?

Phong Tầm nhìn Thu Linh gần như ngất xỉu, vỗ đầu vài gãy của nàng: "Ài, tiểu nha đầu, bộ dáng chủ tử nhà người tay trói gà không chặt, lúc này nhất định là chết thật rồi, người cũng đừng hy vọng xa vời nàng có thể sống sót quay lại, hãy nén bi thương và chấp nhận số phận. Đúng rồi, nếu người thật sự không có nơi nào để đi, nể tình chúng ta ngồi cùng một bàn, bốn thiếu mồi người một bữa cơm thì như thế nào?"

"Ngươi, lẩn!" Thu Linh tức giận đậm chân: "Tiểu thư nhà ta rất lợi hại! Thiên hạ này không gì có thể làm khó nàng! Nàng nhất định sẽ bình yên vô sự!"

Những cô nương vây xem đều bị dọa đến nỗi choáng váng, các nàng sôi nổi vỗ ngực, trong lòng còn sợ hãi nhưng vẫn cảm thấy may mắn. May mắn thay, người bị bắt đi không phải là các nàng.

Trong khi đó, Quân Lâm Uyên cũng đã đổi hướng, phỏng theo hướng Hóa Vân Cự Ưng!

"Thiên a! Các người nhìn kia, Thái Tử điện hạ! Hắn đuổi theo Hóa Vân Cự Ưng!"

"Thật là hảm mộ vị tiểu cô nương bình thường kia! Nếu như ta bị Hóa Vân Cự Ưng ngâm đi thì tốt rồi! Sau đó có thể tiếp cận và gần gũi Thái Tử điện hạ!"

"Không chỉ có thể gần gũi nhìn rõ ràng Thái Tử điện hạ, hơn nữa nếu được Thái Tử điện hạ cứu thì chính là anh hùng cứu mỹ nhân, vừa lúc có thể lấy thân báo đáp!!"

"Đúng vậy, vì sao Hỏa Vân Cự Ưng lại không bắt ta? Vị tiểu cô nương bình thường kia cũng thật là, sao nàng ấy lại chạy ở phía trước! Nếu không, người bị bắt đi chính là ta!"

"Cô nương kia nhất định là có ý! Trông có vẻ bình thường, nhưng thật là xảo quyệt, nàng ấy chính là có ý!"

Thu Linh thật sự tức giận khiến cả người phát run!

Những nữ nhân này..... những nữ nhân này..... chỉ vì muốn thấy mặt Thái Tử điện hạ, ngay cả mệnh cũng từ bỏ sao?! Đến nồng nỗi này sao?!

Phong Tâm sờ sờ mũi, đôi những nữ nhân có ý tưởng không muốn sống này, hắn thường xuyên đi theo bên người Quân Lâm Uyên nên đã quen với nó, rất quen với nó.....

"Đừng tức giận, sẽ không tốt cho thân thể....." Phong Tâm đồng tình liếc mắt nhìn Thu Linh một cái, "Được rồi, nhìn thấy tiểu thư nhà người xui xẻo như vậy, bốn thiếu gia sẽ đích thân đi một chuyến tới rừng rậm Băng Phong Sâm. Nếu như có thể vớt được, ta sẽ vớt nàng ấy ra ngoài."

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Phong Tâm trước mắt đã biến mất không thấy.

Mà giờ phút này, Phượng Vũ đang bị treo ở trên răng nanh của Hỏa Vân Cự Ưng, giống như miếng thịt khô nhỏ đang bị phơi khô, tự do bay theo gió

Trong lòng nàng thật sự đã tan vỡ ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 8: Mất thời cơ tốt nhất để chạy trốn

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hỏa Vân Cự Ưng có kích thước rất lớn, hai cánh giống như những đám mây, nhanh chóng bay giữa không trung!

Nhiệt độ giữa không trung vốn rất thấp, hon nora góc cạnh của gió giống như lưỡi dao băng băng đánh vào trên người Phượng Vũ..... đau đớn khiến nước mắt nàng gần như tràn ra.

Tuy nhiên, kiếp trước của nàng thân là kim bài đặc công, càng ở trong hiểm cảnh, nội tâm Phượng Vũ càng điềm tĩnh hơn.

Đầu óc thông minh tuyệt đỉnh của nàng nhanh chóng chuyển động, đôi mắt linh động quan sát bốn phía!

Tìm kiếm một đường sống trong chín đường chép, vốn là bản năng đặc công của các nàng!

Rất nhanh, đôi mắt lấp lánh như nước của Phượng Vũ chợt lóe!

Nàng nhìn thấy một vách đá trên đỉnh núi trước mắt, nhìn thấy một cành cây khô kéo dài ra ngoài!

Bộ não tinh vi của nàng nhanh chóng tính toán chính xác tốc độ của gió trong không trung, tốc độ bay của Hỏa Vân Cự Ưng, còn có khoảng cách và độ cao của vách đá, khả năng chịu lực của cành cây khô.....

Cuối cùng, Phượng Vũ vui vẻ trong lòng!

Tất cả số liệu đều nằm trong giới hạn chấp nhận được!

Được cứu rồi!

Năm trăm mét.....

Một trăm mét.....

Năm mươi mét..... Nhanh, nhanh!

Đáy mắt Phượng Vũ vui mừng càng ngày càng mãnh liệt hơn, cảm giác hưng phấn khiến cả người nàng nóng lòng muốn thử!

Tôi giàn hơn, giàn hơn, giàn hơn.....

Vẫn còn 30 mét cuối cùng, hai mươi mét.....

Ngay thời điểm khi Phượng Vũ giàn như buông tay và nhảy về phía vách núi, sau đó dự định lăn xuống ngọn núi, bắt lấy nhánh cây dày và rắn được kéo dài ra bên ngoài——

Vứt!

Ngay trước một giây trước khi Phượng Vũ buông tay!

Bang!

Một thanh kiếm đâm cuồng truyền đến từ phía sau!

Bởi vì thanh kiếm này chính là Băng Sương, cả người Phượng Vũ đều bị đóng băng ở trên răng nanh Hóa Vân Cự Ưng!

Phượng Vũ: "!!!"

Tại thời điểm này, độ cao của nàng cách mặt đất không đầy 50 mét, dựa vào thân hình uyển chuyển nhẹ nhàng cùng với kỹ xảo của nàng, nàng tuyệt đối tin tưởng có thể an toàn rớt xuống mặt đất.....

Tuy nhiên! Nàng không thể buông tay ra! Toàn thân nàng đều bị một đạo băng sương phong bế, đôi tay càng giống như bị người dùng keo cường lực dính ở trên răng nanh của Hóa Vân Cự Ưng!

Trái tim Phượng Vũ thực sự đã tan vỡ!

Đây chính là những gì được gọi là "cơ hội chỉ gõ cửa một lần"**!

**Cơ bất khả thất, thời bất tái lai* (机不可失时不再来): Cơ hội chỉ gõ cửa một lần. (Opportunity knocks but once)

Loại độ cao giống như bây giờ, sẽ không có khả năng xuất hiện lần nữa, đây có khả năng là cơ hội chạy trốn duy nhất của nàng!

Nghĩ vậy, Phượng Vũ dùng hết toàn bộ sức lực toàn thân, cố gắng tách đôi tay mình ra khỏi răng nanh.....

Đó là một cuộc đấu tranh vô vọng, Phượng Vũ dứt khoát kéo người về phía trước một cái, sử dụng đầu của nàng để đập vào tảng băng sương thật dày.

Bang bang bang!

Hóa Vân Cự Ưng nhìn Phượng Vũ hăng hái đập đầu liên tục, vẻ mặt khó hiểu: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Phượng Vũ tức giận liếc mắt nhìn nó một cái: "Ta đang luẩn quẩn trong lòng, được chưa?"

Nàng không thể nói cho Hóa Vân Cự Ưng biết về kế hoạch chạy trốn của nàng, chỉ cần vừa nói ra nàng liền xong đời!

"Nga, vậy ngươi cũng không cần phải phiền toái như vậy." Hóa Vân Cự Ưng bình tĩnh nói.

Phượng Vũ bị Hóa Vân Cự Ưng nhìn chằm chằm khiến tóc gáy dựng đứng: "Ngươi muốn làm gì?!"

"Đói bụng." Trên khoé miệng Hóa Vân Cự Ưng treo một giọt nước dãi.

Phượng Vũ: "..... vì vậy, ngươi bắt ta tới đây, thật ra là muốn dự trữ lương thực hay sao?"

Nháy mắt, đôi mắt của Hóa Vân Cự Ưng sáng ngời: "Có đạo lý!"

Đúng lúc này, Phượng Vũ cảm giác được lớp băng dày đã trở nên mỏng hơn, lỏng lẻo hơn!

Trên mặt nàng hiện lên một tia vui mừng!

Rốt cuộc có thể chạy đi!

Nàng đặc ý hô to một tiếng: "Lương thực dự trữ đang đi!"

Khi hai tay buông lỏng, thân hình giàn như rơi xuống.

Tuy nhiên, ngay tại thời khắc mấu chốt nhất này đây!

Hỏa Vân Cự Ưng, di chuyển!

"Không ——" Trái tim Phượng Vũ gần như tan vỡ.

Hai tay nàng vắt và nhanh chóng thoát ra khỏi lớp băng thật dày, tuy nhiên, thân thể cao lớn của Hỏa Vân Cự Ưng đã thay đổi hướng ——

Mà nàng, cứ như vậy mất đi thời cơ tốt nhất để chạy trốn!!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Va chạm mãnh liệt

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đôi mắt Hỏa Vân Cự Ưng đẫm máu, giờ phút này đang phẫn nộ nhìn chằm chằm vị thiếu niên nhân tộc trước mắt.

Mượn ánh sáng của Hỏa Vân Cự Ưng, Phượng Vũ lại nhìn thấy Quân Lâm Uyên làn nữa.

Đó là một gương mặt đẹp hoàn hảo không có tỳ vết!

Mắt đen thâm thúy, mũi thẳng cao, môi mỏng với đường cong thâm thúy, dáng người nhanh nhẹn mảnh mai, phong thần như ngọc, khiến gió và mây biến sắc, khiến ánh mặt trời và ánh trăng đều bị lu mờ.

Tuy nhiên, khi nhìn đến người hắn, đáng chú ý nhất luôn là đôi mắt sâu thẳm của hắn!

Đôi mắt sắc bén như chim ưng, nghiêm nghị lạnh lẽo, bá đạo mà cường thế, cao quý mà uy nghiêm, khiến nội tâm người e ngại, không dám nhìn thẳng.

Giờ phút này trên gương mặt đẹp của thiếu niên tràn ngập sát ý, vạt áo bay bay, phát phổi trong gió.

Hắn đẹp không mà đứng, kiêm chỉ trời cao.

Thanh kiếm che trời láp đát mà đến, từng tầng mây đều bị phân tán! Một làn sóng xung kích bùng nổ bắn về phía Hỏa Vân Cự Ưng!

Phượng Vũ vừa thấy, trái tim lập tức chìm xuống!

Hiện tại linh lực của nàng hoàn toàn biến mất, nếu như bị sóng xung kích đánh trúng, thật sự sẽ chết người!

Một người đang sống như vậy, bị treo ở trên răng nanh Hỏa Vân Cự Ưng, còn theo gió bay tới bay lui. Quân Lâm Uyên điện hạ, ngài thật sự: không nhìn, thấy, sao?!

Tuy nhiên, khi Quân Lâm Uyên phóng những băng châm tinh xảo nhỏ bé giống như *bao vú lê hoa châm*, đâm vào huyệt vị quanh thân Hỏa Vân Cự Ưng, Phượng Vũ xúc động phát hiện ra, tầm nhìn của Quân Lâm Uyên rất tốt, hắn chỉ vò như không nhìn thấy nàng mà thôi.

Trong mắt hắn, nàng bát quá là một người xa lạ, đúng không?

Lãnh khốc quyết tuyệt như vậy, không hợp tình người!

Bang!

Quân Lâm Uyên giơ tay lên, một luồng linh lực vô cùng không lồ giống như gió lốc từ bàn tay hắn truyền đến trong Tru Thiên kiếm!

Hắn vung một kiếm lên trời và chém xuống!

Thị lực của Phượng Vũ vẫn có thể theo kịp, nhìn thấy thân thể cao lớn của Hỏa Vân Cự Ưng, nửa sau của nó đều bị Quân Lâm Uyên chặt đứt!

Hỏa Vân Cự Ưng gầm lên thống khổ vì đau, tiếng rống giận giống như lốc xoáy vào trong hắc động!

Phượng Vũ bị treo ở phía trên răng nanh của nó, chỉ cảm thấy một luồng khí điện cuồng thổi quét quanh thân nàng!

Màng nhĩ của nàng gần như bị chấn nát!

Lực phủ ngũ tạng gần như bị lệch vị trí!

Mũi tai miệng, tất cả đều thâm máu, cả người nhìn qua vết máu loang lổ, trong nháy mắt như vậy, Phượng Vũ thật sự cho rằng nàng đã chết.

Không đợi nàng thở ra một hơi, Hỏa Vân Cự Ưng bị chọc giận và Quân Lâm Uyên lại cùng nhau chiến đấu thành một khối!

Chiến đấu kịch liệt, không gian dường như bị bọn họ nghẹn nát!

Phượng Vũ giống như đang ngồi trên máy bay và gấp phải dòng khí mạnh nhất khiến máy bay xóc này, thân mình giống như bao tải bị ném lại một cách điên cuồng!

Bịch bịch bịch!

Đây không phải là âm thanh phát ra từ trận chiến giữa Quân Lâm Uyên và Hỏa Vân Cự Ưng, mà là tiếng thân thể Phượng Vũ phiêu đang àm àm va chạm trên mặt Hỏa Vân Cự Ưng.....

Thật sự là xương cốt đều phải tan vỡ..... Phượng Vũ vẫn luôn kiên cường, nhưng nàng lúc này, thực sự có một loại xúc động muôn khóc.

Không phải bởi vì đau, mà là bởi vì xui xẻo.

Càng xui xẻo hơn chính là ——

Quân Lâm Uyên thu hồi kiếm vào vỏ, trong mắt hắn tràn ngập sát ý lạnh băng!

Bùm——

Một quyền nổ tung! Linh lực cuồn cuộn!

Hai cánh của Hỏa Vân Cự Ưng giống như dãy núi, nháy mắt bị rỗng một khối rất to!

Phượng Vũ càng là va chạm xưa nay chưa từng có!

Hai tay nàng đang nắm lấy Hỏa Vân Cự Ưng sóm đã sưng đỏ xanh tím, máu tươi đầm đìa!

Nàng rốt cuộc không thể nắm nó trên tay lâu thêm được nữa, thân hình thẳng tắp rơi xuống!

A!

Phượng Vũ kinh hô một tiếng trong lòng!

Phía dưới là vách đá vạn trọng dày đặc sương mù không nhìn thấy đáy, rơi xuống kết cục duy nhất chính là xuong cũng biến thành bụi!

Tuy nhiên, nàng không muốn chết!

Bản năng đặc công của nàng đã khiến Phượng Vũ duy trì sự bình tĩnh ban đầu trong những khoảnh khắc nguy cấp nhất!

Bịch!

Ngay thời điểm thân hình nàng thẳng tắp rơi xuống, hai tay Phượng Vũ đột nhiên nắm qua bên cạnh một cái, tóm được lông của Hỏa Vân Cự Ưng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người có thể có ích lợi gì?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi Hỏa Vân Cự Ưng trở nên điên cuồng, đôi cánh như những đám mây rũ xuống mở ra, thân hình khổng lồ che đậy bầu trời, cả một dãy núi đều có thể bị che đậy bởi cái bóng của nó, có thể thấy được thân hình của nó khổng lồ cỡ nào!

Lông của nó sao có thể giống như lông vũ, mà là sáng bóng giống như áo giáp!

Phượng Vũ nắm một cái vào khoảng không, thân hình thẳng tắp rơi xuống!

Tình huống vạn phần khẩn cấp!

Sinh tử chỉ một đường tại đây!

Ngay thời điểm nguy hiểm nhất, nàng rốt cuộc nắm được móng vuốt bén nhọn của Hỏa Vân Cự Ưng.

Móng vuốt bén nhọn giống như lưỡi đao, vẽ ra một miệng vết thương thật sâu trong lòng bàn tay Phượng Vũ, máu tươi như nước suối trào ra!

Đau.....

Tuy nhiên, Phượng Vũ đều không hề nhăn mày chút nào, nàng mượn lực trong tay, thân hình linh hoạt nhẹ nhàng uyển chuyển đổi chiêu một cái, lập tức một lần nữa leo lên đến bên trong móng vuốt của Hỏa Vân Cự Ưng.

Lúc này, nàng mới có thể thư giãn một chút.

Một đường sinh tử vừa rồi, nếu như nàng phản ứng chậm 0,01 giây, nàng nhất định phải chết!

Nghĩ vậy, cặp mắt đẹp thâm thuý như mực của Phượng Vũ, giống như điện quang bắn về phía Quân Lâm Uyên!

Trong mắt vị Thái Tử điện hạ này, những người khác thật sự đều là con kiến sao?!

Hắn thong dong tự phụ như vậy, mà nàng, chật vật tan rã.

Phẫn nộ..... bốc cháy như một ngọn lửa ở trong ngực Phượng Vũ!

Sức mạnh..... khát vọng có được sức mạnh siêu cường xưa nay chưa từng có!

Phượng Vũ hít sâu một hơi, Tiên Linh Quả, cần phải lấy được Tiên Linh Quả tới tay, luyện chế ra cùu chuyển linh đan, sau đó nàng mới có thể tu luyện một lần nữa.....

Con đường phía sau còn rất dài, Quân Lâm Uyên, chúng ta hãy chờ xem!

Mà hiện tại, quan trọng nhất chính là sống sót.

Ánh mắt Hỏa Vân Cự Ưng sợ hãi nhìn chằm chằm Quân Lâm Uyên!

Thế gian sao sẽ có thiếu niên cường đại như vậy!

Hắn mới bao tuổi? Thực lực đã vượt qua hơn nửa bước vương giả!

Nó đã hoá điên rồi! Hoá điên nhưng vẫn đánh không lại hắn!

Trong vài năm nữa, chờ đến khi hắn trưởng thành, liệu vị cường đại nhất đang tồn tại ở trung tâm khu rừng Băng Phong Sâm, có phải cũng sẽ kiêng kị hắn hay không?

Nghĩ vậy, trong mắt Hỏa Vân Cự Ưng hiện lên một tia tuyệt vọng!

Bất quá, nếu đã trốn không thoát, cho dù phải chết, nó cũng muốn chiến đấu cùng đối phương cho đến khi người chết ta sống!

Phượng Vũ thấy được ngọn lửa điện cuồng trong mắt Hỏa Vân Cự Ưng, trái tim nàng lạnh đã tới cực điểm!

Nàng không quan tâm tới sống chết của Hỏa Vân Cự Ưng, nhưng nếu nó muốn chiến đấu đến người chết ta sống cùng với Quân Lâm Uyên, vậy thì nàng thân là cá trong chậu lập tức sẽ gặp tai ương, hon nứa hắn là phải chết!

Không phải nàng không muốn cầu xin Quân Lâm Uyên, mà nàng biết, có cầu cũng vô dụng.

Bởi vì hiện tại ở trong mắt Quân Lâm Uyên, nàng chính là một người xa lạ không đáng để ý.

Người này xưa nay đều lạnh nhạt tuyệt tình khiến người giận sôi!

Tín ngưỡng về cuộc sống của hắn là: Có bản lĩnh tự mình sống sót, không có bản lĩnh thì đừng tồn tại mà lãng phí không khí.

Ở trong lòng hắn chỉ có hai loại người: Một loại là người của hắn, một loại là những người khác.

Người của hắn, hắn sẽ bênh vực bảo vệ người của mình đến cùng, những người khác hắn làm như không thấy.

Thực hiển nhiên, Phong Tầm thuộc về một trong những người của hắn, mà Phượng Vũ..... lại chính là những người khác.

Tuy rằng điều này khiến mọi người tức giận và phản đối, nhưng đây là sự thật.

Đó là lý do vì sao Phượng Vũ ký thác hy vọng sống sót của mình ở trên người Hóa Cự Ưng!

Ánh mắt Phượng Vũ một lần nữa nhìn dưới thân mình —

Rừng rậm Băng Phong Sâm tông cộng được chia thành năm vùng. Trung tâm nhất của rừng rậm Băng Phong Sâm, được cai trị bởi những chúa tể đáng sợ nhất!

Đó là nơi mà những người của các đế quốc siêu cường đều luôn kiêng kị.

Trong những năm này, bởi vì sự chú ý quan trọng nhất của Phượng Vũ chính là Tiên Linh Quả, cho nên đối hiểu biết về rừng rậm Băng Phong Sâm đều rất tinh tế.

Vì thế, nàng chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra đây là khu vực phía đông.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu nàng lập tức hiện lên một bản đồ chi tiết về xung quanh khu vực này!

"Nếu ngươi liều mạng với hắn, ngay cả lông tóc của hắn cũng không động đên được, nhưng ngươi sẽ ngã xuống và chết. Không băng, chúng ta hợp tác đi?" Phượng Vũ không màng đến miệng vết thương trên tay, nắm lấy móng vuốt của Hóa Cự Ưng, thân hình linh động rất nhanh đã chuyển dời đến lỗ tai Hóa Cự Ưng.

"Hợp tác? Ngươi có thể có ích lợi gì?" Hóa Cự Ưng đặc biệt khinh bỉ Phượng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 11: Người là con chim cặt bã!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tai phải không lồ của Hóa Cự Ưng, đối với Phượng Vũ mà nói, thật giống như một căn phòng to lớn.

"Ta không có linh lực, nhưng ta biết điểm yếu của hắn." Phượng Vũ nhường mày.

"Thật tuyệt!" Hóa Cự Ưng hạ giọng: "Nếu ngươi có thể đuổi hắn đi, ta sẽ không ăn ngươi!"

Phượng Vũ hít sâu một hơi, không có tu vi chỉ có thể khô sở thể này thôi: "..... Được."

Phượng Vũ ngồi ở trong lỗ tai của Hóa Cự Ưng, nói cho nó biết về điểm yếu của Quân Lâm Uyên: "Quân Lâm Uyên người này, tu vi nghịch thiên, ngươi căn bản đánh không lại hắn, trốn cũng trốn không thoát, nhưng có một biện pháp có thể khiến hắn tạm thời phân tâm"

Nghĩ vậy, khóc miệng Phượng Vũ gọi lên một nụ cười nhẹ: "Hắn có thói ở sạch rất nặng!"

Ý tưởng này thực ra đã được lấy cảm hứng từ giọt nước dài của Hóa Cự Ưng.

Phượng Vũ vừa nói, vừa nghiêm đầu nhìn vị thiếu niên mặc áo choàng đen đối diện.

Tay phải của hắn cuộn tròn thành nắm đấm, linh khí cuồn cuộn tràn ra, quanh quẩn ở chung quanh nắm tay, làm biến dạng vùng không gian này!

Một luồng linh lực vô cùng không lồ bạo động giữa trời và đất!

"Mau đi!" Phượng Vũ ngồi ở trong tai phải Hóa Cự Ưng, hô to thành tiếng!

Hóa Cự Ưng nửa tin nửa ngờ, nhưng tâm tình vẫn ôm theo hy vọng cuối cùng trong tình huống tuyệt vọng, thân hình nhanh chóng phóng về phía Quân Lâm Uyên!

Ngay khi cả hai bên đã sẵn sàng đối mặt —

Tách tách tách tách —

Một chất sền sệt màu trắng mà Hóa Cự Ưng dính liền ở bên nhau, như nước suối trào ra, phun về phía Quân Lâm Uyên!

Có thể nhìn thấy rõ ràng vị thiêng niên phong thần tuyệt thế như trời quang trăng sáng ——

Sắc mặt nháy mắt trở nên xanh mét!

Thân hình nháy mắt cứng đờ!

Thân hình hán không ngừng lui về phía sau, lui lui lui ——

"Chạy!" Phượng Vũ đang ngồi xếp bằng ở trong tai phải của Hóa Cự Ung hô to một tiếng!

Hóa Cự Ung cũng không nghĩ tới hiệu quả cư nhiên tốt như vậy!

Nó lập tức nhanh chóng lao đi!

Hóa Cự Ung lao về phía trước với tất cả sức mạnh của mình, tốc độ đã tăng tới cực hạn!

Phượng Vũ ngồi ở bên trong tai phải nó, không ngừng nhắc nhở: "Đi về phía trước, nghiêng người bốn mươi lăm độ, tăng tốc nhanh hơn, nhanh hơn!"

Hóa Cự Ung vốn kinh thường đối Phượng Vũ, nhưng thành công vừa rồi, nó phát hiện thật sự có hiệu quả đáng ngạc nhiên, cho nên theo bản năng nó lập tức nghe lời Phượng Vũ.

"Giảm tốc độ và hạ thấp xuống! Nhanh lên! Tăng tốc nhanh hơn!" Phượng Vũ nắm chặt nắm tay!

Một vạn mét, năm ngàn mét, ba ngàn..... Nhanh! Sẽ sớm xuất hiện một thác nước nơi vách đá!

Đúng lúc này, đột nhiên, Hóa Cự Ung xách Phượng Vũ ra khỏi lỗ tai bên phải, giữ nàng ở trong lòng bàn tay.

Phượng Vũ nhìn nước dãi của nó nhỏ giọt xuống, trong lòng cả kinh, la lên một tiếng: "Ngươi muốn làm gì!"

Hóa Cự Ung xách theo Phượng Vũ trong tay, trực tiếp vứt vào trong miệng mình!

Thật giống như cách một người thường vứt đậu phộng vào trong miệng của họ!

Phượng Vũ tức khắc hét hùng khiếp vía!

Hóa Cự Ung vẫn chưa chạy thoát trong khi vẫn còn đang bị đuổi giết, nó đã muốn đổi ý với nàng!

Phượng Vũ tức giận đến nỗi trực tiếp tung ra một khối đá hoá thạch bí ẩn vô cùng cứng rắn từ chiếc nhẫn linh giới long phượng của nàng!

Đồng thời, thân thể nàng linh hoạt quay ngược lại một cái, bắt lấy mũi của Hóa Cự Ung, trực tiếp nhảy lên phía trên trán nó!

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang!

Miệng lớn của Hóa Cự Ung cắn một ngụm vào viên đá hoá thạch bí ẩn được Phượng Vũ tung ra, lập tức răng của nó gần như rơi ra!

Nó tức giận thét lên một tiếng "oa" rất to!

Hóa Cự Ung tức giận mắng to: "Ngươi có phải là người hay không? Sao ngươi lại giảo hoạt như vậy!"

Phượng Vũ đứng ở trên đỉnh đầu Hóa Cự Ung, hai tay chống nạnh, tức giận đậm chân: "Ngươi còn không biết xấu hổ nói ta! Ngươi đã nói sẽ không ăn ta! Kết quả, ngươi lập tức đổi ý! Ngươi, là, con, chim, cặt, bã!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bản năng của đặc công

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hóa Cự Ung tức giận kêu oa oa: "Đó không phải do ta thấy đâu óc ngươi cũng không tệ lầm sao? Ta ăn ngươi không phải đâu óc cũng sẽ phát triển hơn sao? Bằng không, nếu ngươi vô dụng giống như lúc trước, ta sẽ nguyện ý ăn ngươi sao? Giàu như một đồng xu rong cốt, ta còn sợ thương tổn tới

răng của mình!"

Phượng Vũ hít sâu một hơi.

Nhung vẫn rất tức giận, nàng hù một tiếng: "Vậy ngươi hãy chờ bị Quân Lâm Uyên đánh chết đi! Ta không bồi ngươi chơi nữa!"

Phượng Vũ ngay từ đầu đã tính toán con đường chạy trốn, quyết định nơi mình sẽ đặt chân đến!

Vừa rồi nàng cố ý cãi nhau với Hóa Vân Cự Ưng, vì muốn dẫn dắt rời đi lực chú ý của nó!

Đúng lúc này, Phượng Vũ quay đầu lại và nhìn xung quanh.

Nàng nhìn thấy vị thiêu niêng mặc áo choàng đen, mắt đen nghiêm nghị lạnh băng, trên mặt tràn ngập sát khí!

Hắn điểm nhẹ mũi chân, thân hình mảnh mai nhanh nhẹn nhảy lên cao, đột nhiên lướt qua không trung!

Tru Tiên kiếm bay xuống!

Sát ý lạnh băng tràn ra sát bùa bâi, thổi quét tiếp cận, thẳng tắp bỗng lò có thể che lấp cả dãy núi của Hóa Vân Cự Ưng!

Phượng Vũ biết, lúc này, con mạnh xuân Hóa Vân Cự Ưng này sẽ xong đời.

Năm trăm mét.....

Ba trăm mét.....

Một trăm mét.....

Tuy nhiên, giờ phút này khoảng cách giữa Phượng Vũ cao ngất trong mây đã không xa với thác nước nơi vách đá!

Sau khi nàng tính toán độ cao tới mặt đất lấp ló, tốc độ và hướng gió giữa không trung, tốc độ hạ xuống và các yếu tố liên quan khác. Cuối cùng Phượng Vũ phun ra khỏi lồng ngực một ngụm trọc khí, thân hình nhảy vọt lên, lật người một cái nhào lộn và phóng về phía thác nước nơi vách đá!

Trước khi lật người nhào lộn, lướt qua trước mặt Hóa Vân Cự Ưng, Phượng Vũ còn có lòng nhàn nhã vẫy vẫy tay về phía nó.

Hóa Vân Cự Ưng sững sờ.

Ngay khi Phượng Vũ thả người hết sức nhảy xuống!

Tru Tiên kiếm của Quân Lâm Uyên đã chém xuống từ trên trời!

Thân hình khổng lồ như ngọn núi của Hóa Vân Cự Ưng, cánh treo trên những đám mây trực tiếp bị chặt đứt!

"Ngao!!!!"

Bộ mặt Hóa Vân Cự Ưng thống khổ dữ tợn, ngửa mặt lên trời rít gào thê lương!

Huyết nhục của nó bay tứ tung, máu tươi vẩy ra! Thân thể cao lớn kịch liệt kích động ở giữa không trung, không ngừng run rẩy!

Quân Lâm Uyên nhìn thấy một bóng người nhảy lên và lăn ra từ lỗ tai bên phải của Hóa Vân Cự Ưng, rơi thẳng xuống dưới.

Bất quá là kẻ râu ria, hắn không thèm quan tâm tới sống chết của người đó.

Ngay thời điểm hắn chuyển ánh mắt, nơi khoé mắt lại thoáng nhìn thân thể nhẹ nhàng nhanh nhẹn, hai tay ôm đầu ôm chân, cuộn tròn thân thể giống như một quả bóng ——

Sau đó, lấy tư thế nghiêng một góc để lăn vào thác nước trên vách đá, sự tiếp xúc này đã làm giảm đi một phần lực tác động.

Ngay sau đó, thân thể cuộn tròn như quả bóng hướng xuống dưới với sự trợ giúp của lực trút xuống từ thác nước!

Cuối cùng, nàng lăn thẳng tới những con sóng mãnh liệt ở nơi đáy hồ.

Trong mắt luôn thờ ơ lạnh lùng như băng của Quân Lâm Uyên hiện lên một chút thâm sâu, trên gương mặt tuấn mỹ, xẹt qua một tia kinh ngạc rất nhỏ.

Nhảy ra từ vành tai Hóa Vân Cự Ưng, từ trên trời cao rơi xuống, vừa vẫn hoàn toàn đi vào vách đá, theo dòng nước chảy xuống.

Tất cả những điều này liên quan đến quá nhiều yếu tố, độ cao, tốc độ gió, hướng gió, trọng lực, lực tác động, góc độ của vách đá. Hơn nữa, nếu không thể khống chế Hóa Vân Cự Ưng..... thất bại sẽ gần trong gang tấc.

Không nghĩ tới một nha đầu bình thường không có linh khí cư nhiên dám làm như vậy, thật ra có chút thú vị.

Tuy nhiên, Quân Lâm Uyên chỉ cảm thấy Phượng Vũ có chút thú vị mà thôi, hắn cũng không dư thừa ý tưởng cứu nàng một mạng.

Nếu biết về sau sẽ yêu nàng như vậy, Quân Lâm Uyên điện hạ tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu, nhưng hiện tại hắn đối Phượng Vũ..... Thật sự đúng là làm như không thấy.

Phượng Vũ bị dòng nước bạc đánh sâu xuống từ trên vách đá cao!

Cuối cùng roi thẳng xuống trong hồ sâu nơi thâm cốc!

Bịch!

Phượng Vũ tính toán chính xác hết thảy, nhưng không tính đến dưới đáy hồ sâu có một khối nham thạch rất lớn.

Cho nên sau khi thân mình nàng rơi thẳng xuống đáy hồ, ót nàng trực tiếp va chạm trên tảng đá, phát ra một tiếng vang lớn.

Ngao!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cơ duyên trùng hợp

Edit & Dịch: Emily Ton.

Phượng Vũ che trán lại, đau đớn đến mức gần như chảy ra nước mắt.

Tuy nhiên, Phượng Vũ không có thời gian để chảy nước mắt, bởi vì có một con lốc xoáy hắc ám ở đáy sông đang dùng một loại lực lượng kinh ngạc, cô gắng hút nàng vào trong đó.

Phượng Vũ thật vất vả mới bảo toàn được tính mạng, sao có thể dễ dàng cho phép mình chết đi như vậy?

Nàng dùng hết sức lực toàn thân cố gắng bơi lên khỏi mặt nước!

Cuối cùng, ngay trước khi nàng kiệt sức, rốt cuộc nắm được một cành cây khô héo, xoay người một cái nắm trên cành cây khô, hồn hồn thở dốc, không còn muốn di chuyển nữa.

Nếu là thân thể trước đây, chút này tính là gì? Nhưng nàng hiện tại..... Phượng Vũ cười khổ kéo khéo miệng, hàng loạt động tác vừa rồi, gần như tiêu hao hết sức lực của nàng.

May mắn thay, mặc dù tạm thời nàng không có linh lực, nhưng bản năng của đặc công không bị mất đi, đủ để nàng tự bảo vệ mình.

Nằm ở trên nhánh cây khô, Phượng Vũ nghỉ ngơi trong chốc lát, sau khi khôi phục một chút nguyên khí, lập tức bắt đầu đánh giá bốn phía.

Noi này là phần tư phía Đông rừng rậm Băng Phong Sâm, Phượng Vũ vẫn rất quen thuộc.

Lúc trước bởi vì Tiên Linh Quả, Phượng Vũ đã ra vào rừng rậm Băng Phong Sâm nhiều lần. Ngoài ra, nàng đã nghiên cứu vô số tư liệu cùng với bản đồ, cho nên nàng biết, ở phía trước cách đó không xa chính là một khe sâu lớn đã bị đóng băng (*Băng Phong đại giáp cốc*).

Khe sâu lớn đã bị đóng băng ẩn chứa hàn độc, hiện tại thân thể của nàng sẽ không chịu nổi, cho nên trước hết cần phải bò lên trên bờ trước khi nghĩ về nó lần nữa.

Ở chỗ quẹo vào, Phượng Vũ nhìn chuẩn thời cơ, từ trên cành cây khô, linh hoạt lặn mình vào trong dòng sông lớn, ra sức bơi về phía bờ.

Bởi vì khoảng cách thác nước không xa, cho nên dòng nước chảy xiết, lại bởi vì nàng bơi ngang (vuông góc 90 độ với thác nước), cho nên rất nhiều lần Phượng Vũ thiếu chút đã bị nước cuốn trôi.

Phượng Vũ vừa đầu cay đáng tập trung tinh lực bơi về phía trước khi sức lực dần trở nên cạn kiệt, rốt cuộc bò được lên bờ. Chẳng qua giờ phút này, nàng thở hồng hộc, sắc mặt trắng bệch.

Nàng ngoác mắt nhìn xung quanh.

Chỉ thấy hoa tươi khép nở, màu sắc rực rỡ, tràn ngập hương hoa.....

Nơi này là.....

Bản đồ trong đầu Phượng Vũ xoát xoát xoát lật qua, rất nhanh, nàng lập tức phong tỏa một khu vực trên bản đồ, sắc mặt cũng bối vây mà có chút tái nhợt.

Nơi này là lĩnh vực của Đại Giác Huyết Phong! Nàng sao lại xui xẻo như vậy, xông vào khu vực này?!

Băng Phong Sâm là nguy hiểm ở khép mọi nơi, mà nơi này lại còn là địa phương nguy hiểm nhất trong toàn bộ bốn khu vực!

Phượng Vũ từng tận mắt nhìn thấy, sau khi một nhóm người tiến vào nơi đây, thời gian chưa đến một phút đồng hồ, đã bị cắn găm thành một đống xương trắng lành lạnh, tình trạng khủng bố cực điểm! Lệnh người nhìn thấy ghê người!

Trong tộc đàn của Đại Giác Huyết Phong có một con ong chúa, Phượng Vũ vẫn luôn muốn được sở hữu nàng, bởi vì nếu dùng nó để luyện chế Cửu Chuyển Hồi Linh Đan thì hiệu quả sẽ tăng lên gấp đôi. Tuy nhiên..... nghĩ đến một đoàn Đại Giác Huyết Phong đen nghìn nghịt, Phượng Vũ theo bản năng lắc lắc đầu.

Vẫn nên dùng ong chúa của Bạch Ngọc Phong thay thế. Ong chúa của Đại Giác Huyết Phong, nàng thật sự trêu chọc không nổi.

Bởi vì không nghĩ trêu chọc tới đàn Đại Giác Huyết Phong khủng bố này, cho nên Phượng Vũ chuẩn bị ngăn chặn cảm giác tồn tại của mình, lặng yên không một tiếng động rời khỏi khu vực này.

Trên thực tế, nàng cũng từng làm như thế này.

Cách đó không xa là âm thanh *ong ong ong* của Đại Giác Huyết Phong, Phượng Vũ tránh ở phía sau một cây đại thụ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn lại một cái.

Nàng nhìn thấy một thân ảnh hồng bào!

Di!

Cư nhiên có người?

Hon nữa lại mặc áo choàng màu đỏ?!

Lá gan của người này quả thật không nhỏ!

Hai tay Phượng Vũ linh động bám lấy cây đại thụ, sau đó nhảy lên trên đỉnh cây, từ trên cao nhìn xuống xung quanh. Khi nàng vừa thấy, lập tức vui mừng ra mặt!

Bởi vì nàng nhìn thấy, thân ảnh hồng bào phía trước cách đó không xa, đang thu hút sự chú ý của phần lớn Đại Giác Huyết Phong!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nội tâm sụp đổ

Càng làm cho Phượng Vũ vui mừng chính là việc nàng phát hiện tổ của Đại Giác Huyết Ông cách đây không xa!

Hy vọng tùng bị dập tắt, nhảy mắt lại bùng lên!

Ông Hậu của Đại Giác Huyết Ông Hiện tại không người trông coi, Phượng Vũ biết rất rõ, cơ bát khả thát, thời bát tái lai! Đây là cơ hội duy nhất không được để mất!

“Phú quý hiểm trung cầu!” Phượng Vũ quyết định trong nháy mắt, con Ông Hậu này nàng nhất định phải lấy!

Phượng Vũ linh hoạt như mèo ở Kiều Tiểu, tuy rằng không có linh lực tu vi, nhưng tố chất cơ thể của nàng lại không giống bình thường, cho nên rất nhanh đã vòng được ra mặt sau tổ ong!

Trước khi hành động Phượng Vũ vừa đi vừa kết dây rùng, vì thế khi đến gần tổ ong, trong tay đã có một cái móc!

Móc câu nhanh chóng được mắc vào tò ong!

Giây tiếp theo, liền nghe tiếng kêu thảm thiết chói tai vang vọng thiên địa!

Là âm thanh Ông Hậu oán than ong thợ!

Phượng Vũ không kịp nghĩ nhiều, lập tức đem Đại Giác Ông Hậu ném về hướng Long Phượng Linh giới, cùng lúc đó, thân hình nàng rời đi nhanh như chớp!

Phượng Vũ nín thở, nhẹ nhàng bước, khom lưng, nhanh chóng xuyên qua rừng cây.

Nhanh, nhanh, sấp ra khỏi địa bàn hoạt động của Đại Giác Huyết Ông rồi.

Ngay lúc Phượng Vũ sấp được thở phào, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm kỳ lạ ngay phía sau nàng.

“A, tiểu nha đầu, ngươi cũng ở chỗ này à? Cũng trùng hợp quá đi!”

Thanh âm này, quen thuộc quá!

Phượng Vũ theo bản năng quay đầu lại, liếc mắt nhìn, là Phong Tâm

Một thiếu niên thanh tú tuấn mỹ, nụ cười rạng rỡ giống như mặt trời chính ngọ, chỉ ngắm nhìn cũng đủ làm đối phương vui vẻ theo.

Nhưng hiện tại Phượng Vũ thật sự cười không nổi.

Phía sau Phong Tâm là một đàn Đại Giác Huyết Ông dày đặc, hàng ngàn hàng vạn con, một đám đen nghìn nghịt!

Âm thanh ong ong ong vừa nãy, được truyền đến từ chính sau lưng hắn.

Hóa ra người dù Đại Giác Huyết Ông đi vừa rồi, chính là Phong Tâm!

Vắt vả lấm nàng mới tránh được Đại Giác Huyết Ông, âm thầm trộm đi Ông Hậu..... Phong Tâm cự nhiên đem đàn Đại Giác Huyết Ông tới!

Bọn chúng sẽ nghe ra được tiếng kêu của Ông Hậu mất!

Nghĩ vậy, Phượng Vũ mặt mày tái xanh!

Nàng làm bộ không nhận ra Phong Tâm, chạy như bay về phía trước!

Đừng tới đây, đừng tới đây, tuyệt đối đừng tới đây đại huynh đệ ~ Phượng Vũ kêu gào trong lòng, hy vọng Phong Tâm có thể nghe ra lời khẩn cầu trong lòng nàng.

Nhưng, Phong Tâm và nàng đâu có tâm linh tương thông, hắn vui vẻ mang theo một đám Đại Giác Huyết Ông, nhiệt tình hướng về Phượng Vũ: “Tiểu cô nương, hóa ra ngươi không chết à? Ta còn tưởng rằng ngươi đã chết rồi.”

Phượng Vũ: “.....”

Nàng nào dám dừng lại? Lập tức rảo bước chân, điên cuồng mà chạy!

Phong Tâm ở phía sau Phượng Vũ hô to: “Tiểu cô nương, ngươi chạy cái gì, đợi ta!”

Hắn còn một bên kêu, một bên đuổi tay bắt lấy Phượng Vũ.

Mà giờ phút này, đám Đại Giác Huyết Ông phía sau Phong Tâm, bỗng nhiên hỗn loạn, toàn bộ đàn ong cuồng loạn không thôi, không ngừng phát ra tiếng vang ong ong ong!

Hóa ra đàn ong vốn dĩ đuổi theo Phong Tâm, giờ phút này, tất cả đều đằng đằng sát khí mà chuyển hướng sang Phượng Vũ!

Lông tơ Phượng Vũ nháy mắt dựng ngược héo lên!

Xong rồi..... Trộm Ông Hậu chắc chắn bị phát hiện rồi!

Chết chắc rồi!

Nghĩ vậy, Phượng Vũ tức giận trừng mắt nhìn Phong Tâm

Phong Tâm không hiểu tại sao lại bị Phượng Vũ từng mắt nhìn: “Làm sao vậy? Mắt ngươi không thoải mái sao? Chuột rút ở đâu rồi?”

Chuột rút? Bốn cô nương chỉ muốn đập ngươi thôi! Phượng Vũ xụp đồ, nàng đã nghĩ rằng có thể chạy trốn, nếu như không bị tên Phong Tầm này gọi lại.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Buông ta ra!

“Mau thả ta ra!” bị túm cổ áo, Phượng Vũ tay chân múa may loạn xạ, như chết đuối.

Phong Tầm bát đắc dĩ: “Tiểu nha đầu, ngươi gấp cái gì, Đại Giác Huyết Ông đâu có ngốc, chúng nó vừa rồi đuổi theo ta cả nửa ngày cũng không cắn ta a.”

Phượng Vũ khóc thút thít trong lòng, chúng nó đương nhiên không cắn ngươi, cắn ngươi chúng nó cũng sẽ chết chứ còn sao?

Nhưng hiện tại vấn đề là, nàng trộm đi Đại Giác Huyết Ông Hậu, Ông Hậu có hơi thở kỳ quái làm chúng nghe thấy được, chúng nó không bao động mới kỳ quái!

“Cũng thật kỳ lạ, không hiểu sao tất cả chúng đều chuyển hướng sang người, còn điện cuồng truy đuổi!” Phong Tầm cảm thấy thật khó hiểu.

Phượng Vũ tức giận trừng mắt nhìn hắn, đại huynh đệ, bây giờ ngươi mới phát hiện ra sao?

“Ah!” Phượng Vũ đau đớn kêu lên, nàng nhất thời không để ý đã bị Đại Giác Huyết Ông đốt.

Phong Tầm tự đập tay lên trán: “Trách ta, đều do ta, nếu không phải ta kéo ngươi lại, ngươi đã sớm thoát ra ngoài rồi, nhìn thế chất ngươi thế này chắc là thuộc kiều mà bọn chúng thích rồi?”

Phượng Vũ nào dám thừa nhận mình đã trộm Đại Giác Huyết Ông Hậu? Vì thế liều mạng gật đầu, ân ân ân.

Phượng Vũ không biết rằng, bộ dạng bất hạnh của nàng hiện giờ lại vô cùng đáng yêu.

Phong Tầm bày ra bộ mặt hối lỗi, hàn một tay xách Phượng Vũ lên, nháy mắt, thân hình đã giống như sao băng lao đi.

Nghiêm túc mà nói, tốc độ của phong tầm quả thực nhanh như điện chớp.

Thời gian một nén hương trôi qua, Phong Tầm rốt cuộc dừng lại, hàn thả

Phượng Vũ xuồng: “Được rồi, đại giac huyết ong không thể đuổi kịp được, yên tâm, ta rất chắc chắn.”

Phượng Vũ bất giác liếc nhìn Phong Tầm, không ngờ 5 năm không gặp, Phong Tầm lại tiến bộ nhiều như vậy, nếu 5 năm trước được như vậy, Phượng Hoàng Chân Huyết của nàng không bị Tả Thanh Vân hủy diệt, liệu bây giờ

Phượng Vũ vội vàng dập tắt ảo tưởng trong đầu, nghĩ cách chuyển chủ đề.

Bởi vì vẫn luôn muốn biết mục đích thật sự của Quân Lâm Uyên khi đi vào rừng băng, cho nên nàng thử tính hỏi một câu: ‘Băng Phong Sâm Lâm nguy hiểm trùng trùng, chúng ta đã tránh được một kiếp, nên ra ngoài thôi?’

Phượng Vũ lấy lui làm tiến, quả nhiên có hiệu quả.

Phong Tầm nhìn Phượng Vũ khó hiểu: “Đi ra ngoài? Các huynh đệ của tôi từ Đế Đô vượt ngàn dặm xa xôi mới đến được rừng băng, chưa lấy được thứ cần lấy sao có thể ra ngoài?”

Phượng Vũ thót tim!

Quả nhiên!

Cái gì mà Thái Tử điện hạ Quân Lâm Uyên tuần tra biên cảnh, chẳng qua chỉ là cái có, mục đích chính của hắn chính là rừng băng!

Phượng Vũ âm thầm cắn răng, trên mặt làm bộ tò mò, vẻ mặt ngây thơ, dò hỏi: “Ngàn dặm xa xôi từ Đế Đô tới đây? Các ngươi đến rừng băng tìm gì? Thật ra ta cũng đã xem qua bản đồ rừng băng, nói không chừng ta lại biết thứ các ngươi muốn tìm đang ở đâu.”

Nghé vậy, Phong Tầm cao giọng cười ha ha: “Ai da tiểu nha đầu, ngươi cứ thích nói giờ, thử chúng ta muốn tìm ngươi chắc chắn không biết ở đâu, đó là báu vật của rừng băng!”

Báu vật? được bao nhiêu thứ có thể coi là báu vật của khu rừng này... Tiên Linh Quả chính là báu vật của báu vật!

Phượng Vũ trong lòng rầy lên dự cảm bất an.

Khi Phượng Vũ chuẩn bị hỏi lại, bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến một thanh âm lạnh lẽo: "Phong Tàm, ngươi có vẻ rất nhàn rỗi."

Nói xong, một thiếu niên áo bào xanh từ trên trời đáp xuống.

Thiếu niên dung nhan thâm thúy, vạt áo phiêu phiêu, ngao mạn, toàn thân lộ ra khí chất lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 16: Không mang theo nǎo?!

Đặc biệt là đôi mắt sắc bén của hắn có lẽ chỉ đứng sau Quân Lâm Uyên.

"Yo, Huyền Tiêu Nhị, ngươi đến rồi?!" Phong Tàm vỗ vào vai người thiếu niên kia.

Phượng Vũ lớn lên ở đê đô, tuy rằng cách 5 tuổi, nhưng năm đó khi nàng rời đi, mấy người này đều đã hơn mười tuổi, cho nên nàng có thể dễ dàng nhận ra được.

Huyền Dịch, Nhị Thiếu Huyền Gia, Quân Lâm Uyên từ nhỏ đã là một đứa bé nghiêm túc, không ngờ khi lớn lại càng cao lãnh trâm ổn.

Huyền Dịch dùng đôi mắt sắc bén quét qua người Phượng Vũ, mà kiềm nhẫn lại: "Nàng ta là ai?"

"Đây là tiểu nha đầu ta vừa cứu được, đúng rồi, tiểu nha đầu ngươi tên là gì? Còn hắn chính là ——" Phong Tàm càng nhiệt tình bao nhiêu thì Huyền Dịch lại càng lạnh lẽo bấy nhiêu.

"Phong Tiêu Ngũ ——" Phượng Vũ lén tiếng.

Huyền Dịch cao ngạo phát tay áo, thanh âm lạnh nhạt: "Nàng ta là ai ta không có hứng thú, đã đến giờ, đi."

Đúng là không thay đổi chút nào, vẫn không bao giờ giữ thẻ điện cho người khác, Phượng Vũ thầm cảm thán.

Phong Tàm tức giận trùng mắt nhìn Huyền Dịch, hờ lạnh một tiếng, kéo Phượng Vũ lại nói: "Tính khí của hắn đúng là không ai chịu nổi, Tiêu Ngũ, chúng ta đi."

Đi được 2 bước Huyền Dịch đột nhiên đứng lại, ánh mắt sắc bén dừng trên người Phượng Vũ.

Phượng Vũ có thể cảm giác được, Huyền Dịch đang nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt đầy đằng đằng sát khí như nhắc nhở nàng nhanh chóng biến đi.

Phượng Vũ hờ lạnh trong lòng, cứ như thể bốn cõi nương đây muôn đi cùng các ngươi không bằng, nếu không phải bị Phong Tàm kéo lại, nghĩ gì bốn cõi nương đi cùng các ngươi!

Nghĩ vậy, Phượng Vũ kiêu ngạo liếc nhìn Huyền Dịch: "Phong Tàm ca, chúng ta nên đường ai nấy đi thôi, không hẹn ngày gặp lại."

Dứt lời, Phượng Vũ đi qua trước mặt hắn.

Phong Tàm bắt lấy Phượng Vũ: "Chúng ta đã đi sâu vào rừng băng, trên người ngươi lại không có chút linh khí nào, làm sao có thể ra ngoài? Ta cũng không có thời gian đưa ngươi ra, chỉ bằng ngươi hãy đi theo chúng ta!"

Huyền Dịch không quan tâm Phong Tàm, nhưng đôi mắt lạnh băng kia đang nhìn chằm chằm Phượng Vũ: "Ngươi muốn tự đi ra, hay muốn ta đưa ngươi đi?"

Có ngụ ý, chính là muốn đá Phượng Vũ đi.

Các vị là thái tử Đế Đô, ta quả thực trèo cao không nỗi! Phượng Vũ cười lạnh một tiếng: "Cáo từ!"

"Huyền Dịch!" Phong Tàm tức giận, ánh mắt phẫn nộ: "Ngươi quá vô tình? Tiêu Ngũ không phải người xấu, nàng mới là người xui xẻo nhất, ngay từ đầu bị Quân lão liên lụy, bị Hóa Vật Cự Ung bắt đi, sau lại bị ta cản đường, thiếu chút nữa bị Đại Giác Huyết Ông cắn chết, khó khăn lắm mới được an toàn, ngươi lại muốn đuổi nàng đi!?"

“Nàng ta là người tốt hay là người xấu, có liên quan tới ta?” Huyền Nhị nhìn chằm chằm Phong Tâm, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, ẩn chứa hàn khí: “Ngươi đã quên tính khí Quân lão đại?”

Vị kia chính là người không ai dám đến gần, chỉ cần trầm lặng, tất cả mọi người đều im như ve sầu mùa đông. Hỗn nã, hắn có sự nghiêm khắc không ai có!

Phong Tâm tức giận căm mồi!

Huyền Dịch lại nói: “Huống chi nhiệm vụ lần này quan trọng như vậy, vạn nhất nàng ta là gian tế?”

Phong Tâm phì cười: “Ngươi cảm thấy một nha đầu không có linh lực như Tiểu Ngũ, có thể cướp đi Tiên Linh Quả của chúng ta?!”

“Phong, tiểu, tam!” Huyền Dịch tức giận thực sự! Tiên Linh Quả hắn cư nhiên lại nói ra, có mang não không vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 17: Người không chết?

Phong Tâm xem Phượng Vũ như người một nhà, nhưng Huyền Dịch thì không như vậy, ngược lại, hắn đối Phượng Vũ bài xích ra mặt.

Phượng Vũ không để tâm tới sự thù ghét của Huyền Dịch, hiện tại trong đầu nàng đều là, Tiên Linh Quả! Luyện dược xong có thể làm cho nàng lại bắt đầu tu luyện lại từ đầu trở lại đỉnh núi Tiên Linh Quả!

Lúc đầu Phượng Vũ còn cười nhạt trong lòng, các ngươi không cho ta đi cùng, ta không cam tâm tình nguyện! Nhưng bây giờ nàng thay đổi chủ ý.

Dựa vào Quân Lâm Uyên thông minh cơ trí, đã từng tu luyện, lại thêm người hỗ trợ, cơ hội lấy được Tiên Linh Quả coi như không có mười cũng được chín.

Nếu như nàng lúc này rời khỏi như thế, nói không chừng nàng đời này sẽ chẳng bao giờ có duyên với Tiên Linh Quả, như vậy, nàng cả một đời cũng chỉ có thể làm một Phượng Vũ bình thường, bị người ta miệt thị.

Cam tâm sao? Tuyệt đối không!

Cho nên, nàng nhất định phải ở bên cạnh họ hành sự tùy theo hoàn cảnh! Thùa cơ cướp đoạt Tiên Linh Quả! Bất kể như thế nào, lần này nàng cũng đã quyết tâm rồi!

“Lại àm ĩ rồi?”

Ngay tại cái bầu không khí gượng gạo này, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Quân lão đại!” Phong Tâm nhìn thấy kia giữa không trung một thiếu niên hạ xuống, trong mắt sáng lên! Vội vàng lao tới.

Phượng Vũ cũng vô thức nhìn qua.

Thiếu niên với dung nhan xuất chúng, có một khí chất tuyệt thế phong thần.

Khí của hắn cực mạnh, vừa xuất hiện liền là không chế tuyệt đối nhân vật chính, hết thảy chung quanh đều bởi vì phụ trợ hắn mà ảm đạm phai mờ.

Đi theo phía sau hắn là một vị dáng người thẳng, hình dáng như dao gọt thâm thúy – một quản gia trung niên, nhưng bởi vì Quân Lâm Uyên khí chất phi thường, hắn cơ hồ cũng bị coi nhẹ.

Không biết Quân Lâm Uyên tới lâu chưa, cũng không biết hắn nghe được bao nhiêu.

Ánh mắt Phong Tâm gắt chặt nhìn vào Quân Lâm Uyên: “Quân lão đại, Phong Tiểu Ngũ bị huynh chôn sống trong Băng Phong Sâm Lâm, lại bị đệ mang vào trong Băng Phong Sâm Lâm, hiện tại nàng ta một mình ở trong Băng Phong Sâm Lâm, căn bản không có cách nào sinh tồn, chạy không thoát, hay là chúng ta đưa nàng ta đi theo?!”

Huyền Dịch ôm kiềm cười lạnh, Phong Tiểu Tam chắc có lẽ phải thất vọng rồi, Quân lão đại là hạng người gì? Người khác chết ở trước mặt hắn, hắn cũng không nhìn một cái lạnh khốc tuyệt tình, trông cậy vào hắn có thể đồng cảm? Quả thực buồn cười!

Quân Lâm Uyên cắp mắt lạnh thấu xuong lườm Phượng Vũ một chút: “Ngươi không chết?”

Từ khi chìm trong Hóa Cự bay lên, đụng vào vách núi một mạch mà xông vào đầm sâu, liên tiếp những động tác như nước chảy mây trôi, Quân Lâm Uyên đối với nàng không thể không khắc sâu ấn tượng.

Phượng Vũ hít sâu một hơi!

Quả nhiên, Quân Lâm Uyên khi nhìn thấy được nàng, hắn vẫn là thò ơ đối với tính mạng của nàng thôi.

Phượng Vũ biết, nếu như lúc này nàng cười lạnh một tiếng, người tựa hồ rất hi vọng ta chết, Quân Lâm Uyên tuyệt đối sẽ không nể mặt mũi sẽ nói với nàng một câu, người có chết hay không với ta có liên quan gì?

Cho nên, không thể hành động theo cảm tính! Nể mặt Tiên Linh Quả, thời điểm này, vẫn là nên kiềm chế!

Phượng Vũ hít sâu một hơi, trên mặt có nặn ra một nụ cười: "Bởi vì cái gọi là đại nạn không chết, tất có hậu phúc, ta tin rằng vận khí sau này của ta sẽ không hề tệ."

Quân Lâm Uyên ánh mắt lạnh thấu xuong nhìn chằm chằm Phượng Vũ, từ đầu đến chân.

Ánh mắt của hắn tĩnh mịch, như ra khỏi vỏ lưỡi đao, để cho người ta phải run sợ.

Quân Lâm Uyên càng trầm mặc, không khí chung quanh càng cung lại.

Huyền Dịch cười lạnh, hắn biết, Quân lão đại không thể để người ngoài đi cùng.

Ngay tại lúc Phong Tầm cho rằng đã vô vọng, Quân Lâm Uyên lại nhíu đôi lông mày phong trần mắt, nhìn Phong Tầm lạnh lùng nói: "Chuyện mang người đi, người tự phụ trách."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 18: Người không cần đối tốt với ta như vậy

Phong Tầm chút nữa thì nhảy dựng lên: "Quân lão đại! Người nói thật chứ?! Thật sự cho ta mang nàng đi?! Đây là sự thực sao? Trời ạ!!!"

"Tốt nhất là đừng cứu mang theo." Quân Lâm Uyên nghiêm túc đề nghị.

Luôn luôn bị xem là người lạnh lùng như Huyền Dịch, giờ phút này cũng phải mở to hai mắt!

Cái này không đúng!

Quân lão đại sao lại đáp ứng? Đây không phải thói quen làm việc của hắn! Hắn theo bản năng nhìn Quân Lâm Uyên một chút.

"Khó mà làm được! Một tiểu nha đầu như vậy nhưng ta lại muốn che chở cho nàng!" Phong Tầm đặc ý nói, "Ta là Phong tiểu tam, nàng là Phong tiểu ngũ, ta không chiếu cố nàng, ai chiếu cố nàng?"

Quân Lâm Uyên không để ý tới dáng vẻ dương dương đắc ý của Phong Tầm, ánh mắt nhìn về phía Huyền Dịch.

Không cần nói thêm lời thừa thãi, Huyền Dịch lập tức ngầm hiểu: "Đã tra rõ ràng, Tiên Linh Quả sinh trưởng ở Huyền Băng sơn cốc, chỉ có điều cụ thể ở nơi nào vẫn còn cần thận tra tìm."

Phượng Vũ trong nháy mắt tim đập nhanh!

Huyền Băng sơn cốc... Không sai! Đó chính là nơi ở của Tiên Linh Quả!

Tiên Linh Quả, Tiên Linh Quả! Chỉ cần lấy được Tiên Linh Quả, nàng liền có thể lại tu luyện từ đầu! Nàng liền không còn là phế vật Phượng Vũ!

Tại cái nơ láy uy làm trọng này, thực lực đại biểu cho tất cả! Nghĩ đến đây, Phượng Vũ nắm chặt nắm đấm!

Quân Lâm Uyên lạnh lùng gật đầu, trực tiếp mang theo quân binh lên đường.

Muốn đi đến Huyền Băng sơn cốc, nhất định phải vượt qua Hòa Diệm Sơn, dọc con đường này tốc độ mọi người đều rất nhanh.

Dòng suối, rừng cây, cao phong.. Ngăn không được bọn bước chân lao vun vút của họ.

Trên đường, Phong Tầm thỉnh thoảng quan tâm hỏi han Phượng Vũ: “Tiểu nha đầu, ngươi thật sự không sao chứ?”

Trong đoàn, chỉ có Phượng Vũ là không có linh lực chỉ dựa vào thể có thể chống đỡ.

Phượng Vũ nhìn chằm chằm bóng lưng lạnh lùng Quân Lâm Uyên cùng Huyền Dịch kia, trên mặt gõi lên một nụ cười ngọt ngào: “Đương nhiên không có vấn đề gì rồi, có thể có vấn đề gì chứ? Thân thể ta rất tốt.”

Phong Tầm thấy nàng sắc mặt tái nhợt, nhưng bởi vì sợ bị bỏ lại mà ra vẻ kiên cường lạc quan, không khóc xót xa trong lòng: “Hay là ta cõng ngươi?”

Phượng Vũ vẫn không nói gì, phía trước Huyền Dịch bỗng nhiên xoay người.

“Nếu như không kiên trì được, từ bỏ sớm một chút, miễn cho liên lụy toàn bộ đội ngũ.” Huyền Dịch nhìn chằm chằm Phượng Vũ, thanh âm lạnh lùng: “Càng đi lên, ma thú càng là lợi hại, khi đó coi như ngươi muốn đi cũng đi không được!”

Phong Tầm trừng mắt Huyền Dịch: “Ta nói Huyền tiểu nhị, mặc dù đây là sự thật, nhưng ngươi không thể nói dễ nghe một chút sao?”

Phượng Vũ: “...”

Huyền Dịch lạnh hừ một tiếng, đi đến phía trước cùng Quân Lâm Uyên.

Phong Tầm gặp Phượng Vũ cúi đầu thấp xuống, cho là nàng thương tâm, xoa xoa nàng cái đầu nhỏ: “Tiểu nha đầu ngươi yên tâm, Huyền tiểu nhị là như vậy, ngươi đừng quan tâm đến hắn, còn có ta đây! Đến đây, ca ca cõng ngươi.”

Phong Tầm nhìn Phượng Vũ, thấy nàng gắng gượng lại đau lòng, không ngừng quan tâm nàng.

Phượng Vũ lại xem thường,

Lạnh lùng ác miệng có là gì? Chỉ cần có thể tới Tiên Linh Quả, chỉ cần có thể lại tu luyện từ đầu, những gì phải chịu đựng bây giờ cũng chẳng là gì.

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ lại hơi có chút áy náy nhìn Phong Tầm một chút.

Phong Tầm luôn đối xử với nàng rất tốt, mà nàng lại lợi dụng hắn để tiếp cận đồng bọn của hắn... Chỉ hi vọng, tại chuyện này về sau, sẽ không tổn thương đến sự chân thành lạc quan tinh khiết của thiếu niên này.

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ cười khổ lắc đầu: “Ngươi không cần đối ta tốt như vậy...”

“Nha đầu ngốc, ta không tốt với ngươi, chẳng nhẹ lại đối tốt với Huyền tiểu nhị? Nói đến đây ngươi cũng là thật là xui xẻo.” Phong Tầm xoa xoa cái đầu nhỏ của Phượng Vũ.

Đoàn người này cũng không vì Phượng Vũ mà nửa đường nghỉ chân, mãi cho đến trăng lênh láng giữa trời, bọn hắn mới dừng lại cắm trại.

Lúc đến doanh trại, Phượng Vũ hai mắt tỏa sáng.

Chỉ gặp ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tiểu nha đầu kiên cường

Phượng Vũ nhìn cảnh vật trước mắt đột nhiên mắt sáng lên, trên bầu trời cao xanh từng đàn chim nối đuôi nhau bay từng đàn.

Phía trước địa thế bằng phẳng, thảm cỏ xanh mát rộng vô biên, cảm giác tươi mới cùng thanh tao khi có con suối nhỏ bắc ngang qua. Thảm cỏ xanh mướt mềm mại được bao phủ bởi tấm khăn len mềm mại và thanh khiết, cao quý và tao nhã lại còn mang phảng phất phong cách của dân du mục.

Trên tấm thảm len rộng là chiếc bàn ăn bằng gỗ cổ, nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại toát lên vẻ cao quý kết hợp với sự tao nhã, quả thực là đồ đắt tiền.

Trên bàn đã bày sẵn khăn phủ bàn cùng những dụng cụ ăn uống, sú tráng, ly gỗ phách, cùng những dụng cụ ăn uống khác được đánh một cách sáng bóng, vừa nhìn đã biết là những đồ dùng này bình thường đều được bảo dưỡng rất cẩn thận.

Cô địa trung hải là một loại cỏ cổ, có ba ngành, thân cây to khỏe vươn tới các vách núi. Phần mở rộng ra các vách đá đã tạo lên một ngôi nhà trên cây, từ xa nhìn lại ngôi nhà được bao quanh bởi lớp sương mù dày đặc, giúp con người ta cảm nhận được bầu không khí cổ xưa cũng như huyền bí của nó.

đây.

Trái tim của Phượng Vũ bỗng trở lên rộn ràng. Đây đâu phải là nơi dã ngoại tầm thường mà đây là một danh thắng cổ xưa.

Hãy tưởng tượng nếu như ngày thường nàng vào rừng Băng Phong, tránh mọi thế sự, ung dung nhàn mạt người sống qua ngày, đó thật sự là điều cao quý và tinh tế.

Vào thời điểm này phía ngoài nhà xuất hiện một vài chi tiết nhỏ.

Phượng Vũ đột nhiên nhớ lại, trước đây nàng cùng Quân Lâm Uyên ở cùng một chỗ, nhưng lúc đó lại không thấy Phong quản gia đâu.

Phong Tầm cõi mờ, vui vẻ vẫy tay gọi Phong quản gia."Phong quản gia, chúng ta đi đường xa vất vả, may mà có người đã ở đây thu xếp, nếu không chúng ta sẽ rất vất vả rồi."

Phong quản gia xinh đẹp cao quý, gật đầu, niềm nở dùng chiếc khăn tay màu trắng đặt lên tay Quân lâm Uyên.

Cùng lúc đó Phong Tầm thấy Phượng Vũ vẫn đang ngoác đứng chôn chân tại chỗ, liền gọi: "Ngươi qua đây".

Phượng Vũ từ chối. Nhưng một giây sau đó, nàng đã bị Phong Tầm ân xúòng ngồi trên ghế.

Phong Tầm nhìn xuống chân của Phượng Vũ, bảo nàng thảo đôi giày ra: "Chân ngươi bị thương rồi, tháo giày ra, ta xem vết thương cho" ..Nhưng vừa mới động vào thì Phượng Vũ đã phải hét lên vì quá đau.

Vết thương có vẻ như rất nghiêm trọng. Phong Tầm cau mày nhìn nàng: "Ngươi bị thương nặng như thế, tại sao không nói ra, mà lại chịu đựng, chịu đau như vậy chứ?"

Máu chảy ra ngấm vào đế giày, máu chảy ra càng nhiều càng tạo thành lớp keo vững chắc, đến mức bây giờ không thể tháo ra được.

Phượng Vũ liếc nhìn Quân Lâm Uyên, vì Tiên Linh quả nàng đã phải trải qua bao vất vả, không bị lì do thể lực mà bị cấm tham gia được.

Lúc này Quân Lâm Uyên cũng đang nhìn nàng, hai người 4 mắt nhìn nhau.

Phượng Vũ hơi lo lắng, nhưng Quân Lâm Uyên lại chẳng hề quan tâm, mặc nhiên mà lướt qua cô.

Phượng Vũ nghĩ hắn ta không nên vui mừng sớm như thế chứ.

Sau đó lắc tay Phong Tầm nói: "Ta thật sự là không sao hết, không phải lo."

Phong Tầm làm sao có thể không quan tâm nàng được chứ. Tiểu cô nương mang số phận đau khổ, luôn không gặp may mắn, từ khi hắn biết nàng, nàng luôn bị như vậy. Bây giờ bị thương tới mức này lại còn bảo người khác không cần phải quan tâm. Thật đúng là một tiểu nha đầu bướng bỉnh mà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Giản, trực, nhưng, tiêu!

Phong Tầm quay đầu gọi: "Phong quản gia, Phong quản gia."

Phong quản gia từ nhỏ đã chăm sóc người tiền nhiệm * * * của Quân Lâm Uyên, từ khi Quân Lâm Uyên sinh ra bà liền đảm nhiệm chức Đại Tông Quản, luôn luôn bên cạnh chăm sóc hắn, thế nên đối với Phong Tầm, bà cũng hiểu rất rõ.

Không ai có thể biết được tu vi của Phong quản gia ra sao, vì từ trước đến nay bà chưa từng động thủ.

Không có ai dám trêu chọc bà vì những người đã từng trêu chọc bà đều đã chết.

Phong quản gia chậm chậm bước tới, trên tay là chậu nước âm cùng với thuốc trị thương.

Máu khô kết dính chặt vào với giày, rất khó có thể tháo giày ra khỏi chân, nếu như không cắt rách thì vết thương sẽ ngày càng trở lên nghiêm trọng.

Phong Tầm ngay từ đầu đã muốn cắt bỏ đôi giày này nhưng Phượng Vũ kiên quyết không chịu.

Thế nên hắn chỉ có thể rót nước nóng vào đôi giày nhỏ của Phượng Vũ, thời điểm hắn rót nước nóng vào, hắn rõ ràng cảm nhận được Phượng Vũ hơi chau mày.

"Không đau không đau, một lúc sẽ tốt hơn, nhưng nếu như vết thương của ngươi không được xử lý tốt thì ngày mai chân ngươi khó có thể đi lại bình thường được", Phong Tầm giống như một người anh trai khuyên nhủ nàng.

Để cho nước âm ngấm vào, Phong Tầm mới từ từ rút chân của nàng ra khỏi đôi giày nhưng vì vết thương đã làm chân sưng lên, khó có thể rút ra được.

Thời điểm đôi giày rút ra khỏi chân, tất cả mọi người có mặt ở đó đều khiếp sợ.

Bàn chân, máu chảy đầm đìa lại còn sưng tấy. Nhìn qua thật khiến người ta... giật mình hoảng hốt.

Phong Tầm lúc đó nhìn thấy mà đau lòng chết đi được.

Huyền Dịch nhíu mày nói: "Với tình trạng này, ngày mai làm sao mà tiếp tục lên đường tiếp được, hay là để nàng ta lại nhé."

Giờ là lúc nào mà hắn có thể nói những lời như vậy. Phong Tầm quay đầu lại lườm Huyền Dịch: "Huyền tiểu nhị"

"Làm sao?"

"Nhắc tay phải của ngươi lên, sờ vào lồng ngực của ngươi đi, sau đó trả lời ta nó có đau không?"

Huyền Dịch: "Ta chẳng muốn nói chuyện với ngươi nữa, ta đi săn đây."

Từ đầu đến cuối, Quân Lâm Uyên ngoại trừ nhìn liếc nhìn Phượng Vũ nhiều hơn một chút, cau mày nhiều hơn một chút ra, thì chẳng hề biểu lộ bất kì biểu cảm dù thura nào.

Phong Tầm cẩn trọng giúp Phượng Vũ bôi thuốc, sau khi bôi xong, liền cảnh cáo nàng ngoan ngoãn yên trên ghế đừng lộn xộn.

Mà lúc này, Huyền Dịch mang theo một con Đè Huyết Mi Lộc trở về, phía sau hắn còn có một tiểu cô nương có tướng mạo đáng yêu giống như con nai kia vậy.

"Mộc Dao tiên tử?", Phong Tầm sau khi nhìn thấy vị cô nương phía sau Huyền Dịch liền hỏi: "Ngươi tại sao lại đưa nàng ta đến đây".

Phong Tầm làm sao mà không biết Mộc Dao tiên tử được chứ? Trước đó khi hắn ở Vân Lai Lầu, Mộc Dao tiên tử cũng ở đó, mặc dù nàng ta đội mũ che khuất hơn phân nửa hình dáng, thế nhưng, vẫn chạy không thoát khỏi đôi mắt Hỏa Nhã Kim Tinh nhiều năm tu luyện của Phong Tầm.

Huyền Dịch đem Đè Huyết Mi Lộc để xuống trước mặt Phong quản gia, quay lại nhìn Phong Tầm một cái: "Chẳng lẽ chỉ có ngươi mới có thể mang theo tiểu nha đầu, ta không được phép mang theo sao?"

Phong Tầm cứng họng, chỉ tay vào mặt Huyền Dịch "Ngươi ngươi ngươi, qua đây cho ta."

Phong Tầm kéo hắn đến chỗ không có người sau đó mới nhỏ giọng nói: 'Huyền Dịch, ngươi điên rồi hay sao? Mộc Dao tiên tử là loại người như thế nào? Ngươi thura biết nàng ta là vẫn luôn ái mộ lão đại, ngươi không biết Quân Lão đại ghét nhất là cái loại người này sao?, ngươi còn dám dẫn nàng ta về đây."

Huyền Dịch cũng là bất đắc dĩ" lúc ta đi săn Đè Huyết Mi Lộc, không cẩn thận làm nàng ta bị thương với lại nàng ta cũng là biểu tượng của ta, thân thích đó.

Phong Tầm hít một hơi sâu"Ngươi dẫn người về, vậy người tự chịu trách nhiệm đi "

Trong lúc Huyền Dịch và Phong Tầm thì thầm to nhỏ, thì ánh mắt của Mộc Dao tiên tử đã hướng về phía Phượng Vũ.

Bởi vì lúc trước có gặp qua ở Vân Lai lầu rồi, cho nên Mộc Dao tiên tử đối Phượng Vũ có ánh tượng khá sâu đậm. Vị tiểu cô nương dung mạo tầm thường này, tâm cơ lại cực kỳ thâm hiểm, làm bộ bị Hỏa Văn Cự Ưng bắt đi, từ đó mà có màn Quân Lâm Uyên anh hùng cứu mĩ nhân, sau đó liền có lí do lưu lạc bên cạnh hắn.

Nàng ta nghĩ rằng làm như vậy có thể chiếm được trái tim của Quân Lâm Uyên hắn sao? Giản, trực, nhưng, tiêu!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tả thanh loan?

Mộc Dao Tiên Tử dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Phượng Vũ, nhìn từ trên xuống dưới, trong ánh mắt không hề che đậy cái nhìn không thiện cảm.

Quân Lâm Uyên đang tu luyện trong nhà gỗ, Phong quản gia ở bên rộn chuẩn bị bữa tối, Phong Tâm cùng Huyền Dịch ở một bên thì thầm to nhỏ, không ai để ý tới nơi này.

Vì thế, Mộc Dao Tiên Tử từ từ đi đến trước mặt Phượng Vũ, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm nàng, hạ giọng ghé sát vào nàng, khinh miệt nói: "Ngươi, thực, xấu."

Phượng Vũ đang muốn ngắm nhìn dung nhân tuyệt trần của nàng ta, liền bị những lời này của Mộc Dao Tiên Tử làm cho bừng tỉnh, nàng kinh ngạc nhìn vị tiểu cô nương dung nhan xinh đẹp tuyệt trần trước mặt: "A? Ngươi nói gì cơ?"

Mộc Dao Tiên Tử cười lạnh một tiếng, lại hạ giọng khiêu khích: "Ta nói, vẻ ngoài của ngươi thật xấu! Dù xấu không phải là sai, nhưng cái sai của ngươi là tự mình đa tình, với khuôn mặt này của ngươi, ngay cả tư cách làm nha hoàn bên cạnh Quân Lâm Uyên cũng không có!"

"A?" Phượng Vũ có chút phản ứng không kịp.

"Há." Phượng Vũ sau một lúc cuối cùng cũng có chút ý thức, lời nói vừa phát ra từ miệng Mộc Dao Tiên Tử, là đang nói mình là nữ nhân đa tình bên cạnh Quân Lâm Uyên

Phượng múa theo bản năng đưa tay lên sờ mặt mình.

Trước khi ra ngoài Phượng Vũ đã dùng lớp phấn vàng nghệ che đi dung nhan mỹ miều khuynh nước khuynh thành của nàng, lại sửa đi đường nét trên khuôn mặt, cho nên nàng có hiện tại quả thật là một nữ nhân nhan sắc thường không hon không kém.

Mộc Dao hiện tại bị phản ứng vừa rồi của Phượng Vũ làm cho tức giận!

Nàng ta khiêu khích như vậy, mà con nha đầu xấu xí này vẫn không tức giận? Nha đầu đúng là đồ không có não a?

Đúng lúc này, giọng của Phong Tâm đột nhiên truyền đến: "Các ngươi nói chuyện đến đâu rồi? Tại sao ta lại nghe thấy chuyện xấu đẹp ở đây nhỉ?"

Mộc Dao Tiên Tử nhìn thấy Phong Tâm, thái độ nhanh chóng thay đổi 180 độ, trên gương mặt thanh tú của nàng lập tức xuất hiện nụ cười dịu dàng ngọt ngào, "Phong tiểu vương gia, ta vừa mới nói, sư tỷ nhà ngươi thật đẹp quá đi."

Phong Tâm hử nhẹ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Phượng Vũ.

Mộc Dao ngẩng đầu nhìn lên liếc mắt một cái kia kia kia, bởi vì noi Quân Lâm Uyên tu luyện cách đó chưa đầy 10 mét, cho nên trái tim nàng ta sớm đã nhộn nhạo, thầm nghĩ phải nói những gì, nếu có thể khiến Quân Lâm Uyên chú ý thì càng tốt.

Vì thế, Mộc Dao Tiên Tử rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, liền cười hỏi Phong Tâm: "Phong tiểu vương gia, ngươi còn nhớ sư tỷ của ta không?"

"Tả Thanh Vân?" Phong Tâm thuận miệng hỏi.

Mộc Dao Tiên Tử xưa tay: "Sư tỷ của ta không thích nhất là người khác nhắc đến tên cũ của người, tên hiện tại của người là Tả Thanh Loan, thanh loan hỏa phượng, chim loan vua của các loài chim."

Không ai để ý tới, Phượng Vũ đang ngồi chống cằm hồn bay trên mây, vừa nghe thấy tên liền nhíu mày, thần hình hơi cứng đờ.

Tả Thanh Loan? Cái tên này đã lâu không có ai nhắc đến trong trí nhớ của nàng?

Phong Tâm đối với Tả Thanh Loan dường như rất hứng thú, hỏi: "Tên này, ngược lại rất khí phách, nàng ta hiện tại rất xứng với cái tên này!"

Huyền Dịch cũng kéo ghế ra, ngồi đối diện Mộc Dao Tiên Tử.

Quân Lâm Uyên cũng chậm rãi đi đến.

Phong quản gia đứng chờ ở một bên, sớm đã kéo ghế ra, chờ đợi Quân Lâm Uyên tiến vào vị trí, rồi liền đẩy ghế vào.

Sau đó liền bắt đầu dâng từng món ăn lên.

Quân Lâm Uyên vừa đến, tất cả sự chú ý của Mộc Dao tiên tử liền dồn hết trên người Quân Lâm Uyên, đôi mắt sâu và đen nhìn chằm chằm Quân Lâm Uyên, giống như cá linh hồn đều bị hút đi vậy, ánh mắt không chút dịch chuyển.

"Khu khu khu ——" Phong Tâm khu khu hai tiếng.

Mộc Dao tiên tử lúc này mới phục hồi lại tinh thần, hai má ngày càng hồng lên, nàng xấu hổ dùng tay vuốt tóc: "Vừa rồi ta nói đến đâu rồi nhỉ?"

"Tả Thanh Loan?"

Chương 22: Ủm!

"Đúng vậy! Sự tý của ta Tả Thanh Loan, hiện tại rất lợi hại!" Hai mắt Mộc Dao tiên tử sáng lên, mang theo tia đắc ý, "Người tám tuổi đã đến Bích Lạc cung, chín tuổi liền tiến vào Linh Sư bảng, mười tuổi cầm Linh Sư bảng thứ nhất; mười một tuổi tiến vào Linh Tông bảng, mười hai tuổi cầm Linh Tông bảng đệ tam; hiện tại đã mười ba tuổi, cung chủ chúng ta nói, Đại sự tý rất có thể ở năm nay bắt được Linh Tông bảng thứ nhất!"

"Ô, cái này đúng là khó lường, ngạc lại cũng chẳng kém cạnh chúng ta." Phong Tầm tán thưởng nói, "Thật là hậu sinh khả úy a, xem ra chúng ta phải cố gắng, kẻo có ngày bị hậu bối vượt mặt."

Mộc Dao tiên tử đắc ý chống cầm: "Sự phụ ta nói, Tả sự tý là đồ đệ có tài năng nhất mà ông đã từng thu nhận, lão già còn thường xuyên cảm thán, thật may năm đó người mà ông thu nhận là Tả sự tý, mà không phải là một người khác."

"Một người khác?" Phong Tầm tò mò, "Ai vậy?"

Mộc Dao tiên tử cười nhạt một tiếng: "Còn có thể là ai nữa? Phượng Vũ Báu, chính là tiểu thư thiên tài Đế Đô năm đó, hiện tại cũng chỉ là phế vật của Bắc Cảnh Thành mà thôi."

Huyền Dịch nhíu mày nhìn Mộc Dao tiên tử một cái.

Mộc Dao tiên tử vừa cười vừa hỏi: "Ta lúc nhỏ không sống ở Đế Đô nên không biết, nhưng các người chẳng phải từ nhỏ đến lớn đều ở Đế Đô sao? Chẳng lẽ năm đó các người không quen biết Phượng Vũ?"

"Như thế nào gọi là không biết?" Phong Tầm tức giận nói, "Lại nói tiếp, năm đó tiểu nha đầu Phượng Vũ..... Nhan sắc của nàng là đẹp nhất, còn tuổi nhỏ đã được gọi là mỹ nhân, kia dung nhan đẹp đến mức giống như tinh điêu ngọc mài vậy, da nàng nõn nà, sương phoi nắng tuyet, rất đẹp! Làm cho người ta hận không thể cướp về nhà sủng ái!"

Một bên Phượng Vũ đang vui đùa, yên lặng và com vào miệng. Nàng cái gì cũng chưa nghe thấy..... Cái gì cũng nghe không nghe.....

Ai mà chẳng nói xấu sau lưng người khác? Ai mà chẳng bị người khác nói xấu sau lưng? Nhưng là các người, đối với đương sự mặt bát quái là nàng, như vậy thật sự đại trượng phu sao?

Cũng may dung nhân hiện tại của nàng giống như các cô gái bình thường khác, nếu không thì..... Ai.

Phượng Vũ có ý đồ lảng sang chuyện khác: "Món chân nai nướng này rất thơm a mùi vị quả không tồi, Phong quản gia đích quả là có tay nghề, các người mau nếm thử đi?" Sau đó xin đừng nói về bản cỗ nướng nữa có được không?!

Nhưng mà, tất cả bọn họ đều không để ý đến lời nói của Phượng Vũ, bọn họ tiếp tục trò chuyện Tiểu Phượng Vũ của năm đó.

Mộc Dao tiên tử có chút không vui hai tay chống cầm, đôi mắt nhìn chằm chằm Phong Tầm: "Khi còn nhỏ Phượng Vũ đẹp tới mức đó sao? Người cảm thấy được nàng ta sau khi lớn lên, có đẹp bằng ta không?"

Đối với dung mạo, Mộc Dao tiên tử vẫn là rất tự tin, thân là thánh nữ của Bích Lạc cung, dung nhân của nàng sánh tầm được với Tả Thanh Loan sự tý của nàng, những người khác đều không bằng nàng.

Phong Tầm đảo mắt nhìn Mộc Dao tiên tử một cái, không có ý tốt nhíu mày hỏi: "Ngươi thật muốn biết?"

"Ân! Tiểu vương gia ngươi nói mau, ta muốn nghe lời nói thật!" Mộc Dao tiên tử rất nghiêm túc, đôi mắt ngắn ngắt nước mờ to chờ đợi, chờ đợi Phong Tầm khen nàng.

Phong Tầm thầm nghĩ rằng, ngươi còn không sợ, ta đây đã có thể nói thật.

"Không cần biết dung mạo hiện tại của Phượng Vũ có đẹp hay không, dù sao dựa theo dung mạo năm đó của nàng mà nói, diện mạo này của ngươi, không có đủ tư cách để so sánh với nàng." Phong Tầm vừa lắc đầu vừa nói. Hắn nhớ rõ năm đó nha hoàn bên cạnh Phượng Vũ, bộ dạng cũng khá đẹp.

"Ngươi!" Mộc Dao hiện tại thật sự tức điên lên rồi!

Nàng tức giận đến hốc mắt đỏ bừng, nước mắt thiếu chút nữa sẽ tuôn hết ra.

Phong Tầm không biết rằng nữ nhi nói khóc là khóc, bị dọa đến mức hoảng sợ: "Này! Là ngươi muốn nghe ta nói lời nói thật, ta mới ăn ngay nói thẳng như vậy, ta lại không có lừa ngươi, không tin ngươi hỏi ngươi biểu ca a, Huyền Dịch ngươi đừng giả chết a, ngươi mau nói rõ đi, có phải Phượng Vũ lúc

còn nhỏ rất đẹp hay không? Đúng rồi, Huyền tiểu nhị, nếu ta nhớ không nhầm, khi đó người cũng từng khen nàng mà, người nói Tiểu Phượng Vũ trưởng thành nhất định sẽ rất đẹp, đúng không?!"

Phượng Vũ hít sâu một hơi: "....." Các người những người này, làm sao lại yêu bát quái đến vậy? Làm sao có thể nói ra những lời như vậy chứ? Quả thực.....

"Ừm" Huyền dịch gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 23: Thiên tài tiểu phượng vũ

"Ừm" Huyền Dịch gật đầu đồng ý.

Nhất thời, không gian yên lặng, không một tiếng động!

Quân Lâm Uyên vẫn như cũ ưu nhã dùng bữa, nhưng mắt hắn lại nhìn chằm chằm về phía Huyền Dịch, khuôn mặt phong thần tuyệt thế, hơi nhíu xuống.

Mộc Dao tiên tử trùng mắt nhìn Huyền Dịch, khóc không ra nước mắt: "Tiểu vương gia khi dễ ta còn chưa tính sổ, huynh là biểu ca ta a, vì cái gì ngay cả huynh cũng khi dễ ta ô ô ô ——"

Phong Tầm nhéch mày đắc ý: "Các người nhìn xem? Ta nói không sai chứ? Huyền tiểu nhị là đã từng khen nàng!"

Mộc Dao tiên tử tức giận nghĩ rằng nghiêm trọng, nàng giận dữ quay đầu, lại nhìn thấy đôi mắt im lặng không hề đề phòng của Phượng Vũ.

Đây là.. nàng ta đang cười nhạo mình sao!?

Mộc Dao tiên tử cực kỳ tức giận, trùng mắt nhìn Phượng Vũ: "Người nhìn cái gì vậy! Xem như đáng đáp của ta không đẹp bằng Phượng Vũ, nhưng cũng dễ nhìn hơn người một ngàn lần, gấp một vạn lần, người đúng là cái đồ quái dị!"

Trong miệng Phượng Vũ đang gặm một khúc xương đầu bò, bất đắc dĩ ngẩng mặt lên nhìn Mộc Dao tiên tử đột nhiên nỗi giận với nàng, im lặng than trời... Nàng trêu ai ghẹo ai sao?

Nhin dáng vẻ vô tội trên mặt Phượng Vũ, Phong Tầm rất không vui, trùng mắt nhìn Mộc Dao tiên tử: "Người sao lại công kích nàng ấy? Tiểu Ngũ nhà ta mặc dù dung mạo không được đẹp cho lắm, nhưng tâm địa thiện lương, thuần khiết vô hại, đáng yêu hơn người nhiều."

Phượng Vũ đều không có ý từ nghênh đón ánh mắt Phong Tầm.

Con mắt nào của hắn trông thấy nàng tâm địa thiện lương, thuần khiết vô hại rồi? Nàng rõ ràng là một con cáo già đội lốt cừu non mà, một tên trộm luôn chòi mắt cơ hội để cướp đoạt Tiên Linh Quả a.

Mộc Dao tiên tử nắm chặt tay lại, khuôn mặt yêu kiều tức giận đến mức đỏ hết lên: "Vậy ý của người là nói, ta đây tâm địa không thiện lương, ta không thuần khiết vô hại, ta không đáng yêu sao?"

Phong Tầm cười mà như không cười: "Người tâm địa thiện lương, sẽ vừa thấy mắt người khác liền mắng người ta xấu sao?"

Hắn nghe thấy rồi! Thì ra ngay từ đầu hắn đã nghe thấy! Mộc Dao tiên tử sợ hãi trùng mắt nhìn Phong Tầm, thân hình trong phút chốc cứng ngắc lại!

Tâm trạng tiểu nha đầu ổn hơn một chút, sau đó không hề sợ hãi mà trùng mắt lên: "Vì vậy, người đã nghe thấy ta mắng nàng ta xấu, vì muốn trả thù cho nàng ta, cho nên mới có ý nhắc lên Phượng Vũ, có ý nói nàng xinh đẹp hơn ta, đúng không? Tiểu vương gia, kỳ thật người cũng không biết dung mạo hiện tại của Phượng Vũ như thế nào, đúng không?"

Phong Tầm chậm rãi xé một miếng Đè Huyết Mi Lộc tươi non nhiều chất lỏng nồng nàn, không sợ hãi cong môi trả lời: "Mẫu thân của nàng là đệ nhất mỹ nữ của Quân Vũ Đế Quốc, có một mẫu thân như vậy, dung mạo kia của nàng có thể kém đi sao? Ta nói này tiểu nha đầu Mộc gia, người cũng đừng cứng đầu đòi so sánh với người ta nữa, vì người căn bản không đáng để so với nàng."

"Ngươi ——" Mộc Dao vô cùng vô cùng tức giận, nàng đập tay xuống bàn: "Được lắm! Chờ sau khi xuống núi ai cũng không được đi, chúng ta đi đến Phượng gia xem xem, ta vẫn không thể tin, Mộc Dao ta còn không bằng tiểu phế vật kia!"

Phượng Vũ: ..." Cái gì gọi là tai bay vạ gió, nàng bây giờ xem như đã biết.

Nhưng mà cũng may, chủ đề kiên quan đến nàng cuối cùng kết thúc, nàng rốt cục có thể an tâm ăn một bữa cơm.

Nhưng mà, rõ ràng là Phượng Vũ vui mừng quá sớm rồi ——

Phong Tầm ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầu sao lấp lánh, cảm thán một tiếng: "Ai, lại nói đến, Phượng Vũ năm đó là thật nổi bật a, mấy năm đó khắp nơi ở Đế Đô đều là truyền thuyết liên quan tới nàng, các loại sách ghi chép tu luyện đều là nàng phá, còn nhớ khi nàng bốn tuổi cũng đã là tiên vào Linh Su cấp ba a?"

"Cáp bốn." Huyền Dịch tưởng như không chú ý, lại chính xác uốn nắn.

"Bốn tuổi cấp bốn Linh Su a, thời điểm chúng ta bốn tuổi vẫn còn đứng ở bên ngoài cánh cửa, ngay cả Linh Su môn cũng không được vào." Phong Tầm liên tục cảm thán: "Đương nhiên là ngoại trừ Quản Lão đại, huynh ấy không phải người thường, nên không tính."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Không muốn cùng phong tầm ca ca nói chuyện

Phượng Vũ âm thầm liếc mắt.

Thời điểm nàng xuyên không từ thế kỷ 21 tới đây, liền biến thành một đứa trẻ, khi mới ba tuổi liền có cơ duyên vào Long Phượng Linh giới biết đến sự tồn tại của mỹ nhân sư phụ, lúc tam tuổi lại bị Tả Thanh Vân âm thầm bố trí mai phục sau lưng nàng, Phượng Hoàng Chân Huyết bị phế, bị gia tộc đầy về quê cũ ở Bắc Cảnh Thành, cho tới bây giờ nàng đã mười ba tuổi.

Trong năm năm từ năm ba tuổi đến năm tam tuổi, trong mắt người khác nàng luôn là thiên tài.

Linh Su từ cấp một đến cấp chín, rất nhiều người cuối cùng cả đời đều bị kẹt tại cảnh giới này của Linh Su, khó mà tăng lên được.

Nhưng hiện tại, Tả Thanh Loan tuổi còn nhỏ đã vượt qua Linh Su tiến vào Linh Tông Cảnh, đồng thời tại Linh Tông Cảnh đã tu luyện đến bậc rất cao.

Mà Phượng Vũ... Hiện tại ngay cả Linh Su cấp 1 cũng còn không có. Nghĩ đến đây, Phượng Vũ đã cảm thấy các món mỹ vị đang ăn cũng chẳng còn chút mùi vị gì nữa.

"Lúc ấy ngươi cũng đánh không lại nàng ấy." Phong Tầm giễu cợt nhìn Huyền Dịch: "Ta nhớ năm đó ngươi thua Phượng Tiêu Ngũ, cả ngày mặt mày sa sầm không vui, mỗi ngày đều vác kiếm chạy tới chỗ nàng chặn cửa đòi quyết chiến, kết quả nàng lạnh lùng với ngươi, vì căn bản không nhớ rõ ngươi, còn hỏi ngươi là ai, tới đây làm gì? Ha ha ha ha ——"

Huyền Dịch im lặng nhìn Phong Tầm một chút, quay mặt qua chỗ khác, hắn có thể không nói chuyện này nữa được không?

Hai mắt Phượng Vũ mở to nhìn Huyền Dịch, năm đó có chuyện này sao? Tại sao nàng không có chút ánh tượng nào?

Nhưng cũng không loại trừ khả năng này, bởi vì khi đó nàng rất bận, ngoại trừ nhiệm vụ tu luyện thông thường, nàng còn phải học rất nhiều thứ. Minh văn, linh trận, điêu khắc, hội họa, âm luật, ngôn ngữ, lịch sử, địa lý... Còn có kho tàng khổng lồ khó hiểu về y thuật, yêu cầu của mỹ nhân sư phụ lại hà khắc đòi hỏi sự hoàn mỹ... Năm đó nàng còn là một nữ nhân nhỏ tuổi mà mỗi ngày đều phải làm việc liên tục không ngừng nghỉ suốt ngày đêm, thời gian học từ sáng sớm cho tới tối muộn ——

Thời gian đó quả thật là phải dậy sớm hơn cả gà trống, ngủ muộn hơn heo, cả ngày bận rộn, mệt đến mức chỉ cần ngả đầu xuống là ngủ.

Cũng may kiếp trước nàng là vương bài đặc công, cho dù nghị lực hay sự nhẫn nại đều được rèn luyện nhờ trải qua chiến hỏa, nếu không, còn nhỏ như vậy sẽ không thể chống đỡ nổi.

Nhưng nàng khi đó thật sự không hề kiêu ngạo, chỉ là bê bối nhiều việc, quả thực là quá bận rộn..

Cho nên, Phượng Vũ có gắng vì thể diện của bản thân mà biện minh: "Phượng Vũ trong lời nói của các vị thật sự kiêu ngạo đến vậy sao? Có thể là vì lúc đó nàng quá bận rộn, phải luyện tập không ngừng nghỉ cho nên mới không để ý tới..."

"Cũng không phải vậy!" Phong Tầm trả lời một cách chắc chắn, "Nàng ngoại trừ tu luyện ra còn có thể bận bịu cái gì chứ? Ta thấy nàng luôn tỏ ra lạnh lùng kiêu ngạo!"

Phượng Vũ: "..."

Không muốn cùng Phong Tầm ca ca nói chuyện.

Phong Tầm là người tính tình thân thiện, là một người có thể một mình cân cả một bàn tiệc, Phượng Vũ không thèm để ý tới hắn, hắn liền nhìn về phía

Huyền Dịch tiếp tục nói: "Huyền Dịch, lúc đó có phải người đã thích Phượng Tiêu Ngũ rồi không? Nếu không phải thì sao ngày nào cũng chạy đến chặn cửa nhà người ta?"

Không đợi Huyền Dịch phủ nhận, Phong Tầm dương dương tự đắc nhíu mày: "Đáng tiếc thật, Phượng Tiêu Ngũ cũng không thích người, người nàng thích chính là Quân lão đại của chúng ta. ".

Phượng Vũ chính chủ đang cầm chén trà uống nước, vừa nghe thấy thế, ngậm nước vừa uống vào liền lập tức phun ra ngoài: "Khụ khụ... Khụ khụ khụ..."

Phượng Vũ ho khan đến mức sặc tắc thở!

Đùa kiểu gì vậy? Ai nói nàng thích Quân Lâm Uyên? Lúc ấy nàng mới tám tuổi, nhỏ như vậy biết cái gì gọi thích? Phong Tầm lại nghe người ta đồn thổi rồi nói linh tinh rồi!

Phong Tầm nhanh chóng cầm một mảnh vải trắng ngà giúp Phượng Vũ lau nước ở khói miệng, vừa xoa lưng vừa tức giận nói: "Ta nói Phượng Vũ thích Quân lão đại của chúng ta, chứ không phải nói người, người gấp cái gì chứ?"

Trong lòng Phượng Vũ đang thầm gào thét: Nàng, chính, là, Phượng, Vũ, a!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Không từ hôn?!

Phong Tầm miệng không ngừng nói, hắn vừa chăm sóc Phượng Vũ, vừa tào lao nói: "Lúc ấy Phượng Vũ đã thích Quân lão đại rồi, có một lần còn cõ ý chờ ở cửa học viện đế quốc, chờ chúng ta đi ra, sau đó nàng mới ngập ngừng e thẹn xấu hổ bước đến, đưa khỏi Tam Sinh Thạch rồi chạy, ha ha ha

Phượng Vũ: ..."Hiểu làm! Hiểu làm lớn rồi!"

Chuyện đưa Tam Sinh Thạch là không sai, khi ấy là nàng giúp Triều Ca cô nương tặng hắn, nàng cũng đã nói rõ như vậy, tại sao lại bị cho rằng là nàng tặng?

Chẳng lẽ bởi vì lúc ấy Phong Tầm cùng đám người kia cười to quá, tiếng cười át mất lời nói của nàng?

Hon nǚ, nàng nào có ngập ngừng e thẹn xấu hổ đâu cơ chứ? Lúc ấy nàng không ngừng luyện tập Phượng Hoàng vũ bộ do mỹ nhân sư phụ dạy, hai chân đều là vết thương, sao có thể đi nhanh được?

Phong Tầm vừa cười vừa nói, cúi đầu xuống lại phát hiện Phượng Vũ đang cau mày nǎm chặt nǎm đầm, hết sức hiếu kỳ: "Tiểu nha đầu, sao người căng thẳng thế? Có phải người yêu Quân lão đại của chúng ta rồi, nên mới ghen đúng không? Người yên tâm, Quân lão đại và Phượng Vũ đã từ hôn, hiện tại bọn họ không còn quan hệ gì nữa rồi."

Phượng Vũ suýt chút nữa bị sặc nước miệng!

Quân Lâm Uyên? Làm ơn, cái tên này xin đừng nhắc đến có được không?

Phượng Vũ vội vàng xua tay: "Không có không có, ta sẽ không thích Quân lão đại của các người đâu, tuyệt đối sẽ không — bịch —" Phượng Vũ vội vã giải thích, tay khua mạnh quá khiến những chiếc ly hồ phach trên bàn ăn để cao bị bàn tay thon thả của nàng làm đổ, Phượng Vũ vội vàng đưa tay đỡ, kết quả cái trán bịch một tiếng đập vào gốc bàn, vì quá đau nước mắt nàng trong nháy mắt tuôn ra —

Sự việc xảy ra quá nhanh... Nhanh tới mức tất cả mọi người đều phản ứng không kịp.

Phong Tầm..."

Huyền Dịch:..."

Mộc Dao:..."

Quân Lâm Uyên ngẩng đầu, gương mặt tuấn tú thâm thúy, ánh mắt của hắn tĩnh mịch nhìn Phượng Vũ một chút, bạc tình bạc nghĩa khẽ mở môi: "Không hề từ hôn."

Trong lúc nhất thời, mọi người còn không có kịp phản ứng, bỗng nhiên, Phong Tầm vỗ mạnh một cái xuống bàn, hắn trừng mắt nhìn Quân Lâm Uyên: "Quân lão đại, người mới vừa nói cái gì? Không từ hôn?! Người và Phượng Vũ không từ hôn?!"

Quân Lâm Uyên từ một tiếng.

"Không thể như thế được!" Phong Tầm kích động, "Sao lại không từ hôn? Lúc ấy chẳng phải các ngươi từ hôn sao?"

"Chưa ký tên." Con ngươi Quân Lâm Uyên thanh tịnh như nước, đáy mắt thâm thúy, thanh âm thanh nhạt như nước.

Bất cứ lúc nào chồ nào, hắn đều khiến cho người ta cảm thấy sự cao quý, uy nghiêm, không ai dám tiến lại gần.

Phượng Vũ đầu óc quay cuồng, mơ hồ.

Từ hôn nhưng vẫn chưa ký tên? Có ý gì vậy? Nàng vẫn là vị hôn thê của Quân Lâm Uyên? Ôi trời~ Không thể nào?!

Phượng Vũ kinh ngạc mở to mắt, hận không thể xông lên túm lấy cổ áo Quân Lâm Uyên mà dày xéo hắn, vì cái gì vì cái gì vì cái gì chứ!

Phong Tầm cả người đều kích động.

"Là ngươi cuối cùng không ký tên? Oa!" Phong Tầm giống như là phát hiện ra một thế giới mới, vỗ mạnh một cái xuống bàn: "Quân lão đại! Đừng nói với ta, ngươi thực sự thích Phượng Vũ nhé?! Người thực sự bởi vì thích Phượng Vũ, nên mới không ký tên?! Đúng không đúng không? Haizz tại sao ta lại không phát hiện kẻ lạnh lùng như ngươi đã yêu Phượng Vũ cơ chứ?! Trời ơi! "

Huyền Dịch mở to hai mắt nhìn chằm chằm Quân Lâm Uyên!

Mộc Dao tiên tử mở to hai mắt nhìn chằm chằm Quân Lâm Uyên!

Mộc Dao đến giờ mới kịp phản ứng, lúc này mới lớn tiếng nói: "Sao có thể chứ? Thái tử điện hạ tuyệt đối sẽ không thích Phượng Vũ, cô ta chỉ là một phế nhân thôi mà."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bởi vì nàng đẹp!!

"Bởi vì nàng đẹp." Phong Tầm nói.

"Nàng là một phế nhân."

"Bởi vì nàng đẹp."

"Nàng là...."

"Bởi vì nàng đẹp." Phong Tầm nghiêm túc đối Mộc Dao tiên tử gật đầu.

Ngay cả ý đồ đả kích của Mộc Dao tiên tử đều bị hắn lật đổ, nội tâm cơ hồ là sụp đổ.

Phượng Vũ khó chịu, bèn lên tiếng: "Không thể nào, sao hắn có thể thích..." Chữ "Ta" cuối cùng, Phượng Vũ nghẹn lại, gắng gượng không thoát ra, chút nữa bại lộ thân phận.

Phượng Vũ cứng đờ người——Có tiếng loạt xoạt——Trong đám người, mọi ánh mắt đang nhìn Quân Lâm Uyên đều dồn về phía Phượng Vũ. Phong Tầm: "..."

Huyền Dịch: "..."

Mộc Dao tiên tử: "..."

"Phong Tiểu Ngũ ngươi ngươi... Còn nói ngươi không có yêu Quân lão đại của chúng ta?!" Phong Tầm tức giận nói.

Phượng Vũ ngượng ngùng không biết phải làm sao, chỉ muốn chui xuống gầm bàn, bất đắc dĩ xua tay: "... Các ngươi có thể làm như ta không tồn tại, mọi người tiếp tục nói chuyện đi."

Cái gì gọi là hết đường chối cãi? Nàng hiện giờ chẳng biết phải bào chữa cho mình ra sao nữa.

Mộc Dao tiên tử trùng mắt nhìn Phượng Vũ, âm thầm hừ lạnh một tiếng: "Chỉ dựa vào ngươi? hừ. "

Mà lúc này, Phong Tầm đã không để ý tới Phượng Vũ nữa, hắn vọt tới trước mặt Quân Lâm Uyên, kích động hỏi: "Quân lão đại, huynh vừa rồi vẫn chưa trả lời ta đây, huynh có phải bối vì thích Phượng Vũ cho nên mới không từ hôn? Phải không, phải không? A a a a!!!"

Quân Lâm Uyên chán ghét không thèm để ý Phong Tầm, nhíu mày: "Làm phản rồi."

Phản? Phản? Phong Tầm thông minh tuyệt đỉnh, hắn khoanh tay, đắc ý vỗ tay phát ra tiếng, rõ ràng trong lòng biểu lộ: "Ta đã biết! Quân lão đại ý của huynh là nói, Phượng Vũ lưu luyến si mê huynh điên cuồng, huynh không đánh lòng phụ nàng, cho nên cô ý không từ hôn?"

Ai lưu luyến si mê Quân Lâm Uyên đến điên cuồng cơ chứ? Phượng Vũ chút nữa thì nhảy dựng lên. Thế nhưng, khiếp Phượng Vũ khó có thể tin chính là, ngoài tại địa vị kia trời sinh vương giả, thái tử điện hạ cao quý uy nghiêm, lại nói ừ một tiếng dứt khoát.

Hắn, dứt, khoát, ừ, một, tiếng!

Tại, sao, hắn, lại, ừ, cơ, chứ?

Cấp con ngươi đen nhánh của Phượng Vũ trùng lên dường như muôn từ trong hốc mắt rơi ra tối nơi.

Hắn ừ một tiếng, tức là có ý gì???

Mộc Dao tiên tử đứng ngồi yên, nàng cẩn mài dưới: "Vì sao lại không từ hôn? Phượng Vũ hiện tại là phế vật rồi, cô ta cũng không thể tu luyện được nữa, về sau cũng chỉ là phàm nhân, cô ta sẽ theo thời gian trôi qua mà già đi, ngắn ngủi sống được mấy chục năm, rồi sẽ biến thành bà già tóc trắng xoá, thái tử điện hạ thân phận thần tiên cao quý, sao cô ta có thể xứng với ngài chứ?"

Nói lên chuyện này, từ phía lập tức lâm vào một không khí trầm mặc.

Phong Tầm cũng hơi mang thương cảm nói: "Lúc Phượng Vũ biến thành phế vật, chỉ có tầm tuổi à? Thật sự là đáng tiếc."

Phượng Vũ ngẩng đầu trùng mắt nhìn Phong Tầm: Phé vật? Phé vật? Tự nhiên lại đặt cho nàng biệt danh là phé vật? Thật khó nghe.

Phong Tầm làm sao biết người hắn đang nói chính là người đang ngồi đối diện hắn? Mà cũng chính là người đang thầm oán trách hắn? Cho nên hắn đang bị Phượng Vũ trùng mắt nhìn một cách vô tội.

Mộc Dao tiên tử cười lạnh nói: "Phượng gia dục tốc bất đạt, nên khiến Phượng Vũ đang luyện công thì bị tẩu hỏa nhập ma, đến mức nổ cả Phượng Hoàng chân huyết, cuối cùng biến thành một phàm nhân không thể tiếp tục tu luyện, trách ai được cơ chứ? Có trách thì trách Phượng Vũ quá tham lam đúng không?"

Phượng Vũ âm thầm nắm chặt tay, trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Thì ra, Tả gia bịa ra chuyện như vậy để che mắt thiên hạ à? Dục tốc bất đạt? Tẩu hỏa nhập ma? Lòng tham dẫn đến nổ Phượng Hoàng chân huyết? Ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Có biến

Thế mà Phong Tầm còn đồng tình: "Muốn trách, chỉ có thể trách Phượng gia quá tham lam, nhà bọn họ khó có thể tạo ra một vị tuyệt thế thiên tài, cứ như vậy mà bị hủy hoại, cũng thật là đáng tiếc... haizz."

Phượng Vũ hít sâu một hơi: Tả Thanh Loan oi Tả Thanh Loan, ngươi hủy hoại Phượng Hoàng chân huyết, còn bịa đặt ra sự việc này, lan truyền lời đồn hâm hại ta, vừa được danh lợi, thật sự là việc tốt đẹp nào trên đời này ngươi đều hưởng hết, ngươi quả là không tầm thường!

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ lại nắm chặt tay, Tiên Linh Quả, nàng nhất định phải nhanh chóng đạt được Tiên Linh Quả!

Đêm nay, định trước không phải là đêm bình lặng.

Phượng Vũ quần mình trong chiếc chăn lông mà Phong quản gia đưa cho ngủ say

Bỗng nhiên, một luồng nguy hiểm khiến nàng theo bản năng mở mắt.

Phong Tầm nhìn thấy Phượng Vũ tỉnh lại, ngược lại thấy bất ngờ: "Tỉnh rồi sao?"

"Xảy ra chuyện gì à?" Phượng Vũ ôm chẩn ngồi dậy, đôi mắt vẫn còn nhợt nhèm buồn ngủ? Ánh mắt thanh lãnh như nước, giống một thanh dao rút ra khỏi vỏ kiếm.

Phong Tầm trợn tròn mắt, sững sờ, sao hắn lại thấy trong ánh mắt của tiểu nha đầu này Phong Tiêu Ngũ có hàn khí lạnh lẽo của một người đã từng bước ra khỏi biển máu sinh tử? Không không không, nhất định là hắn hoa mắt.

Khi Phong Tầm quan sát lại lần nữa, phát hiện quả nhiên không còn nữa.

"Sao thế?" Phượng Vũ theo bản năng hỏi.

Phong Tầm xoa xoa con mắt: "Là ta hoa mắt, không hiểu sao ta lại thấy trong mắt ngươi toát ra một tia băng lãnh sát khí? Sao ta lại bị ảo giác nhỉ? Ta thật không hiểu nổi."

Phong Tầm vừa nhìn Phượng Vũ nhanh nhẹn đứng dậy, lại nhìn về phía cách đó không xa, Mộc Dao tiên tử đang ôm chẩn ngủ say không biết trời đất là gì.

"Rốt cuộc ai mới là phế vật, ai mới là Linh Sư cấp 5 cơ chứ" Phong Tầm lắc đầu.

Huyền Dịch nhìn Phượng Vũ đang theo sau, gương mặt anh tuấn, hiển hiện một vòng nếp nhăn, ánh mắt lạnh như băng khẽ quét qua trên gương mặt Phượng Vũ, cuối cùng nhìn chằm chằm Phong Tầm, ngữ khí băng lãnh: "Để ý người của ngươi, đừng để liên lụy đến đoàn."

Phượng Vũ biết rõ, những lời này của Huyền Dịch trước mặt là nói với Phong Tầm, nhưng kỳ thật là nói cho nàng nghe, Huyền Dịch ngay từ đầu đã luôn cảm thấy nàng là gánh nặng của đoàn.

Phong Tầm vuốt vuốt chiếc mũi thanh tú, đôi mắt đẹp đen nhánh nhìn qua Phượng Vũ: "Hay là ngươi..." Trong bóng đêm đen kịt, Phượng Vũ thấy đôi mắt kia rất đen rất sáng, giống như hai ngôi sao sáng rạng rỡ trên bầu trời, Phượng Vũ đang định nói chuyện, đã thấy Quân Lâm Uyên lướt nàng một cái.

Phượng Vũ trong lòng dừng lại, lung vông cung nhắc, lời nói đến khói miệng lúc này cố nuốt xuống.

Lúc đầu nàng muốn nói, nếu gặp phải Hắc Diệu sói tấn công, trong tay nàng có thuốc chuyên môn đối phó Hắc diệu sói, có thể không uổng phí binh lính để đuổi sói, nhưng là nàng đột nhiên ý thức được, nàng không thể để lộ lai lịch của bản thân, đặc biệt là Quân Lâm Uyên, nàng muốn giả vờ mình là một phế vật...

Bảy ra kế già yếu, giả heo ăn thịt hổ, may ra mới có thể khiến Quân Thái tử lơ là mà cướp đi Tiên Linh Quả, nếu không, căn bản không có khả năng thành công.

Nghĩ đến đây, hai con ngươi trong mắt Phượng Vũ vốn dĩ sắc bén hàn lãnh trong nháy mắt hóa thành kinh hoàng không biết làm sao: "Ta... Ta nên làm gì? Ta sẽ không chết chứ? Ta không muốn chết..."

"Ngươi nên ở bên cạnh ta không nên chạy linh tinh." Phong Tầm nghiêm túc nhắc nhở Phượng Vũ, "Trên người ngươi không có nửa phần linh lực, sơ ý một chút rất dễ dàng bị giết!"

Phượng Vũ nghiêm túc gật đầu: "Um, được."

"Ô, Quân thái tử đâu?" Nàng ngắm nhìn bốn phía, lại phát hiện lúc này chỉ còn lại nàng, Phong Tầm, Huyền Dịch, còn có Mộc Dao tiên tử đang nằm ngay o o.

Quân Lâm Uyên cùng Phong quản gia đều không thấy đâu.

Phong Tầm kéo Phượng Vũ vào sau lưng, sắc mặt nghiêm trọng: "Chúng ta đang bị theo dõi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 28: Đì chết đi!

Phượng Vũ hiểu kì: "Bị theo dõi? Ở Quận Vũ Đế Quốc này, còn có người dám theo dõi Quận Thái tử sao? Không muốn sống nữa sao?"

Quân Lâm Uyên là ai? Một vương gia cai trị cả thiên hạ, Thái tử điện hạ quyền thế ngập trời, ai dám theo dõi hắn chứ?

"Nghe nói qua Hắc Ám cung đình chưa?" Phong Tầm hỏi.

"Hình như đã từng nghe nói." Phượng Vũ gật đầu, "Hình như là tàn dư của triều đại trước?"

"Không sai." Phong Tầm cười nhạt, bên trong ánh mắt vẫn chứa một vẻ tức giận, "Hắc Ám cung đình một mực tận sức muốn lật đổ Quân Vũ Đế Quốc, luôn luôn đối địch với hoàng triều, lần này cũng không biết bọn hắn làm thế nào mà có được tin tức, âm thầm theo đuổi mà đến, hồn nő còn mang theo một nhóm cao thủ."

Trong bóng tối, Phượng Vũ đôi mắt rất sâu và sáng: "So với chúng ta còn lợi hại hơn sao?"

Phong Tầm nói: "Theo ta được biết, lần này bọn hắn có mấy vị thực lực cường đại trưởng lão, còn có một kẻ mang danh Thánh tử Ngự Minh Dạ của Hắc Ám cung đình,... Lần này chúng ta phiền phức lớn rồi, người nhìn đàm sói này đi, chắc chắn là bọn hắn dụ đến mà!"

Đang nói chuyện, đàm sói đen bóng đã đến!

Phong Tầm cười nhạt, trên mặt tràn đầy đàm sát khí!

Hắn nhảy lên thật cao, kiếm quét ngang phía dưới, chí ít năm chiếc đầu của những con sói đen bóng đã bay ra, lăn rollo xuống mặt đất, rơi vào đầu Mộc Dao tiên tử.

"A!" Mộc Dao tiên tử vốn dĩ đang nằm ngáy trong nháy mắt bị bừng tỉnh, đột nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên! Nàng lau bén trên mặt đều là máu, càng lớn tiếng thét lên: "A a a a a!!!"

Nàng hé lèn một tiếng, lập tức thu hút đàm sói đen bóng.

Thế là, đàm sói chia ra một bầy nhỏ, hung ác xông về phía Mộc Dao tiên tử!

Mà giờ khắc này, Phong Tầm cùng Huyền Dịch đều đã bị đàm sói vây kín, không thể quan tâm chuyện khác!

Nghe tiếng thét chóp tai đến chọc trời, Phong Tầm tức giận lùm Huyền Dịch một cái.

"Tiểu Ngũ nhà ta đến kêu cũng chẳng kêu lấy một tiếng, còn cô ta thì sao, Linh Su cấp 5 mà kêu cái gì? Dành không lại thì sao không chạy?" Phong Tầm hơi có chút mất kiên nhẫn.

Huyền Dịch mặt như băng sương, dung nhan lạnh thấu xương, không nói một lời.

"Còn nói Tiểu Ngũ nhà chúng ta là gánh nặng, ta thấy tiểu biểu muội kia nhà người mới là gánh nặng lớn nhất đấy" Phong Tầm một bên chém giết đàm sói, một bên không ngừng cắn nắn.

Huyền Dịch muôn phản bác cũng không đủ sức, bởi vì sự thật là như thế.

Mà giờ khắc này, đàm sói kia đã phóng tới noi Mộc Dao tiên tử đứng!

Trên mặt Mộc Dao tiên tử lộ rõ dáng vẻ hoảng sợ!

Nếu như chỉ có một con hai con đen bóng, nàng còn có thực lực đối phó, nhưng là bây giờ chí ít hai mươi, ba mươi con đen bóng hướng về phía nàng như tên bay lao tới... Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ... Nàng không muốn chết!

Nàng ngẩng đầu lên liền thấy Phượng Vũ.

Lúc này, trong con ngươi nàng ta hiện lên một vẻ cay độc.

Nếu nàng đã không muốn, vậy thì để con người quái dị này chết thay, có thể thay nàng chết, cũng coi vinh hạnh lớn nhất kiếp này của tiểu nha đầu này rồi.

Nghĩ đến đây, chỉ thấy dáng người uyển chuyển của Mộc Dao tiên tử khẽ động, nhanh như mũi tên nhắm về phía Phượng Vũ lao đến.

Cùng lúc đó, trong miệng nàng ta lớn tiếng kêu gọi: "Cứu mạng a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!" Ngay lúc nàng ta lao về phía Phượng Vũ, Phượng Vũ thấy được trong mắt cô ta vẫn chứa một âm mưu thâm độc!

Không được!

Phượng Vũ đạp chân trên Phượng Hoàng vũ bộ, khi Mộc Dao tiên tử xông tới, thân hình nàng di chuyển tránh Mộc Dao tiên tử hung ác kia.

Mộc Dao tiên tử nào có cam tâm?!

Nàng không có bắt được Phượng Vũ, khi Phượng Vũ trượt chân, nàng liền đẩy Phượng Vũ về hướng trong bầy sói: "Đi chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 29: Vì sao lại không cắn nàng ta!

Nhưng, Mộc Dao tiên tử đoán trúng đoạn mở đầu, lại không có đoán đúng kết quả.

Ngay khi nàng ta đẩy Phượng Vũ, tay phải Phượng Vũ lại như quỷ mị xuất thủ, một tay níu lại tay của nàng ta!

Mộc Dao tiên tử còn không có kịp phản ứng, Phượng Vũ đã một cái xoay một vòng tròn đẹp mắt, vang một tiếng "bang", nàng cùng Mộc Dao tiên tử hai người cùng rơi xuống giữa đàn sói, bị bọn chúng bao vây!

Mặc dù Mộc Dao tiên tử có linh khí, hồn nőa còn là Linh Sư cấp năm, nhưng Phượng Vũ vẫn hơn ở sự thông minh, linh hoạt, hồn nőa còn khéo léo, nàng dựa vào hoàn toàn là thực lực của thân thể.

Thật ra, Phượng Vũ đáng lẽ có thể trở tay đem Mộc Dao tiên tử ném vào đàn sói, còn nàng thì mượn lực leo lên cây, và có thể thoát ra.

Nhưng là nàng không thể làm như vậy.

Bởi vì Huyền Dịch một mực dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của nàng.

Mộc Dao tiên tử trong lòng hận muốn chết, nàng ta phẫn nộ trừng mắt nhìn Phượng Vũ! Một tiểu nha đầu mà dám hăm hại nàng!

Thế nhưng, không đợi Mộc Dao tiên tử mắng ra miệng, Phượng Vũ đã lén tiếng kêu rên liên hồi: "Mộc Dao tiên tử, chính ngươi còn không chạy thoát khỏi đàn sói, tại sao muốn đẩy ta vào giữa đàn sói cơ chứ? A! Cứu mạng a cứu mạng a cứu mạng a ——"

Phượng Vũ kia tinh tế dùng thân thể yếu ớt thất kinh lẩn qua lẩn lại trên mặt đất, nhìn thảm hại vô cùng.

Mộc Dao tiên tử nghĩ cách giải thích, thế nhưng nàng không có thời gian lên tiếng, bởi vì cơ hồ tất cả Hắc Diệu Lang đều đang lao về phía nàng!

Mộc Dao tiên tử tức giận đến suýt chút phun ra một ngụm máu!

Vì cái gì?

Vì cái gì mà nàng phải cùng nha đầu xáu xa kia cùng ngã xuống giữa đàn sói, cuối cùng hai mươi, ba mươi con sói Hắc Diệu da lông tía sáng trắng kiện tàn bạo chỉ nhìn nhầm vào nàng mà công kích?

Dựa vào cái gì mà nanh sắc nhọn của chúng cũng chỉ nhắm nàng cắn xé? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ?

Càng làm cho Mộc Dao hiện tại muôn thở huyết chính là, nha đầu xáu xa kia đang thất kinh lẩn lộn trên mặt đất lớn tiếng kêu gọi cứu mạng!

Cứu mạng cái đầu của ngươi ý, mặc dù ngươi cũng ở giữa vòng vây của đàn sói, nhưng căn bản không có một con Hắc Diệu Lang để ý đến ngươi? Chúng toàn lao về phía ta, toàn đến cắn ta!

Mộc Dao tiên tử muôn khóc... Sao lại như vậy?

Phượng Vũ đương nhiên biết lí do vì sao.

Bởi vì trên người nàng có thuốc chuyên môn đối phó Hắc Diệu Lang, thời điểm nàng ngã vào giữa bầy sói, nàng liền bôi lên cánh tay thuốc đuôi sói, đó là mùi vị mà đàn sói cực kì ghét, cho nên bọn chúng đối Phượng Vũ hoàn toàn là cung kính mà tránh xa.

Thế nhưng Mộc Dao tiên tử không biết, nàng bị đàn sói ép sấp phát điên rồi.

Quần áo của nàng bị xé nát, hai chân của nàng bị cắn ra từng lỗ hổng, tóc tai của nàng lộn xộn giống như người điên... Hình dạng như vậy muôn bao nhiêu thảm có bấy nhiêu thảm.. Quả thực lúc này vô cùng giống một bà điên.

Nàng một bên liều mạng ngăn cản Hắc Diệu Lang cắn xé, một bên nghẹn ngào khóc thành tiếng: "Vì sao tất cả đều muốn cắn ta, vì cái gì không đi cắn cô ta chứ, các ngươi vì cái gì đều đến cắn ta, huhu ~~" Mà giờ khắc này, Phong Tầm cùng Huyền Dịch đã giải quyết tuyệt đại đa số Hắc Diệu Lang, số Hắc Diệu Lang còn lại cảm thấy tình hình không chiếm thế thượng phong, lúc này quay đầu rời đi.

"Ngươi không sao chứ?" Phong Tầm buồn cười nhìn Phượng Vũ yếu ớt đang duỗi thẳng hai chân mà không ngừng lẩn lộn, trong miệng lớn tiếng hô hào không được cắn ta không được cắn ta, tức giận nói: "Đừng kêu nữa, Hắc Diệu Lang đều đã chạy hết rồi."

Phượng Vũ lúc này mới mở to mắt, ngồi bật dậy, tỏ vẻ ngạc nhiên: "Không có chuyện gì sao? Không có chuyện gì sao? Trời ạ! May mà ta không có

chết!"

Mộc Dao tiên tử đến kêu cũng không kêu lên nỗi, nàng toàn thân đều là những vết thương, mình đầy thương tích, máu me đầm đìa, đầu tóc như một cái ổ gà, cả người đơ lại... Cảnh tượng quá thực thảm vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 30: Nàng nói dối!

Huyền Dịch ngồi xõm trên mặt đất, gương mặt lạnh lùng như băng giờ phút này cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ khi chứng kiến bộ dạng chất vật hiện giờ của biểu muội.

"Ngươi..." Huyền Dịch cũng không biết nên nói gì.

Bỗng nhiên!

Mộc Dao tiên tử hướng ánh mắt vô thần về phía Huyền Dịch

Ánh mắt giống như cương thi phục sinh, một người can đảm như Huyền Dịch mà cũng phải giật mình.

"Biểu ca!" Mộc Dao tiên tử đột nhiên túm lấy áo Huyền Dịch: "Biểu ca cô ta nói dối! Cô ta không bị tàn phế, cô ta biết tu vi, hon nra còn rất cổ quái! Cô ta không phải người tốt! Cô ta là gian té! Mau giết cô ta! Mau giết cô ta!"

Huyền Dịch im lặng, hắn cảm thấy biểu muội vì kinh hãi quá độ mà xuất hiện ảo giác.

Đúng vào lúc này, Quân Lâm Uyên cùng Phong quản gia vội vàng tới.

Bọn họ quần áo sạch sẽ, không nhuốm bụi tràn, không giống bộ dạng đã từng chiến đấu mà giống như dáng vẻ nhàn nhã khoan thai khi tân bộ.

Mộc Dao vừa thấy Quân Lâm Uyên, liền đẩy Huyền Dịch ra, thân hình như lang như hổ nhào qua!

Quân Lâm Uyên nhíu mày, né khỏi bàn tay Mộc Dao tiên tử.

Mộc Dao tiên tử dùng lực quá lớn, vì thế khi ngã sẽ tự làm đau bản thân, lại cộng thêm sự uất ức khi không đánh trúng mà oà khóc: "Ta không có nói sai! Ta tận mắt nhìn thấy cô ta dùng vũ lực, là cô ta đem ta đẩy vào đàn sói! Mọi người đều thấy đây, cô ta và ta rõ ràng cùng bị ngã vào đàn sói, thế nhưng cô ta đến một vết thương cũng không có, bởi vì bọn sói đều tấn công ta, tất cả đều đến cắn ta! Bọn chúng tất cả đều đến cắn ta ~ huhuhu~~"

Lúc đầu, mọi người không tin Mộc Dao tiên tử, nhưng khi bọn họ quay đầu, nhìn thấy một Phượng Vũ hoàn toàn lành lặn không một vết thương thì——

Đều bị rơi vào giữa đàn sói, Mộc Dao tiên tử thì thương tích đầy mình, thế nhưng là Phong Tiêu Ngũ, trên người nàng ngoài vụn cỏ cùng nước bùn, thì không chút thương tích.

Điều này quá vô lý rồi.

Huyền Dịch vẫn luôn nghi ngờ Phượng Vũ, giờ phút này sự nghi ngờ lại càng lớn, hắn bắt lấy tay Phượng Vũ, đôi mắt như băng sương giá lạnh: "Ngươi thật sự là gian té?!"

Huyền Dịch động thủ, Phong Tầm cũng đứng ngồi không yên!

Khi Huyền Dịch bắt lấy tay Phượng Vũ, Phong Tầm cũng túm được tay còn lại của nàng.

Phong Tầm nhìn chằm chằm Huyền Dịch: "Ngươi làm gì vậy?! Không biết tiêu Ngũ nhà ta không có tu vi à, còn nắm chặt như vậy, ngươi làm nàng bị thương rồi!"

Phượng Vũ cảm thấy ám áp trong lòng, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía Phong Tầm điều hắn quan tâm lúc này phải không phải nàng có phái gian té hay không mà là nàng có bị thương hay không.

"Tiểu vương gia, chuyện cho tới nay này người còn che chở cho cô ta, cô ta đem ta đẩy vào đàn sói! Cô ta muốn hại chết ta, cô ta cản bản không phải người tốt!" Mộc Dao tiên tử hét lên.

Phượng Vũ cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộc Dao tiên tử: "Ta đây ngươi vào đàn sói? Mộc Dao tiên tử, có trời cao làm chứng, ngươi đổi trăng thay đèn sớm có ngày bị sét đánh."

Huyền Dịch ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Phượng Vũ, tăng lực xiết cổ tay Phượng Vũ.

"A..." Phượng Vũ đau đớn kêu lên.

Gân xanh trên trán Phong Tầm bắt đầu nổi, hắn giật giữ hét lên ——

"Buông nàng ra."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 31: Vận khí nghịch thiên

"Buông nàng ra."

Thanh âm uy nghiêm mà cao quý, băng lãnh mà xa cách, kiên định mà mạnh mẽ, nó khiến người ta dâng lên cảm giác kính sợ từ sâu trong nội tâm.

Tất cả những người có mặt đều theo bản năng hướng phia phát ra thanh âm

Đó là một thiếu niên có đôi mắt thâm sâu khó đoán, đen trắng rõ ràng, thần thái nho nhã cao quý, khí chất hon người.

"Quân lão đại." Huyền Dịch cau mày, những lời Mộc Dao nói mặc dù không thể tin hoàn toàn, nhưng nghi vấn nàng đưa ra lại rất có lý, nha đầu tiểu Ngũ quỷ thực có vấn đề."

Phong Tầm trùng mắt với Huyền Dịch, nhẫn nại: "Quân lão đại nói, buông nàng ra."

Huyền Dịch không mấy vui vẻ nhìn chằm chằm Phượng Vũ, nhưng lệnh của Quân Lâm Uyên không ai dám chống lại.

Cuối cùng hắn cũng buông tay, thả Phượng Vũ ra.

Phong Tầm vội kéo Phượng Vũ lại, lo lắng hỏi: "Ngươi không sao chứ? Có đau hay không?"

Giả yếu giả sợ giả vô tội vốn đã thành nghề của Phượng Vũ trong quân ngũ... Diễn hình tượng khác có lẽ nàng diễn không giống, chứ diễn Bạch Liên Hoa đê được mọi người nâng niu thì đúng nghề của nàng rồi.

Hốc mắt đã mọng đờ, đôi mắt như được phủ một lớp sương mù, nhưng nàng vẫn quật cường kìm néo không cho nước mắt rơi xuống..

Một thiếu nữ với dáng vẻ quật cường, vô tội, nhận hết ủy khuất lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Huyền Dịch trong lúc vô tình nhìn Phượng Vũ, cảm giác áy náy tội lỗi cũng từ từ len lỏi.. Chẳng lẽ, hắn đã đồ oan cho nàng?

Phong Tầm lại càng đau lòng, hắn luôn nhìn Huyền Dịch với ánh mắt sắc lẹm

Huyền Dịch tức giận nói: "Điều ta nghĩ ngờ đâu có sai, tại sao Hắc Diệu Lang chỉ cắn Mộc Dao không cắn nàng ta? Chẳng lẽ vận khí nghịch thiên? Ta tuyệt đối không tin điều này!"

"Thứ nàng dựa vào, đúng là vận khí." Quân Lâm Uyên khẽ mím môi, giọng nói tuy trầm thấp nhưng lại ẩn chứa ngữ khí khẳng định không thể nghi ngờ.

"Cái.. gí?" Huyền Dịch nhìn Quân Lâm Uyên, nói không nên lời.

Quân Lâm Uyên cũng không nói lời nào, hắn chỉ gật đầu ra hiệu với Phong quản gia.

Phong quản gia lên tiếng: "Trên người Phong Ngũ cô nương có Phiêu Sương Thát Dạ Thảo, Huyền nhị thiếu, có phải Phiêu Sương Thát Diệp Thảo là nguyên liệu chính để luyện Khu Trục Dược?"

Huyền Dịch đương nhiên không biết, hắn đâu có hiểu về luyện dược.

Phong quản gia đi ra phía trước, chỉ vào khoảng đất bị Phượng Vũ đe lên, thanh âm không nhanh không chậm: "Phong Ngũ cô nương có vận khí rất tốt, ngũ xuồng đứng trên gốc Phiêu Sương Thát Dạ Thảo, Hắc Diệu Lang lại rất mẫn cảm với mùi hương này, cho nên bọn chúng sẽ không động vào Phong cô nương."

Mộc Dao nghe xong trợn mắt há mồm: "Phong quản gia, ý của ngươi là Phong tiểu Ngũ không phải gian tế? Chỉ là vận khí nàng quá tốt?"

"Úm" Phong quân gia lạnh lùng.

"Ta không tin, tại sao noi này lại có một gốc Phiêu Sương Thát Dạ Thảo, còn trùng hợp bị Phong Ngũ đè lên? Vận khí gì chứ? Ta không tin! Nàng là gian tế! Chính nàng đẩy ta vào đòn sói!" Mộc Dao làm sao có thể tiếp nhận cách giải thích này?!

Phượng Vũ âm thầm lườm Mộc Dao.

Trên thực tế, đương nhiên không thể chỉ dựa vào vận khí.

Khi Phượng Vũ cùng Mộc Dao lăn vào đòn sói đã sớm có chuẩn bị, nàng đã nhổ một gốc Phiêu Sương Thát Dạ trong Long Phượng Linh Giới rồi dùng thân thể lăn lên.

Nhưng chuyện này chỉ có Phượng Vũ biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 32: Nàng ta sẽ quay lại

Phong quân gia lạnh lùng nhìn Mộc Dao, đi đến khoảng đất cách đó không xa.

Phượng Vũ khẽ giật mình trong lòng!

Noi Phong quân gia đi tới, chính là noi nàng ôm Mộc Dao lăn vào giữ đòn sói!

Bà bình tĩnh nhưng ánh mắt lại sắc bén dường như có thể nhìn thấu mọi thế sự, trên thế gian này có lẽ không gì có thể lay động tâm tình của bà, bà nhàn nhạt mở miệng: "Ở đây có 2 hàng dấu chân, trước sâu sau nông, dấu chân thứ nhất là của Mộc cô nương, dấu chân thứ hai là Phong cô nương. Rất rõ ràng Mộc cô nương xông về phía trước, sau đó Mộc cô nương lao về phía Phong cô nương, định kéo Phong cô nương vào giữa đòn sói, nhưng Phong cô nương tránh đi, Mộc cô nương lại tiếp tục đẩy Phong cô nương vào đòn sói lần thứ 2..."

Phong quân gia nhìn chằm chằm dấu chân trên mặt đất, chậm rãi miêu tả lại diễn biến sự việc xảy ra, chân thực giống như bà tận mắt nhìn thấy vậy.

Phượng Vũ nhìn thẳng vào mắt Phong quân gia, con ngươi co lại...

Vẫn biết rằng Quân Lâm Uyên không dễ chọc vào, nhưng không ngờ, chỉ là quân gia bên cạnh hắn thôi mà cũng đáng sợ như thế... Về sau nhất định phải cẩn thận hơn nữa, cẩn thận, cẩn thận. Phượng Vũ cảnh giác trong lòng, âm thầm cuộn tay thành nắm đấm.

Sắc mặt Mộc Dao tiên tử trắng bệch như tuyết, đôi môi không có chút huyết sắc nào, thân hình lượng choạng như sắp đổ.

Mỗi câu nói của Phong quân gia đều như tát vào mặt nàng ta, hai gò má giật lên đau rát.

Mộc Dao tiên tử ngẩng đầu, nàng nhìn thấy một Quân Lâm Uyên lạnh lùng xa cách; nàng nhìn thấy sự thất vọng trên mặt biểu ca Huyền Dịch ; nàng nhìn thấy sự phẫn nộ của Phong Tầm. nàng nhìn thấy Phượng Vũ...

"A!" Mộc Dao tiên tử hoán toàn sụp đổ: "Ta thừa nhận, Phong quân gia nói rất đúng! Ta chính là có ý muốn đẩy Phong Ngũ vào đòn sói! Bởi vì ta muốn thăm dò tu vi của cô ta! Bởi vì ta nghĩ cô ta là gian tế!"

"Câm miệng!" Cuối cùng Huyền Dịch cũng không chịu đựng được bộ dạng này của Mộc Dao tiên tử.

"Biểu ca, ngay cả huynh cũng không tin muội sao? Các người rồi sẽ hối hận, các người nhất định sẽ hối hận!" Mắt mặt trước nam thần, lòng tự tôn không cho phép nàng tiếp tục ở lại như lúc chưa có chuyện gì xảy ra, nàng ôm mặt vừa khóc vừa chạy như bay.

Phong Tầm nhìn Huyền Dịch:"Không đuổi theo sao?"

Huyền Dịch có chút luống cuống, chau mày.

Quân Lâm Uyên chợt lèn tiếng: "Nàng ta sẽ trở về."

Tất cả mọi người hờ nhìn Quân Lâm Uyên.

Phong Tầm sờ mũi: "Ta cảm thấy, nếu như cô ta còn chút tự trọng thì tạm thời sẽ không xuất hiện."

Quân Lâm Uyên cũng không cùng Phong Tâm tranh luận nữa, hắn chỉ đứng chắp tay, tay áo bồng bềnh, pháp phô trong gió.

Bên trong dung mạo tuấn tú, thần thái phóng khoáng, khí chất hơn người kia là một con người thâm sâu khó đoán.

Phượng Vũ nghĩ không thông, vì sao Quân Lâm Uyên khẳng định Mộc Dao sẽ tự mình quay về?

Rất nhanh Phượng Vũ liền biết tại sao.

Bởi vì, ngay lúc bọn họ chuẩn bị lên đường, từ xa liền vọng tới tiếng kêu thất thanh.

"Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu mạng!"

Mộc Dao tiên tử lao như bay về hướng bọn họ, phía sau nàng ta là một đàn Hắc Diệu Lang đen kịt một vùng.

Số lượng Hắc Diệu Lang nhiều gấp trăm lần trước đó!

Hàng ngàn hàng vạn con Hắc Diệu Lang, từ bốn phương tám hướng đang lao về phía này, tiếng kêu của chúng kinh thiên động địa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 33: Màn thể hiện của quân lâm uyên

Những con Hắc Diệu Lang tráng kiện với đôi mắt sáng quắc trong đêm đen, khiến cho người ta không rét mà run!

"Sao lại nhiều Hắc Diệu Lang như vậy?" Ngay cả Phong Tâm cũng giật mình bởi cảnh tượng trước mắt!

Vài trăm con hắn có thể đối phó, nhưng hàng ngàn hàng vạn con Hắc Diệu Lang thì sẽ là một trận chiến đẫm máu!

"Ngươi..." Phong Tâm quay đầu nhìn Phượng Vũ, sắc mặt nghiêm nghị: "Tình thế bây giờ nghiêm trọng hơn trước rất nhiều, ngươi không được chạy loạn, phải luôn ở bên cạnh ta, nhớ kỹ đây!"

Phượng Vũ chưa từng thấy Phong Tâm nghiêm túc như thế bao giờ.

Hàng ngàn hàng vạn con Hắc Diệu Lang... Phượng Vũ cười khổ, cho dù nàng có xoa kín thảo dược lên người, cũng vô dụng, xem ra lần này rắc rối lớn rồi.

Huyền Dịch nhíu mày: "Tại sao lại nhiều Hắc Diệu Lang như vậy? Nhìn bộ dáng bọn chúng, dường như tất cả đều ở trạng thái điên cuồng?"

Quân Lâm Uyên hơi nheo đôi mắt đen lạnh sắc bén thấu xuong lại, hắn hừ một tiếng.

Tất cả mọi người cùng nhìn Quân Lâm Uyên.

Phong Tâm hỏi theo bản năng: "Bạn Hắc Diệu Lang này, không phải là... Người của Hắc Ám điều khiển sao? Ngự Minh Dạ?"

Cặp mắt hung ác nham hiểm của Quân Lâm Uyên khẽ nheo lại, hắn bình tĩnh "ừ" một tiếng.

"Quả nhiên là Ngự Minh Dạ, nghe nói hắn có thể thống ngự vạn thú, vốn tưởng khoác lác, không ngờ lại là thật! Hiện tại hắn đã có thể điều khiển số lượng Hắc Diệu Lang lớn đến mức này, quả thực đáng sợ!" Phong Tâm liên tục cảm khái.

Nhưng Phượng Vũ rõ ràng cảm giác được, cái nhìn thương hại của Quân Lâm Uyên dành cho Phong Tâm là dường như là đang thương hại cho IQ của hắn.

"Cho nên, vị Ngự Minh Dạ trong truyền thuyết kia, không chế được bày sói Lang Vương, sau đó thông qua Lang Vương thống ngự toàn bộ bày Hắc Diệu Lang?" Phượng Vũ bổ sung thêm

Quân Lâm Uyên lườm Phượng Vũ.

Phong Tâm kích động vỗ tay nói: "Đúng đúng đúng! Nhất định là như vậy! Khẳng định chính là như thế!"

"Đi." Quân Lâm Uyên không nói thêm một lời thừa thãi nào, thanh âm của hắn ám trầm, kiên định đầy lực.

Đi?

Một đôi đày Hắc Diệu Lang như thế này thì đi như thế nào? Trong đầu Phượng Vũ hiện lên ngàn chấm, nghi vấn đầy lòng

"Đông——"

Phong Tầm gõ vào trán tron bóng mịn của Phượng Vũ một cái, Phượng Vũ bị đau, trừng mắt không hiểu nhìn Phong Tầm

Phong Tầm nói: "Yên tâm đi, theo kinh nghiệm nhiều năm của ta, chỉ cần là lời Quân lão đại nói ra, dù có vô lý đến mức nào cũng nhất định sẽ thực hiện được, đi thôi."

Phượng Vũ theo sát Phong Tầm, tiếp đó nàng nhìn thấy một màn đày bát ngò.

Quân Lâm Uyên nhàn nhã đi lên phía trước, coi bảy Hắc Diệu Lang trước mắt như không khí

Con đi đầu tiên chính là lang vương, hai con ngươi đang gắt gao nhìn chằm chằm Quân Lâm Uyên, chuẩn bị xông lên quyết chiến cùng hắn!

Toàn bộ bảy Hắc Diệu Lang đồng loạt phát ra tiếng kêu khiêu khích, nhưng bọn chúng lại bị khí thế của Quân Lâm Uyên ép lui về phía sau.

Hắc Diệu Lang nhìn Quân Lâm Uyên với ánh mắt tràn đầy kính sợ cùng sợ hãi.

Bọn chúng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Lang Vương buộc chúng phải khiêu khích người thiếu niên khiến chúng lạnh sống lưng này, bọn chúng không muốn chết...

Bỗng nhiên, ánh mắt Hắc Diệu Lang Vương khẽ động, đôi mắt đỏ rực lập tức khôi phục thanh minh.

Bỗng nhiên, tiếng kêu của Lang Vương vang lên trong màn đêm cô tịch.

"u u u u u ~ "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 34: Ngự minh dạ

Bảy Hắc Diệu Lang phát ra tiếng kêu thảm thiết cả bảy hỗn loạn, sau vài giây, cả đàn đã quay lưng bỏ chạy tán loạn!

Đúng lúc Phong Tầm đã chuẩn bị quyết chiến một trận: "..."

Cùng lúc đó, Ngự Minh Dạ ở Huyền Băng Hạp Cốc chỉ cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, máu tươi tràn ra từ khoé miệng.

"Ha ha, Quân Lâm Uyên oi Quân Lâm Uyên, thật không ngờ ngươi lại phá giải được ngự thú chi pháp của ta nhanh như vậy, còn khiến nó phản kích lại ta, không hổ là Quân thái tử lừng lẫy thiên hạ!" Ngự Minh Dạ nhai cọng cỏ, tà mị nhéch miệng cười lạnh, nhìn sang ngọn núi đối diện, trong mắt đắc ý: "Nhưng lần này, ngươi lại đến muộn rồi, Tiên Linh Quả là của ta!"

Dứt lời, Ngự Minh Dạ bám vào vách núi bay lên, nhanh chóng biến mất trong bầu trời đêm mêt mông.

Mà giờ khắc này, đội ngũ của Quân Lâm Uyên vẫn đang vội vã đi trong bóng đêm.

Phong Tầm càng nghĩ càng lo lắng, hắn chạy đến hỏi Quân Lâm Uyên: "Quân lão đại, tình huống hiện giờ thế nào? Đúng nói với đệ, Ngự Minh Dạ đã đến Huyền Băng Sơn Cốc."

Quân Lâm Uyên tĩnh mịch: "Üm"

"Không phải chứ?!" Phong Tầm lo đến độ kém chút nhảy dựng lên: "Ngự Minh Dạ đã đến Huyền Băng Cốc rồi? Tiên Linh Quả ở Huyền Băng Cốc, lão đại của ta! Huynh không lo hắn lấy mất Tiên Linh Quả sao? Sao huynh có thể bình tĩnh như vậy?"

"Sẽ không đâu." Quân Lâm Uyên ít khi lên tiếng, nhưng lời nói của hắn luôn chứa đựng sức mạnh khiến người ta tin tưởng.

"Sao huynh lại khẳng định như thế?" Phong Tầm có chút nóng nảy: "Đó là Ngự Minh Dạ, là người ngang tài ngang sức với huynh, cũng là kẻ luôn đối địch với huynh, Thánh tử Hắc Ám, hắn không đơn giản đâu!"

Quân Lâm Uyên nhíu mày, đôi mắt sắc nhọn lườm Phong Tầm một cái.

Phong Tầm im lặng vỗ trán: "Được được được, Ngự Minh Dạ hắn không xứng ngang hàng với huynh, thực lực của Ngự Minh Dạ hắn cũng kém huynh một cấp, nhưng tên Ngự Minh Dạ này, cũng thật khó đối phó nha..."

Phượng Vũ hiểu kỲ: "Ngự Minh Dạ rất đáng sợ sao?"

Phượng Vũ vừa dứt lời, cái loa Phong Tầm liền khai máy, hắn tức giận nói: "Ngự Minh Dạ sở hữu một nhóm trưởng lão luôn trung thành nguyện sống chết theo hắn, bản thân hắn lại có được sức mạnh thiên phú, sánh ngang với Quân lão đại. Người này làm việc khi thì tà mị, khi thì phách lối bá đạo, hắn không tuân theo bất kể nguyên tắc nào. Nhưng điểm đáng ghét nhất của hắn là luôn tìm cách canh trở, xen vào bất cứ những gì Quân lão đại quan tâm. Tiên Linh Quả lần này chính là một ví dụ điển hình, Tiên Linh Quả chỉ là đồ vô dụng đối với hắn, nhưng vì là thứ Quân lão đại cần, hắn liền tìm cách phá hoại, thật đáng ghét."

Phượng Vũ sờ cùm: "Sao ta lại thấy rằng... Quân thái tử của các ngươi bị hắn đeo bám rồi?"

"Không phải sao?" Phong Tầm tức giận nói, "Bám như đỉa thì đúng hơn, cảm giác như hắn có mặt khắp nơi vậy, có phiền không chứ?"

Phượng Vũ vuốt cùm: "Sao ta lại cảm thấy hắn... có chút đáng yêu nhỉ?"

"Đáng yêu cái đầu ngươi!" Phong Tầm tàn bạo gõ vào chán Phượng Vũ: "Đúng rồi, nếu như có đánh nhau với Ngự Minh Dạ, ngươi chạy được xa đến đâu thì cố mà chạy."

"Vì sao?" Phượng Vũ hiểu kỲ.

"Hắn có tiếng đào hoa, lại có vẻ đẹp tà mị đầy mê hoặc, cô nương nào nếu gặp một lần nhất định sẽ hồn siêu phách lạc, không phải khoa trương đâu, nếu không ngươi cho rằng hắn dựa vào đâu có thể cùng Quân lão đại nổi danh? Còn không phải nương dựa vào bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Thê nên vì lý do an toàn, ngươi thấy hắn phải lập tức chạy? Hiểu chưa?" Phong Tầm ân cần dạy bảo.

"Uhm." Phượng Vũ căn bản không nghe gì.

Không biết từ lúc nào mọi người đã đi đến trước Huyền Băng Hạp Cốc, nhưng giờ phút này ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tiên Linh Quả

Huyền Băng Hạp Cốc ——

Tuy là ban đêm, nhưng chung quanh đèn đuốc sáng trưng, bốn phía được vò sô bô đuốc chiếu rọi sáng như ban ngày.

Chỉ có điều bốn phía không có một ai ——

Yên tĩnh một cách quý dị.

Phượng Vũ nghi hoặc quan sát bốn phía, nhưng không phát hiện ra điểm gì khác thường.

"Các ngươi nhìn đi, chỗ kia ——" Trên khuôn mặt đẹp trai của Phong Tầm, là biểu cảm sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Thuận theo ngón tay hắn chỉ mọi người đều hướng mắt về ngọn núi cao cao kia, liền nhìn thấy thấp thoáng một điểm sáng như ánh sao chổi lóe lên.

Kia rõ ràng là ——

"Tiên Linh Quả!" Huyền Dịch kinh ngạc hô lên một tiếng, "Giống như ngôi sao trên bầu trời chính là Tiên Linh Quả."

"Đúng! Không sai!" Phong Tầm kích động nhảy dựng lên, "Ha ha ha, đó chính là nơi Tiên Linh Quả sinh sống, nếu như không đoán sai, thứ ánh sáng vừa rồi chính là từ Tiên Linh Quả!"

"Thế nhưng mà, xung quanh đây đã xảy ra chuyện gì?" Huyền Dịch nhíu mày: "Giống như bị giặc quét qua, xem ra ở đây đã xảy ra một trận chiến khốc liệt trước nay chưa từng có."

Mà giờ khắc này, đôi mắt xinh đẹp uyển chuyển của Phượng Vũ không chớp lấy một cái mà chỉ nhìn chằm chằm vào điểm sáng nơi đỉnh núi cao kia, nàng nuông có được Tiên Linh Quả.

Không sai, đó chính là vị trí Tiên Linh Quả.

Mấy năm này, Phượng Vũ một lòng đê ý Tiên Linh Quả, bởi vì chỉ cần có Tiên Linh Quả, nàng liền có thể luyện Cửu Chuyển Hoàn Linh đan, chỉ cần ăn Cửu Chuyển Hoàn Linh đan, nàng sẽ có thể tu luyện lại từ đầu!

Bắt đầu tu luyện lại từ đầu... Khôi phục lại một Phượng Vũ không sợ trời không sợ đất thời niên thiếu... Sự mê hoặc quá lớn, lớn đến mức nàng cơ hồ đứng không vững.

Mắt nàng láp lánh, bàn tay giấu trong óng tay áo nắm chặt lại thành quyền.

Nhưng một giây sau, Phượng Vũ liền ý thức được có điều bất thường.

Căn cứ vào những gì tìm hiểu được từ trước, Bên cạnh Tiên Linh Quả phải có một con Bích U Thánh Mãng vô cùng hung hăng khiến người ta không rét mà vẫn run mồi phải.

Mỗi lần Phượng Vũ muốn tiếp cận Tiên Linh Quả đều bị Bích U Thánh Mãng dùng hàn khí ép nàng không thể không lui bước... Quả thực bó tay với nó.

Nhưng bây giờ, nàng lại không thấy bóng dáng Bích U Thánh Mãng đâu, cũng không cảm nhận được sát khí của nó... Cái này có chút kỳ quái.

Quân Lâm Uyên môi mõng khẽ cong lên, nhàn nhạt mở miệng: "Ngược lại cũng không đến mức vô dụng."

"Sao co?" Lúc đầu Phong Tầm không hiểu, nhưng rất nhanh đổi mắt của hắn liền sáng lên: "Quân lão đại! Là huynh đúng hay không? Huynh gài bẫy Ngự Minh Dạ? Những trưởng lão mà hắn đem đến đã dụ Bích U Thánh Mãng đi, đúng không?!"

Quân Lâm Uyên đạm mạc ừ một tiếng.

Phong Tầm bất giác dành cho Ngự Minh Dạ một phút mặc niệm.

Thiếu niên này... Mỗi lần gặp phải Quân lão đại, đều sẽ bị chơi xoáy, nhưng vẫn không thể chuyển bại thành thắng a.

Phong Tầm nói: "Thật kỳ quái, Ngự Minh Dạ đem người dù U Minh Thánh Mãng đi, tại sao lại không đem Tiên Linh Quả đi?"

Quân Lâm Uyên cũng chỉ chau mày mà không nói lời nào.

Một giây sau——

Quân Lâm Uyên đột nhiên đẹp đât nhảy lên.

Phong Tầm ngứa mắt, hắn liếc Huyền Dịch một cái: "Đi!"

Dứt lời, hai người bọn họ cũng giống như mũi tên rời đi.

Thân thủ thật nhanh!

Phượng Vũ chớp mắt nhìn chằm chằm 4 bóng hình càng lúc càng xa dần, trong mắt nóng rực mà kích động, nàng nắm thật chặt nắm đấm, láp lánh đôi mắt!

Tiên Linh Quả... Tiên Linh Quả của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Người dâng lên người khác rồi

Tiên Linh Quả đã ở ngay trước mắt rồi, điều mà Phượng Vũ lo sợ không phải là Quân Lâm Uyên không lấy được Tiên Linh Quả mà nàng đó chính là láng nết mà Quân Lâm Uyên lấy được nó thì nàng làm sao mới có thể lấy Tiên Linh Quả từ chỗ hắn đây.

Phượng Vũ đè nén lại tâm trạng kích động tự, nếu phải nhanh nghĩ vách để có thể lấy lại Tiên Linh Quả.

Nhưng lúc này Quân Lâm Uyên đã xông tới vách đỉnh núi,

Vách núi này mang nét đặc trưng riêng, từ gốc đến ngọn một đường đều là dây leo trải rộng, cành lá um tùm, trái đều đi tất cả.

Trong bóng tối, Quân Lâm Uyên mượn vào vách đá lòi trên núi, thân hình xoay tròn, hướng theo đỉnh núi mà nhảy vọt lên.

Ngay tại thời điểm mà hán nhảy lên đã mượn lực của vách đá lồi ra đó, thi từ miệng vách đá phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng Quân Lâm Uyên cũng chẳng sợ sệt gì cái thứ âm thanh này, mà mạnh mẽ vọt lên trên đỉnh núi.

Phong Tầm ở ngay sau Quân Lâm Uyên, nên đã nhìn rõ tất cả, hán chú ý đến tiếng kêu thảm thiết đó, nên khi bay lên đỉnh núi hán ta nghĩ hoặc nói với Quân Lâm Uyên: “Vừa rồi hình như huynh giẫm lên người khác rồi hay sao đó.”

“Không phải” Quân Lâm Uyên giọng điệu khinh thường.

Lúc này mọi sự tập trung của hán đều đặt vào cái gốc Tiên Linh Quả trước mắt.

Đã thấy ánh trăng xuyên thấu qua các tầng mây dày đặc như nước chảy nghiêng mà xuông, Tiên Linh hoa giống như đóa bạch ngọc lan dưới ánh trang hiền hòa từ từ nở rộ, láy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được để kết xuất Tiên Linh Quả.

Tiên Linh quả trắng sáng như ngọc, óng ánh long lanh, khiến người ta phải nín thở để ngắm nhìn nó.

Cái thứ linh khí kia làm cho con người ta thấy mỗi cái lông chân cũng vì nó mà nở rộ.

Xung quanh Tiên Linh Quả là một đầm trong suốt như ngọc xà bì.

“Cái xà bì này —— đây là xà bì của Bích U Thánh Mãng, hon nữa nhìn màu sắc, cũng đã thay đổi chín phần... thật đáng sợ, nếu như chúng ta chính diện đối đầu... Quân lão đại, huynh có chắc không?”

Phong Tầm đã quên sạch sự việc dẫm lên người khác trước đó, hiện tại trong mắt hán chỉ là xà bì thánh khiết như ngọc cửu của Bích U Thánh Mãng.

Quân Lâm Uyên khuôn mặt lạnh tanh với đôi mày kiếm: “Lưỡng Bại Câu Thương”

“Haha” Phong Tầm uốn ngực: “May mà có Quân lão đại không chế được Ngự Minh Dạ, để người của hán đem cửa chuyền Bích U Thánh Mãng đi, chứ không dựa vào sức lực của chúng ta cũng khó mà đánh thắng một cách dễ dàng, chúng ta coi như gặp may, nhưng chúng ta cũng phải nỗ lực rất nhiều. Ai mà đã nghe qua tấm tiếng của Ngự Minh Dạ mà biết hán bị chúng ta sai khiến hán là sẽ rất tức giận nhỉ.”

“Ngự Minh....?” Quân Lâm Uyên cùng với đôi mày kiếm hiện lên tia nghi hoặc.

Phong Tầm không nói gì: ‘‘Ngự Minh Dạ, Ngự Minh Dạ, Ngự Minh Dạ.....’’ Quân lão đại không phải là như vậy chứ, Ngự Minh Dạ lại là người được coi là đối thủ của người hiện nay, cả ngày luôn theo dõi nhất cử nhất động của người vậy mà người ngay cả cái tên của hán cũng không nhớ nữa.

Quân Lâm Uyên cau mày: “Không cần thiết”

Phong Tầm cảm thấy đáng thương thay cho Ngự Minh Dạ: ‘‘Ngự thiếu niên, nếu như người biết được người là đối thủ lớn nhất của hán ta, nhưng ngay cả cái tên cũng không nhớ, mà cũng không có ý định nhớ Ngự Minh Dạ nhất định sẽ rất tức giận. Cũng may là hán hiện đang không ở đây chưa không không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nữa.’’

Quân Lâm Uyên xem thường cái tay gầy nhẹ nắp hộp, Tiên Linh Quả tự động bay về phía trong chiếc hộp.

Chờ cho Tiên Linh Quả bay vào, cách một tiếng chiếc hộp tự động đóng lại, cũng khóa lại luôn.

Quân Lâm Uyên xoay tròn thân hình, áo bào bay phẳng phật, mượn lực từ vách đá, thân hình một đường lao xuống dưới.

Lúc xuống hán lại giẫm lên phần cửa hang trôi ra lúc trước mà không hề để ý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thiếu niên trải qua nhiều đau khổ

Mà giờ khắc này -

Trên mảnh đất chỉ còn lại hai người là Phượng Vũ và Mộc Dao tiên tử.

Còn về phần Phong quân gia tất nhiên là Quân Lâm Uyên đi đến đâu hán sẽ luôn đi theo rồi.

Phượng Vũ nhìn theo hướng lao xuống của Quân Lâm Uyên, đôi mắt của nàng bị chiếc hộp ngọc trong tay hán thu hút khiến nàng nhìn chằm chằm vào

chiếc hộp đó.

Tiên Linh Quả! Tiên Linh Quả! Có thể làm cho nàng lại tu luyện từ đầu, Tiên Linh Quả a a.

Phượng Vũ trong lòng mỉm cười điên, kích động, hưng phấn, toàn thân nàng kiềm chế không được mà run rẩy kịch liệt,...Phượng Vũ sợ ánh mắt của mình quá lộ liễu, cho nên theo bản năng nàng cúi đầu thấp xuống, không muốn để tâm tư thầm kín của mình bị Quân Lâm Uyên nhìn ra.

Nhưng Phong Tầm luôn rất quan tâm Phượng Vũ, hắn thấy nàng toàn thân run rẩy nên ân cần hỏi: "Làm sao mà toàn thân lại run rẩy thế kia? Có phải là thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không? Hay là tại gió đêm đông làm cho cảm lạnh rồi."

Phượng Vũ đã có gắng giấu đi điểm yếu của mình, nhưng lại bị Phong Tầm nhìn ra, và bây giờ nàng đã trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Mộc Dao tiên tử tức giận: "Bị gió làm cho không khỏe? Theo ta thấy, là do nàng ta nhìn thấy Tiên Linh Quả nên mới kích động như vậy? Ta đã sớm biết nàng ta là gian tế mà."

Phong Tầm tức giận đến nỗi đom đóm mắt, nhưng hắn chưa mắng Mộc Dao ngay mà trùng mắt với Huyền Dịch: "Ta từ trước tới nay chưa hề đánh phụ nữ nhưng không có nghĩa là sẽ không đánh loại phụ nữ đáng ghét này đâu."

Huyền Dịch im lặng lườm Phong Tầm một chút, hắn cũng nghĩ không ra, rõ cuộc đây là người như thế nào mà đến cả tiểu vương gia của Phong Bắc Vương phủ cũng lên tiếng bảo vệ như vậy chứ?

Nghĩ đến điều này, Huyền Dịch vỗ vỗ Mộc Dao: "Nghe thấy gì chưa, ngươi nghe hiểu chưa, hãy ghi nhớ lấy đó."

Cái thái độ này, rõ ràng là đang trốn tránh trách nhiệm, nếu như Mộc Dao bị Phong Tầm đánh thì hắn cũng không có liên quan.

Mộc Dao khóc không ra nước mắt... biểu ca nhà người ta thì quan tâm che chở muội muội, nhưng nhà nàng lại hoàn toàn ngược lại.

Lúc này Quân Lâm Uyên nhẹ nhàng khẽ mắt, nhưng đôi mắt cũng không nhìn cảnh sóng ngầm mãnh liệt, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Cửu chuyển Bích U Thánh Mãng rất nhanh sẽ quay trở lại, đi."

Thế là một đoàn người do Quân Lâm Uyên dẫn đầu nhanh chóng rút lui.

Ngay lúc bọn họ rời đi không lâu, trên vách đá kia, bị cây lá um tùm che kín, giờ phút này đã động lớn.

Rầm Rầm Rầm—

Vị thiếu niên kia buông tay, trực tiếp từ vách đá kia lăn xuống.

Rầm rầm -

Cũng may đường hướng xuống tất cả đều là cành lá dây leo, hắn một đường rơi xuống mặt đất, rơi đúng vào đám cỏ khô.

Một người dung nhan tuyệt thế xinh đẹp, tà mị, chui ra từ trong bụi cây.

Trên đầu và người của hắn tất cả đều dính rom rạ, đặc biệt là trên đầu, bởi vì từ trên vách đá lăn xuống, cho nên toàn bộ biến thành đầu ổ gà, nhìn qua lộn xộn, cỏ dại rậm rạp.

Người này vốn rất tuyệt thế, nhưng giờ phút này lại chật vật không chịu được, đây chính là người mà Phong Tầm nhắc đến Ngụ Minh Dạ.

Người này coi như là đen đủi đi.

Lúc đầu hắn như là lợi một bước đi vì hắn đã đến Huyền Băng Hạp Cốc trước.

Bởi vì hắn dùng thủ đoạn đặc thù không chế Hắc Diệu Lang bầy, ý đồ dùng hàng vạn con Hắc Diệu Lang đi cản trở Quân Lâm Uyên.

Nhưng là -

Điều mà Ngụ Minh Dạ không nghĩ đến đó là thời điểm hắn sắp lên được đỉnh núi, khi mà Tiên Linh Quả chỉ cách hắn còn mười mét.

Bát chuyển Bích U thánh Mãng tốt cuộc tu luyện thành Cửu chuyển từ bất chi thân!

Một đạo băng lạnh độc từ cửu chuyển Bích U Thánh Mãng bắn vào người hắn!

Sur!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ta là ngự minh dạ

Một đạo băng lạnh hàn xẹt qua, Ngự Minh Dạ lại đau khổ phát hiện ra hắn không cử động được.

Hắn còn chưa kịp tới thì Quân Lâm Uyên đã đến nơi và đoạt được Tiên Linh Quả còn hắn thì lại đang bị mắc kẹt không thoát ra được.

Giờ phút này Ngự Minh Dạ cảm thấy gần như suy sụp.

Tại sao lại có thể như vậy!

Tại sao lại có thể sát hại hắn.

Hơn nữa là thân thể hắn không thể cử động được nhưng ngay cả đến âm thanh cũng không thể phát ra được, tại sao lại làm cho hắn trở lên thê thảm như vậy cơ chứ.

Càng thảm hại hơn đó chính là Bích U Thánh Mãng đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Thân Hình tráng kiện uốn lượn mà xuống, lưỡi rắn đang hoạt động quanh cổ hắn.

Cũng may là hắn đưa tới ba vị trưởng lão phản ứng nhanh nhẹn, bọn họ phóng lên tận trời, tập trung lực để thu hút cùu chuyên Bích U Thánh Mãng sau đó đưa nó rời đi....

Xem ra Ngự Minh Dạ không xong rồi.

Trên thực tế, người thiêu niên này, một khi gặp Quân Lâm Uyên đều biến thành kẻ thù thảm nhất thế gian.

Thời điểm mà Quân Lâm Uyên mượn vách đất dùng lực, vật mà hắn đập vào đó chính là đầu của Ngự Minh Dạ.

Hơn nữa là lại còn đập tới hai lần.

Càng làm cho hắn tức hộc máu đó là Quân Lâm Uyên còn không nhớ tên của hắn.

Quân, Lâm, Uyên, cur, nhiên, lại, không, nhớ, tên, của, hắn.

Đã kích quá lớn, hắn tức đến kém chút hộc máu.

“Ta là Ngự Minh Dạ, a a a.

Trong bóng đêm mờ mịt Ngự Minh Dạ khôi phục lại được một chút sức lực, ánh mắt hướng về phía bọn người Quân Lâm Uyên quan sát.

Thế nhưng trả lời hắn chẳng có ai ngoài tiếng sàn sạt phong thanh.

“Ngươi dám lên người ta a a a!”

Ngự Minh Dạ tức đến mức kém chút thở huyết.

Đã dám lên người hắn lại còn dám phủ nhận, thật đúng là túc chét, túc chét, túc chét ta mà.

Túc giận quá đi.

Có được Tiên Linh Quả hay không có được Tiên Linh Quả kì thực Ngự Minh Dạ cũng không quá để ý, hắn xuất hiện ở đây là muôn gây chiến với Quân Lâm Uyên, bởi vì Quân Lâm Uyên muốn lấy được Tiên Linh Quả, cho nên mục đích của hắn là ngăn cản không cho Quân Lâm Uyên lấy được Tiên Linh Quả.

“Thế mà lại để ngươi đạt được... Quân Lâm Uyên ngươi tưởng rằng chuyện này đã đi vào dĩ vãng rồi, tuyệt đối không!” Ngự Minh Dạ nắm chặt nắm đấm, “Sẽ không lâu nữa đâu ngươi sẽ biết ta lợi hại đến mức nào.”

Đúng lúc này phía trước truyền đến một trận sóng linh khí.

Ngự Minh Dạ vui mừng trong lòng, chắc chắn là các vị trưởng lão đã về đến rồi

Quả nhiên họ đã trở về, phía sau còn có thụ thương của Cửa Chuyển Bích U Thánh Mãng.

Ngự Minh Dạ cười lạnh: “Quân Lâm Uyên ngươi đừng tưởng mọi chuyện đã đi vào dĩ vãng hãy chờ đây mà xem.

Ngự Minh Dạ liền dẫn theo Cửu chuyền Bích U Thánh Mãng đuổi theo hướng bọn người Quân Lâm Uyên!

Phía trước -

Mọi người đều đang nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ngay cả người luôn luôn nũng nịu như Mộc Dao tiên tử cũng nhanh chóng lên đường.

Đúng lúc này sau lưng truyền đến âm thanh rống giận gào thét.

“Tiểu Tặc trộm Tiên Linh Quả chạy trốn đi đâu, Bích U Thánh Mãng từ miệng vươn ra lưỡi rắn dài, lưỡi rắn dài như tám lụa dài màu đỏ, giữa không trung xẹt qua một đường cong.

Lưỡi rắn bắn ra mọi phương hướng, lại là chỗ Phượng Vũ.

Phong Tầm lúc đầu còn chưa để ý đến, khi phát hiện ra, thì đã quá muộn rồi.

Phượng Vũ chỉ cảm thấy óm lạnh, một cỗ ma tử vong bao vây lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 39: Vậy là hắn thuận tay cứu nàng sao?

“Cẩn thận” Quân Lâm Uyên đã ý thức thấy có nguy hiểm, chân may hoi nhau lại.

Theo phản xạ hắn đưa tay túm lấy Phượng Vũ.

Chỉ sau một khắc, hắn đã tiếp được chiêu của cửu chuyền Bích U Thánh Mãng.

Phượng Vũ mặc dù không bị cửu chuyền Bích U Thánh Mãng bắt được, nhưng lực đạo trên tay Quân Lâm Uyên cũng không hề nhẹ, hắn tiện tay đã đem Phượng Vũ ném sang một bên.

Phanh

Phượng Vũ nằm sấp dưới mặt đất, trọng miệng đầy bùn.

Theo ngay phía sau là Ngự Minh Dạ, không khói ngạc nhiên khi chứng kiến cái cảnh tượng trước mắt.

Gương mặt đẹp đẽ, sáng ngời, mày kiếm nhí chất lì, trong miệng lầm bầm: “Cái này không đúng, sao lại cứu người nhỉ? Đây không phải là tính cách của Quân Lâm Uyên, hắn vì sao lại cứu người chứ?”

Thân là đối thủ của Quân Lâm Uyên từ nhỏ đến lớn, hắn đã biết rõ.

Nghé được âm thanh phát ra, Phượng Vũ theo bản năng quay đầu lại.

Rất nhiều năm về sau, Ngự Minh Dạ đều không thể quên được cái khoảnh khắc lần đầu tiên gặp Phượng Vũ.

Gương mặt mộc của nàng, mang nét đẹp giản dị chất phác của người thiếu nữ, miệng đầy bùn lại còn dính thêm chút cỏ khô. Bộ dạng như vậy thật là thảm hại nhưng cũng thật là đáng yêu a.

“Ha ha ha ha” Ngự Minh Dạ không hề kiêng nể mà phát ra tiếng cười lớn.

Phượng Vũ ánh mắt đầy oán giận liếc hắn.

Thời điểm 4 mắt giao nhau, chớp một cái, Ngự Minh Dạ mới ý thức được rằng mình đã bị bại lộ, liền kêu một tiếng rồi chạy, nhưng lại không biết rằng đã leo lên ngọn cây.

Phượng Vũ: “.....”

Lúc mà Phượng Vũ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì Mộc Dao tiên tử đã trùng mắt với nàng: “Đừng tưởng rằng Quân thái tử cứu ngươi là có ý

với ngươi, ta cho ngươi biết đó hoàn toàn chỉ là tiện tay thôi, ngươi đừng có mà mơ tưởng.

Phượng Vũ: “haizz”

“Ngươi như vậy là có thái độ gì chứ? Hừ! Quân thái tử sẽ không thích ngươi! Cũng tuyệt đối sẽ không lại thích ngươi đâu! Hắn chỉ là thuận tay mà cứu ngươi thôi!” Mộc Dao nói như đang nói chính mình, nắm tay siết lại.

Phượng Vũ thật là không thể hiểu nổi, miệng nàng đầy bùn hỏi lại: “Vậy hắn tiện tay đã cứu ngươi hay sao?”

Chỉ một câu đã đoán trúng tim đen.

Mộc Dao bị trả đòn, toàn thân cứng ngắc, nàng ta nhìn chằm chằm Phượng Vũ, không nói được lời nào?

Một giây sau nàng ta cũng ý thức được, tức giận giật chân xoay người rời đi.

Cộc cộc tiếng bước chân đặc biệt vang lên, phát tiết lửa giận trong lòng.

Phượng Vũ hướng Mộc Dao tiên tử làm mặt quỷ, phách lối như vậy không đơn giản như vậy đâu.

Cách đó không xa trên cành cây, Ngự Minh Dạ cắn chặt môi dưới, đôi mắt đào hoa không ngừng chuyển động.

Thật tình mà nói, Quân Lâm Uyên cứu giúp một thiếu nữ bình thường như vậy, lẽ nào là có ý với nàng ta.

Ngự Minh Dạ ánh mắt quét từ trên xuống dưới đánh giá Phượng Vũ.

Một người không có điểm gì nổi bật so với người bình thường.

Một người mà nhỏ nhắn mai đến mức gió cũng có thể thổi bay được.

Một thân phế vật không có bất kì thứ gì gọi là linh khí tu vi.

Nếu như nhất định phải nói ra điểm tốt thì nàng chả có gì ngoài đôi mắt ngay thơ trong sáng.

Quân Lâm Uyên liền bị ánh mắt này thu hút sao? Ngự Minh Dạ có chút không hiểu, đôi mà kiềm nhíu lại.

Đúng lúc đó, các vị trưởng lão bên cạnh Ngự Minh Dạ cũng đã đến nơi, bọn họ nhao nhao chen nhau ngồi dưới gốc cây cổ thụ, đại trưởng lão cầm đầu liền hỏi Ngự Minh Dạ: “Thiếu chủ ngươi có chuyện gì vậy?”

Ngự Minh Dạ thở dài: “Đại trưởng lão, thiếu chủ nhà ngươi từng thè thót cái gì, ngươi còn nhớ rõ không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Làm sao mà hạ thủ được chứ

Đại trưởng lão mông lung nhìn thiếu chủ, thiếu chủ của mình thè cũng lâu rồi làm sao bây giờ mình có thể nhớ rõ được chứ?

Ngự Minh Dạ lại thở dài, tự nhủ: “Ta đã từng thè hai điều, một là đồ vật của Quân Lâm Uyên ta đều muốn, hai là người mà Quân Lâm Uyên thích nhất định phải đoạt lấy.”

Đại trưởng lão: “Cho nên...”

Ngự Minh Dạ sờ cằm, dùng ánh mắt xem xét đánh giá Phượng Vũ, cặp lông mày rậm đen nhăn lại: “Mắt nhìn của Quân Lâm Uyên, dung mạo của tiểu nha đầu này như vậy, làm sao hạ thủ được đây.”

Cái dung mạo, thần thái đó, thực lực đó tổng kết lại thành một chữ: “Cẩn bã”

“Haizz” Ngự Minh Dạ nhìn Phượng Vũ, thở dài một cái, cố nói: “Thứ mà Quân Lâm Uyên có thể găm được, vậy có gì mà ta không găm nổi chứ? Cùng lắm là nhắm mắt lại, Ủm!”

Đại trưởng lão đồng tình nhìn Ngự Minh Dạ: “Thiếu chủ, nếu không ngươi vẫn là....”

“Không được” Ngự Minh Dạ trưng mắt nhìn đại trưởng lão, cặp mắt trong suốt đẹp đẽ trùng trùng: “Vừa rồi ngươi không ở đây, vậy nên ngươi căn

bản không thể hiểu được nỗi nhục của ta!"

Mặt đại trưởng lão biết thị thể tình huống cụ thể là như nào?

"Quân Lâm Uyên hắn đập đầu ta lại, còn đập túi hai lần!"

"Đồng thời hắn còn gọi không ra tên của ta, hắn, cư, nhiên, dám, không, nhớ, tên, của, taaaaaa!" Ngự Minh Dạ tức đến trên trán nổi cả gân xanh!

Hắn vẫn luôn coi Quân Lâm Uyên là đối thủ lớn nhất, nhưng đối phuơng đến tên đầy đủ của hắn còn không nhớ rõ... Ngự Minh Dạ hít vào một ngụm khí lạnh, hắn cho rằng hắn đã bị làm nhục.

Đại trưởng lão xem bộ dạng thiếu chủ giống như tiểu hài tử: "Ai"

"Ta mặc kệ" Ngự Minh Dạ giận đến mức vỗ vào cây, "Lần này, ta nhất định phải làm cho Quân Lâm Uyên nhớ tên của ta! Nhất định phải nhớ kĩ!"

"Cho nên?"

"Ngươi thấy ta có đẹp trai không, dũng mãnh không?" Ngự Minh Dạ nhoèn miệng cười với đại trưởng lão, cặp mắt đào hoa khiến người ta hồn xiêu phách lạc, nhưng trong lòng đang dậy sóng.

Loại đẹp ta mị làm cho con người ta sợ hãi.

Đại trưởng lão bất đắc dĩ nhìn Thiếu chủ nhà mình: "Đẹp"

Ngự Minh Dạ lập tức đầy tự tin, đặc ý duỗi mái tóc: "Cho nên, chỉ cần ta cướp đi tiểu nha đầu kia, để nàng ta yêu ta, như vậy Quân Lâm Uyên luôn phải nhớ kĩ tên ta"

Đại Trưởng lão thầm thở dài

Thiếu chủ nhà mình trước mặt người khác thì lợi hại không ai bì nổi, đáng sợ đê cho người ta phải run sợ, nhưng tại Quân Lâm Uyên trẻ tuổi... Tựa như thứ không chiếm được thì luôn muốn đoạt được.

Mà lúc này

Phượng Vũ chỉ chớp mắt liền lại không nhìn thấy Ngự Minh Dạ đâu, nàng khẽ chau mày, lẽ nào vừa rồi là nàng hoa mắt hay sao?

Không đúng, nàng ánh tượng sâu sắc nhất là cặp mắt ngập nước, tà mị cùng đào hoa hướng về phía nàng, con mắt mị hoặc đẹp đẽ, làm người khác hồn xiêu phách lạc, đó là một vẻ đẹp không thể tưởng tượng ra được, cho nên đây tuyệt đối không phải là ảo giác.

Nhưng bây giờ người đã biến mất, nàng cũng không việc gì mà phải rối rít lên.

Nàng quay đầu về phía hát ra tiếng động mạnh, àm àm một tiếng vang lớn.

Cửu chuyển Bích U Thánh Mãng từ giữa không trung rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng động kinh hoàng.

Quân Lâm Uyên rất nhanh, kiếm từ trong tay lao xuống, phi ra một đường cong!

Trong nháy mắt, thân thể của cửu chuyển Bích U Thánh Mãng đã vỡ ra.

Từ một phân thành hai!

Máu tươi như sương phun ra!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 41: Đóng gói mang đi

Sức lực thật tốt!

Lực lượng thật kinh khủng!

Ngự Minh Dạ hướng mắt nhìn Quân Lâm Uyên đang từ giữa không trung từ từ rơi xuống, đột nhiên ý thức được rằng, sau một khoảng thời gian không

gặp, thực lực của Quân Lâm Uyên so với trước kia lại thêm vài phần lợi hại!

Đối thủ này, ta rất có hứng thú! Ngự Minh Dạ nắm tay thành nắm đấm, trong bóng đêm vung tay lên một cái, vài chấm đen nhỏ liền biến mất trong bóng đêm mịt mù.

Quân Lâm Uyên vừa mới đến, Phong Tầm cùng Huyền Dịch liền xông lên, một trái mít phải vây quanh hắn, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hỉ: "Quân lão đại!" "Úm." Vẽ mặt Quân Lâm Uyên vẫn lạnh như một tảng băng, thần sắc bất động như núi.

"Cửu chuyển Bích U Thánh Mãng chết rồi? Chết một cách dễ dàng như vậy ư? Quân lão đại, thực lực của huynh quả nhiên mạnh lên không ít!" Phong Tầm không kìm néo nổi nội tâm đang vô vùng kích động.

Quân Lâm Uyên lại nói: "Nó đang bị thương."

"Ta biết!" Phong Tầm khó kìm được tiếng cười, "Thế nhưng nó bị thương cũng là bởi vì huynh là biết lợi dụng Ngự Minh Dạ mà? Suy cho cùng thì đó là công lao của huynh rồi, a a a Tiên Linh Quả ơi là Tiên Linh Quả, rốt cục thì cũng có thể nắm lấy trong tay rồi!"

Trên khuôn mặt phong trần tuyệt thế của Quân Lâm Uyên, xuất hiện một đường cong nhẹ.

Phượng Vũ từ khi nhìn gặp Quân Lâm Uyên đến giờ, lần đầu thấy hắn nhè nhẹ cười.

Trái tim Phượng Vũ đập nhanh thêm một nhịp ——

Xem ra cái tên Tiên Linh Quả này đối Quân Lâm Uyên mà nói, rất quan trọng, bằng không, hắn sao phải từ Đế Đô đến 1 nơi cách xa hàng vạn dặm như thế này? Sao có thể nhìn Tiên Linh Quả là lại lộ ra nụ cười hài lòng như thế?

Thế nhưng...

Phượng Vũ nắm chặt tay thành nắm đấm!

Tiên Linh Quả là của nàng, nhất định chỉ có thể là của nàng mà thôi!

Bằng cách nào, mới có thể đem Tiên Linh Quả từ trong tay Quân Lâm Uyên cướp về đây?

Phượng Vũ nghĩ đến đau đầu, cũng chưa thể nghĩ ra giải pháp nào tốt cả.

Bởi vì tên Quân Lâm Uyên kia quá thông minh, tính cảnh giác cao, thực lực lại đáng sợ như vậy... Phượng Vũ đau khổ nhận ra, còn không bằng Tiên Linh Quả trong tay cửu chuyển Bích U Thánh Mãng, như thế nàng còn có thể lợi dụng, còn hiện tại hoàn toàn không biết phải ra tay như thế nào?

Làm sao bây giờ... Làm thế nào đây... Phượng Vũ nghĩ đến đầu bù tóc rối, cũng vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào tốt.

Rất nhanh, bọn họ đã đến nơi mà trước đó đã dựng sẵn lều nghỉ.

Phong Tầm nói: "Đêm khuya thanh vắng, đi lại rất nguy hiểm. Mọi người hôm nay đều đã mệt rồi, tối nay cứ nghỉ tạm tại đây đã. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục lên đường."

Lúc mọi người đã chìm vào giấc ngủ say.

Phượng Vũ ôm chăn lồng lật qua lật lại mãi mà vẫn không ngủ được, Tiên Linh Quả ở ngay tại nơi mà nàng có thể liếc thấy, thế nhưng không có cách nào lấy được, điều này làm cho nàng cảm thấy vô cùng bất lực.

Hay là dùng chiêu Mỹ nhân kế? Phượng Vũ cười khổ, tên Quân Lâm Uyên kia đòi nào bị mắc kén chứ, kia không phải là...

Ngay lúc Phượng Vũ đang lẩn qua lộn lại, bỗng nhiên, một thân hình toát ra hàn khí tiến tới bên người nàng, một tay bụt miệng của nàng.

Phượng Vũ trừng lớn mắt kinh ngạc, nàng nhìn thấy một gương mặt đã dùng khăn che kín.

Ké áo đen kia điểm huyệt Phượng Vũ, quần tròn nàng trong chăn bông, nháy bỗng lên rồi chạy!

"Ngươi..."

Phượng Vũ muốn hét to lên, nhưng lại đau khổ phát hiện, bản thân không thể phát ra tiếng.

Nàng muốn giãy giụa, lại bất đắc dĩ phát hiện mình đang bị điểm huyệt đạo, cho dù là cử động khẽ cũng không được.

Mà giờ khắc này, Phong Tầm đang đứng ở trạng thái tu luyện, không ai phát hiện nàng mất tích.

Không biết đã qua bao lâu, phanh——

Phượng Vũ cùng chiếc chăn bông quấn quanh người bị vứt xuống mặt đất một cách không thương tiếc, lộn nhào mấy vòng, thân thể của nàng từ trong chăn lồng lẩn ra mặt đất.

Phượng Vũ chưa kịp đứng lên, liền bắt gặp một đôi mắt đào hoa anh tú.

Đôi mắt này... Nội tâm Phượng Vũ bỗng nhiên nhảy lên một cái!

Nàng nhớ ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 42: Vị thiếu niên này... đầu óc thật sự không có vấn đề đấy chứ?

Trước khi trong miệng nàng chưa đầy bùn đất, không phải là có người đã phì cười hay sao?

Chính gương mặt này, chính đôi mắt này.

Mà Ngự Minh Dạ giờ khắc này, ngồi xuống trước mặt Phượng Vũ, tay phải chống cằm, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, còn mang theo ánh mắt ghét bỏ nhìn nàng chàm chàm.

Phượng Vũ: "U' ur u——"

"A——" Ngự Minh Dạ lúc này mới phản ứng, ngón trỏ với các khớp xương rõ ràng của hàn điếm huyệt hai lần trước ngực của Phượng Vũ.

"U." Phượng Vũ lập tức thấy bản thân lúc này đã có thể cử động trở lại.

Nàng lúc này liền trùng mắt nhìn thẳng vào cặp mắt đào hoa của Ngự Minh Dạ: "Ngươi là ai? Tại sao lại bắt ta đến đây? Ngươi bắt ta đến đây có mục đích gì?!"

Ngự Minh Dạ làm như thừa nhận suy nghĩ mà tiểu nha đầu xấu xí này tự suy diễn trong lòng, hàn ngồi xổm trên mặt đất, tay chống cằm, cặp mắt đào hoa nhìn Phượng Vũ chàm chàm, bộ dạng này nhìn qua lại có mấy phần đáng yêu, Phượng Vũ cũng đành bó tay.

"Ngươi đoán đi, đoán xem ta là ai?" Ánh mắt tà mị của Ngự Minh Dạ như rón len nhìn Phượng Vũ.

Phượng Vũ đầu óc nhanh chóng trở lên linh hoạt, bỗng nhiên, mắt liền sáng lên, cười thầm bí: "Nếu như ta đoán được, ngươi sẽ thả ta đi chứ?"

"Ngươi thấy rằng sẽ có khả năng đây sao?" Ngự Minh Dạ khẽ chạm vào gương mặt của Phượng Vũ, "Mau đoán đi, nếu như không đoán ra được, cái mạng nhỏ của ngươi xem chừng khó giữa được nữa."

Phượng Vũ liếc mắt nhìn hắn, không thèm để ý.

Ngự Minh Dạ phì cười!

Hắn thế mà lại bị một thiếu nữ tầm thường như vậy không thèm để mắt tới? Aiya~

"Ngươi không sợ chết sao?" Ngự Minh Dạ tò mò nhìn tiểu nha đầu trước mắt, dung nhan nhìn qua có vẻ bình thường, nhưng khi nhìn kỹ một chút, ngũ quan bình thường kia cũng có phần tươi tắn đáng yêu.

Phượng Vũ im lặng: "Ngươi sẽ không giết ta đâu."

"Dựa vào cái gì mà lại khẳng định chắc chắn như thế?" Ngự Minh Dạ hiểu kì hỏi.

Phượng Vũ trợn mắt: "Đêm khuya thành vắng đem ta bắt đi, là vì muốn giết ta sao? Xin hỏi, ta và ngươi đã có thù oán gì?"

Ngự Minh Dạ ngược lại lại nhìn Phượng Vũ nhiều thêm mấy lượt.

Tiểu nha đầu này tướng mạo phổ thông, nhưng lại rất mạnh mẽ, thu hút, thật là khiến người ta không thể không nhìn lại vài lần, haizz, nếu như không phải gương mặt này thực sự quá bình thường, nói không chừng hắn sẽ rất thích nha đầu này cho xem.

Bởi vì tính cách của nha đầu này, rất hợp khẩu vị của hắn.

"Nha đầu ngươi quả thực rất thông minh, khó trách Quân Lâm Uyên lại nhìn ngươi bằng con mắt khác" Ngự Minh Dạ tựa như cười như không, lùi mắt nhìn Phượng Vũ một cái, "Nhưng vừa rồi nha đầu kia nói không sai, Quân Lâm Uyên không thể nào cưới ngươi được!"

Phượng Vũ im lặng:..."

"Thật sự là như vậy, ngươi đừng nghĩ ta nói dối, người người nhà nhà đều nói Quân gia Hoàng tộc cùng Phượng gia đã giải trừ hôn ước, nhưng trên thực tế, hôn ước kia vẫn chưa được giải trừ, người mà Quân thái tử của các ngươi cưới về vẫn sẽ là Phượng Vũ mà thôi." Ngự Minh Dạ châm ngòi ly gián.

Phượng Vũ im lặng nhìn trời, tự nói với bản thân mình: "Không cần ngươi một lần nữa nhắc lại với ta đâu..."

Trước lúc đó khi Phong Tầm cùng Quân Lâm Uyên nói chuyện, nàng liền đã biết rồi, vì có gì mà lại phải nhắc lại một lần nữa trước mặt nàng? Nội tâm Phượng Vũ như sụp đổ, khóc không ra nước mắt.

Ngự Minh Dạ nhìn về mặt không chút lưu luyến tràn gian của Phượng Vũ, lại coi đó như là nàng đang rất thương tâm, liền tiếp tục châm ngòi: "Quân Lâm Uyên thì có gì tốt? Bên này lôi kéo Phượng Vũ không thoát hôn cũng không thành thân, bên kia còn nhìn chằm chằm Tà Thanh Loan, ngươi nói xem dung mạo ngươi bình thường như thế này, hắn dù có đối tốt với ngươi một chút, cũng tuyệt đối không thể cưới ngươi."

Phượng Vũ:..."

"Ngươi nhìn ta, mau nhìn ta đi——" Ngự Minh Dạ nâng cầm Phượng Vũ lên, nháy cặp mắt đào hoa như song nước gọn nói: "Ngươi nhìn ta xem, chẳng phải cũng rất anh tuấn sao? So với Lâm Quân Uyên chẳng phải là không có điểm gì kém cạnh sao?"

Phượng Vũ im lặng đờ trán, vị thiếu niên này... đầu óc thật sự là không có vấn đề đáy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Giúp ta lấy lại tiên linh quả

Thiếu niên kia hai tay chống cằm, cặp mắt hiện lên vẻ đào hoa khiến người khác nhìn vào liền hồn xiêu phách lạc, đặc ý nhìn Phượng Vũ đang nhìn mình.

Phượng Vũ im lặng, chỉ có thể ngẩng đầu, vô lực liếc mắt nhìn hắn.

"Ta rất xinh đẹp sao? Ta so Quân Lâm Uyên lại càng xinh đẹp có phải không?" Ngự Minh Dạ hòn hở nháy mắt với Phượng Vũ mấy cái.

Kinh nghiệm tình trường phong phú của hắn mách bảo, chỉ cần hắn liếc mắt một chút, những cô nương khác nhất định sẽ bị hắn làm cho mê muội đến thất điên bát đảo, hôm nay cũng không ngoại lệ, tiểu nha đầu trước mặt này, vừa nhìn liền biết rất dễ bị lừa.

Phượng Vũ:..." Từ xinh đẹp đối với nam nhân mà nói, chẳng lẽ không phải nghĩa xấu sao?

"Ngươi muốn thế nào?" Phượng Vũ tức giận hỏi.

"Quân Lâm Uyên không có khả năng cho ngươi danh phận, nhưng ta có thể cho ngươi! Quân Lâm Uyên không lấy ngươi, nhưng ta có thể cưới ngươi!" Thiếu niên nắm tay, biểu thị lời thề son sắt: "Ta lại là Hắc Ám Cung Đình Thánh tử a, cho nên, chỉ cần ngươi theo ta, ta nhất định sẽ để ngươi phú quý cả đời, hưởng thụ không hết..."

Ngự thiếu niên dương dương đắc ý nói lời hứa của hắn, nhưng Phượng Vũ thời khắc này——

Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm Ngự Minh Dạ, ánh mắt thẫn thờ, nhưng kỳ thật đã sớm lấy lại ý thức, trong đầu mặc niệm rằng, tất cả đều là vì Tiên Linh Quả của nàng, Tiên Linh Quả, Tiên Linh Quả...

Đến cùng phải làm thế nào, mới có thể lấy lại Tiên Linh Quả từ tay Quân Lâm Uyên? Dùng vũ lực nhất định không thành công được, cho nên muốn lấy được thì chỉ còn cách dùng mưu.

Thế nhưng Quân Lâm Uyên vô cùng châm chọc, để ý tới Tiên Linh Quả, nàng phải dùng cách gì mới thành công lấy lại được đây? Trong đầu Phượng Vũ chỉ toàn là Tiên Linh Quả, suy nghĩ đến đau đầu nhức óc.

Ngự Minh Dạ nhìn về mặt đờ dã của Phượng Vũ, lại càng thêm phần hờ hởi đắc ý.

Tiểu cô nương nhất định là đã si mê ta mất rồi!

Ha ha ha ——

Hắn đã nói rồi mà!

Dung mạo của hắn trong thiên hạ cũng là tuyệt mỹ vô song, tiểu cô nương không bị hắn làm cho mê muội đâu óc mù mị mù lị, ha ha ha, đây lại chính là nữ nhân của Lâm Quân Uyên! Bởi vậy có thể chứng minh, hắn so Quân Lâm Uyên chẳng phải càng có mị lực sao? Ha ha ha ——

Ngự thiếu niên nhịn không được ngửa mặt lên trời cười sảng khoái.

Phượng Vũ bị tiếng cười buông thả của hắn làm cho giật mình, trong nháy mắt lấy lại tinh thần, nàng đôi mắt tựa như hồ nước mùa thu đẹp động lòng người của nàng, nhìn Ngự Minh Dạ đầy vẻ khó hiểu.

Nàng chưa hỏi, Ngự thiếu niên liền quay sang nhìn Phượng Vũ mà nói, cõi lòng đầy kích động nói: "Tiểu nha đầu, phản bội Quân Lâm Uyên, về sau nhà ngươi đi theo Thiếu chủ ta, Hắc Ám Cung Đinh chúng ta tuyệt đối không bạc đãi ngươi!"

Phản bội Quân Lâm Uyên? Phượng Vũ mỉm cười, nàng nói muốn phản bội Quân Lâm Uyên khi nào chứ?

Không đợi Phượng Vũ giải thích, mặt Ngự Minh Dạ tràn đầy hung phấn cùng kích động nói: "Cho nên, nhiệm vụ Tiên Linh Quả liền giao cho ngươi! Ngươi trộm Tiên Linh Quả từ trong tay Quân Lâm Uyên về đây cho ta, ta liền cho ngươi một danh phận!"

"Cái gì?" Phượng Vũ hoàn toàn phớt lờ đi nửa câu nói sau của Ngự Minh Dạ, cảm tưởng như vừa nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai!

Giúp Ngự Minh Dạ đem Tiên Linh Quả từ trong tay Quân Lâm Uyên trộm đi?!

Ngay lúc này!

Nàng cả người đều trở lên kích động!

Đôi mắt vốn long lanh tựa hồ nước mùa thu của Phượng Vũ, giờ phút này, trong chớp mắt liền tối sầm lại, nhìn chằm chằm Ngự Minh Dạ!

Ngự Minh Dạ bị Phượng Vũ nhìn chằm chằm, trong lòng đột nhiên run lên!

Hắn rất nhanh liền ý thức được rằng, tiểu nha đầu khẳng định là nghe được mình sẽ cho nàng ta danh phận, cho nên vui sướng tột cùng mà trở lên kích động như thế này?

Haizz, chẳng phải hắn đã nói trước đó rồi sao, muốn là thê thiếp của Ngự Minh Dạ hắn, biết bao cô nương xinh đẹp ngoài kia còn phải xếp hàng dài, dung nhan tầm thường như tiểu nha đầu này có phúc phận là thê thiếp của hắn, kích động như thế cũng là lẽ thường tình!

"Tiên Linh Quả?" Phượng Vũ cố gắng để cho ngữ khí của mình trở lại bình thường, lúc nàng nhìn qua Ngự Minh Dạ, ánh mắt còn có chút khó tin, "Cho nên, ý của ngươi là, ta muốn giúp ngươi đánh cắp Tiên Linh Quả?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Đây là... Vạn nghĩ xuyên thân... Cái gì?

"Phải!"

"Thế nhưng, ta phải làm sao mới có thể lấy được nó? Người đó là Quân Lâm Uyên, Quân, Lâm, Uyên! Quân Lâm Uyên đó! " Phượng Vũ tức giận nói.

Ngự Minh Dạ bỗng mồi: "Ngươi coi ta là người chết rồi hay sao?"

"A?"

"Quân Lâm Uyên thế nào? Hắn là rất thông minh rất lợi hại, chẳng lẽ ta lại ngu xuẩn, yếu đuối hay sao?" Ngự Minh Dạ bị khích bác, liền tức giận trộn mắt với Phượng Vũ

Phượng Vũ nội tâm rất muốn gật đầu, nhưng sợ bị hắn đánh chết, đành chỉ có thể lắc đầu trong yên lặng...

"Ồ?" Phượng Vũ thuận miệng hỏi, "Ngươi mau nói đi."

Tiên Linh Quả a... đây chính là Tiên Linh Quả của nàng a! Chỉ cần có Tiên Linh Quả, nàng liền tu luyện lại từ đầu! Đợi nàng tu luyện xong, liền có thể

một lần nữa khiến đại lục đệ nhất mỹ nhân sư phụ của nàng tỉnh lại.

Nghĩ đến đây, trái tim Phượng Vũ hồi hộp không yên, trái tim nàng cơ hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngự Minh Dạ hoàn toàn không thể nhìn thấu được nội tâm lúc này của Phượng Vũ, hắn lùi mắt nhìn Phượng Vũ một chút, ném qua cho Phượng Vũ một vật.

Phượng Vũ đón lấy, xem xét một chút, liền phát hiện là một bình chứa chất dịch lỏng nguyên chất.

"Bình này là Đào Trí Châm." Ngự Minh Dạ dương dương đắc ý nhìn qua Phượng Vũ, "Ngươi phải nghĩ ra biện pháp, đem chất dịch bên trong Tiên Linh Quả rút đi, đổi thành chất lỏng bên trong Đào Trí Châm."

]

Phượng Vũ chỉ cái túi trong suốt bên cạnh bình Đào Trí Châm mà Ngự Minh Dạ vừa mới ném cho mình hỏi: "Trong này không phải là sẽ đựng độc dịch đây chứ?"

Ngự Minh Dạ trùng mắt nhìn Phượng Vũ như đang trùng mắt nhìn một kẻ ngốc: "Có độc dịch? Người xem Ngự Minh Dạ ta là thế nào kia chứ? Trong này đương nhiên là kịch độc đích rồi a!"

Phượng Vũ: "..."

Ngự Minh Dạ trùng mắt nhìn Phượng Vũ: "haaaaa, tiểu nha đầu, người không nên trong lúc cần hành động mà lại không nỡ ra tay? Phải biết, hiện tại thì ngươi vẫn là nữ nhân của Quân Lâm Uyên! Nghĩ lại liền thấy hối hận ư? Muộn màng rồi!"

Trong lúc nói, Ngự Minh Dạ liền dùng ánh mắt vô cùng quái dị có phần rất không kiên nhẫn, xoắn xuýt trùng mắt nhìn Phượng Vũ.

Không kiên nhẫn, xoắn xuýt? Ngự Minh Dạ rốt cục đang xoắn xuýt vì cái gì? Phượng Vũ không thể lý giải nổi.

Mà Ngự Minh Dạ giờ khắc này, lại gãi gãi đầu đứng lên, đi vòng quanh người Phượng Vũ mấy bước chân!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao một chút, sau đó lại cảm thấy rất chán ghét, nhìn thấy Phượng Vũ cũng đang nhìn, không nói lời nào.

Phượng Vũ bị nhìn đến ngày người: Tình huống gì thế này?

Ngự Minh Dạ đang suy nghĩ điều gì? Liệu có phải hắn đang nghĩ rằng, thừa dịp trời thanh gió mát, đem tiểu nha đầu này hành sự tại chỗ, cứ như thế, tiểu nha đầu liền chính thức được tính là người của hắn, liền sẽ bị hắn làm cho mê muội đến thất điên bát đảo, vì hắn mà không màng xông vào biển lửa hay không?

Thế nhưng, điều mà Ngự Minh Dạ xoắn xuýt là... Thân vì một con chó còn giá trị, hắn nhìn tiểu cô nương dung nhan bình thường này, thế nào lại không, nỡ, ra, tay!

"Ngươi đang suy nghĩ điều gì thế?" Phượng Vũ nhìn hắn khó hiểu.

"Không thể để bản thân chịu ủy khuất được!" Thiếu niên Ngự nãm chặt tay thành nắm đấm, tự nói với bản thân mình, sau đó còn nặng nề ừ một tiếng!

Phượng Vũ yên lặng nhìn xem vị thiếu niên đang đấu tranh tư tưởng của bản thân, khó hiểu hỏi một tiếng: "Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì đây?"

Ngự Minh Dạ khoát tay, trong lòng bàn tay phải của hắn là một viên dược hoàn màu hồng nhỏ.

Không đợi Phượng Vũ kịp phản ứng, Ngự Minh Dạ đã đem viên dược hoàn nho nhỏ ấy nhét vào trong miệng nàng!

Đầu lưỡi Phượng Vũ vừa chạm vào liền phát hiện ra, thứ này lại là một viên thuốc xô giúp tiêu hóa.

Không đợi Phượng Vũ kịp phản ứng, liền có một âm thanh phát ra ngay trên đỉnh đầu nàng.

"Ngươi có biết đây là thuốc gì không?!" Thanh âm của Ngự Minh Dạ mang theo sự uy hiếp!

Phượng Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên kia đang trung ra bộ mặt nghiêm túc lạnh lùng, cười nhạt một tiếng.

Nhưng mà lời nàng chưa kịp nói ra khỏi miệng, Ngự Minh Dạ liền rất nghiêm túc rất lạnh lùng, ở trên cao nhìn chằm chằm xuống nàng: "Đây là Vạn Nghĩ Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt Độc Tâm Hoàn!"

A? Phượng Vũ một ngày dài nhìn qua Ngự Minh Dạ: "Đây là... Vạn Nghĩ Xuyên Thân... Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đầu óc ngu si tú chi phát triển

Ngự Minh Dạ trừng mắt nhìn Phượng Vũ: "Cái này, là, Vạn, Nghĩ, Xuyên, Thân, Phệ, Hồn, Đoạn, Cốt, Độc, Tâm, Hoàn!"

Phượng Vũ nhìn Ngự Minh Dạ như đang nhìn một tên ngốc.

Làm ơn đi, nàng thế nhưng lại là luyện được sư đáy! Mặc dù không có thi qua, nhưng thuật ché thuốc của nàng tại Quân Vũ Đế Quốc chẳng phải cũng được xem như là xuất sắc nhất sao? Chẳng qua chỉ là một viên thuốc trị liệu thông thường mà tên ngốc nhà ngươi dám nói với ta đó là Vạn Nghĩ Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt Độc Tâm Hoàn sao?! Mà lại ngươi không biết viên thuốc này là viên thuốc quý lưu truyền dân gian hay sao, một viên thuốc quý như vậy mà tên ngốc nhà ngươi lại có được u?

Cho nên, Phượng Vũ chỉ có thể im lặng, im lặng ngước đầu nhìn trời, bầu trời đầy sao cũng không thể hiểu thấu nỗi niềm của nàng.

Ngự Minh Dạ làm sao mà biết được vị cô nương trước mắt hắn ở trong một gia tộc ché ra độc dược cơ chứ? Hắn ngồi xổm người xuống, tóm lấy khuôn mặt, ra vẻ vô cùng nghiêm túc uy hiếp Phượng Vũ: "Ta hỏi ngươi một câu, có sợ hay không?!"

Phượng Vũ: "Sợ..." Sợ cái mặt như yêu quái của nhà ngươi đó

Ngự Minh Dạ nhìn quang mặt ngày ngọc đèn hò đồ của Phượng Cửu, nghĩ rằng nàng đã bị hán hủ dọa làm cho hoảng sợ, cảm thấy vô cùng đắc ý!

"Ha ha ha ha ha ——"Ngự thiếu niên hai tay chống nạnh, dương dương tự đắc ngẩng mắt lên trời cười lớn: "Biết sợ là tốt! Cho nên, ngươi đừng hòng nghĩ đến chuyện sẽ phản bội ta, bằng không, ngươi sẽ chết vì Vạn Nghĩ Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt đấy!"

Phượng Vũ: "... ô"

Ngự Minh Dạ kiêu ngạo đắc ý hùn một tiếng." Sau khi quay lại hẵn mau lấy nguyên dịch từ trong Tiên Linh Quả đánh tráo với nọc độc ta vừa ném cho ngươi, nếu không, hùn, đừng trách ta không nương tay!"

Phượng Vũ cắn răng, làm bộ khó xử: "Thế nhưng, Quân Lâm Uyên lúc nào cũng để mắt đến Tiên Linh Quả, ta làm sao mới có thể tiếp cận nó được đây?"

Ngự Minh Dạ trừng mắt nhìn Phượng Vũ, chỉ vào cái trán tròn bóng mịn màng như ngọc của nàng nói: "Ngươi xem ta là người đã chết rồi hay sao?!"

Phượng Vũ lui lại một bước: "Thế nhưng... Thế nhưng ngươi có thể đánh thắng được Quân Lâm Uyên u? Hắn lợi hại như thế nào ngươi không biết sao? E là..."

Đừng câu nói này khích bác hắn là một lựa chọn vô cùng sáng suốt, nói ra câu này Phượng Vũ đã phải suy nghĩ rất lâu.

Quả nhiên, Phượng Vũ vừa ngắt lời, Ngự Minh Dạ liền đậm chân giận dữ, hắn chỉ vào Phượng Vũ: "Quân Lâm Uyên lợi hại, Quân Lâm Uyên lợi hại? Hừ! Để rồi xem, đã sẽ là nam nhân mạnh hơn hắn gấp nhiều lần. Ngươi có dám tin hay không?!"

Phượng Vũ làm ra mặt vô tội, mắt sáng lênh láng: "Thật u?"

"Đương nhiên!" Ngự Minh Dạ hùn một tiếng, "Đó là Vạn Nghĩ Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt Độc Tâm Hoàn đấy, ngươi cũng đừng quên!"

Phượng Vũ: "..."

"Ngươi qua đây!" Ngự Minh Dạ vẫy tay gọi Phượng Vũ lại gần.

Phượng Vũ do dự không dám tiến đến gần, lộ ra vẻ sợ hãi hoang mang.

"Ta không đánh ngươi đâu mà sợ!" Ngự Minh Dạ nhìn bộ dạng sợ sệt của Phượng Vũ, nhìn không được ngoắc ngoắc: "Ngươi mau đến đây, ta sẽ nói kế hoạch cụ thể cho ngươi!"

"Úm!" Đôi mắt Phượng Vũ lập tức sáng lên, hấp ta háp tấp chạy đến bên Ngự Minh Dạ.

Ngự Minh Dạ nhìn bộ dạng giống như một con chó đang quay đuôi khi nhìn thấy chủ nhân của mình của Phượng Vũ, liền bối rối khinh bỉ: "Còn tưởng ngươi trung thành với Quân Lâm Uyên thế nào, chặc chặt, sau khi biến thành nữ nhân của lão tử, quả nhiên lén một lòng hướng về ta, Quân Lâm Uyên mà biết được nhất định sẽ tức nổ đom đóm mắt cho mà xem?"

Phượng Vũ: ..." Câu đầu óc ngu si, tú chi phát triển quả nhiên là vì ngươi nên mới xuất hiện.

"Ngươi sau khi trở về..." Ngự Minh Dạ ghé tai Phượng Vũ thì thầm với nàng kế hoạch của hắn.

Phượng Vũ vừa nghe vừa gật đầu như bỗn cũi

Mặc dù Ngự Minh Dạ dưới cái nhìn của nàng là một tên ngu ngốc đần độn rất hay sỉ diện hão, nhưng quả thực mà nói, khi bàn đến hành sự, đầu óc cũng được coi là thông minh nhạy bén nhả, không hề là nhân vật có thể cùng Quân Lâm Uyên nổi danh, mà ngược lại cái danh đầy cung không chỉ là hư vô.

"Cứ thế mà hành động." Ngước nhìn bầu trời, Ngự Minh Dạ không nhịn được trừng mắt với Phượng Vũ: "Lè mà lè mè, trời sáng mất tiêu rồi, đến lúc bị Quân Lâm Uyên phát hiện ra thì ngươi mau lanh một kiếm từ hắn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hon ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nguy cơ

Phượng Vũ im lặng, cuối cùng vẫn là nằm vào phía trong chăn bông, để Ngự Minh Dạ khiêng mình về doanh trại.

Bốn bề im áng.

Xung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu.

Ngự Minh Dạ khiêng Phượng Vũ trở lại doanh địa, nhìn xung quanh bốn phía đèn đuốc đã sáng trưng, Quân Lâm Uyên và Phong Tầm đang ngồi cùng với nhau, nhìn nét mặt, Phong Tầm tựa hồ đang cùng bọn hắn xảy ra tranh chấp.

Phượng Vũ cùng Ngự Minh Dạ bốn mắt nhìn nhau!

"Bạn hắn đã phát hiện ra ta không có ở đây." Phượng Vũ nhìn chăm chăm Ngự Minh Dạ, nghiêm túc nói.

Cứ như vậy, kế hoạch lúc trước của Ngự Minh Dạ đã hoàn toàn đổ bể, bởi vì Phượng Vũ biến mất, nên rất dễ bị bọn chúng nghi ngờ, nàng càng không đến gần Quân Lâm Uyên được.

Ngự Minh Dạ trừng to mắt, gắt gao trừng mắt nhìn Phượng Vũ!

Hắn mất bao nhiêu thì giờ với tiểu nha đầu này, kết quả mọi kế hoạch đều bị đổ bể, há chẳng phải đã để mọi thứ trở nên uổng phí rồi hay sao?!

Ngự Minh Dạ vừa thở phì phò vừa trừng mắt nhìn Phượng Vũ: "Ngươi thế nào mà lại để bị bại lộ!"

Phượng Vũ trợn mắt căi lại: "Ngươi đang trách ta?"

Ngự Minh Dạ cáu tiết: "Thế ngươi nghĩ kế hoạch của ta đổ bể là vì ai? Ta điên với ngươi mất thôi! Ngươi thử nói cho ta biết xem, giờ đây ngươi còn có tác dụng gì nữa?!"

Phượng Vũ im lặng: "Chẳng qua cũng chỉ là một chuyện cỏn con thôi, thế mà đã khiến ngươi tức đến mức này sao?"

"Chuyện cỏn con?" Ngự Minh Dạ xém chút nữa thì bật cười thành tiếng, "Ngươi nghĩ đây chỉ là một chuyện cỏn con thôi sao?"

Quân Lâm Uyên phát hiện ra nàng đã biến mất, mọi hoài nghi đều đổ dồn lên người nàng, nàng vì thế mà càng không thể đến gần Tiên Linh Quả, tất cả kế hoạch trong gang tấc liền đổ xuống sông xuồng bể.

"Khi nào ta giơ tay lên, các ngươi liền bắt đầu tiến công, cứ như kế hoạch đã định sẵn mà làm theo!"

So với Ngự Minh Dạ đang nộ khí xung thiên, Phượng Vũ sắc mặt vẫn bình thản như không, trong mắt không một chút gợn sóng, trong bóng tối lại phát sáng long lanh như ngọc.

Ngự Minh Dạ thăm dò, trong lòng có chút chột dạ.

Tiểu nha đầu này...Đôi mắt không phải là quá kiên định hay sao, so với bộ dạng ngốc nghếch quá là có chút không phù hợp? Vả lại, mắt tiểu nha đầu này thế nào mà lại lắp láng tựa như chưa cả bầu trời sao bên trong như thế chử, quả thực khiến người khác nhìn vào không khỏi có chút động lòng.

Binh binh binh!

Ngự Minh Dạ tự đấm vào đầu mình, sao hắn lại có thể rung động trước tiểu nha đầu nhan sắc quá đỗi bình thường này cơ chứ. Đây nhất định là ảo giác! Nhất định chỉ là ảo giác mà thôi!

Hắn sẽ chỉ thích một cô nương xứng tầm nhan sắc với hắn mà thôi! Ngự Minh Dạ âm thầm nắm chặt tay thành nắm đấm.

Mà giờ khắc này, Phượng Vũ lại vô thức co người lại vì sương lạnh, từ tóc đến quần áo đều ướt sương.

Phía trước, Phong Tầm cùng Huyền Dịch đang đôi co lẩn nhau.

Huyền Dịch cười lạnh: "Ngươi còn dám nói tiểu nha đầu kia không có vấn đề gì hay sao? Không có vấn đề gì thế thì tại sao đột nhiên nàng ta lại mất tích không rõ nguyên nhân như thế?!"

Phong Tầm tức giận nói: "Được thôi, ngươi nói tiểu nha đầu đó có vấn đề, vậy ngươi mau nói xem nàng ta có vấn đề gì? Nói gì thì cũng nên có cơ sở?"

"Tiên Linh Quả!" Mộc Dao tiên tử rốt cục cũng nắm được thóp của được Phượng Vũ, kích động đến mức toàn thân run rẩy: "Nàng ta đến chính là vì Tiên Linh Quả!"

"Nhưng là bây giờ Tiên Linh Quả đang ở trong tay Quân lão đại, nàng ta lại không có trợ thủ bên cạnh, vậy thì chạy đến đây làm cái quái gì cơ chứ?" Phong Tầm cười lạnh một tiếng.

Mộc Dao tiên tử bị hỏi làm cho á khẩu không nói được gì: "Vậy, vậy có thể là..."

"Các ngươi đêm hôm khuya khoắt không ngủ, lại ra đây tranh cãi cái gì?" Một âm thanh lạnh nhạt vang lên sau lưng họ.

Tất cả mọi người liền quay đầu——

"Tiểu Ngũ!" Phong Tầm nhìn thấy Phượng Vũ, liền nhanh chóng xông lên, một phát liền bắt được tay Phượng Vũ, một mặt kích động: "Tiểu nha đầu này, đêm hôm khuya khoắt, ngươi đã đi đâu? Hại bọn ta lo lắng đi tìm ngươi! Ta còn tưởng rằng ngươi xảy ra chuyện không hay nữa nha!"

Mộc Dao tiên tử nhìn thấy Phượng Vũ trở về, nộ khí trong lòng một lúc dâng cao: "Nàng ta nhất định là vừa mới đi mật báo xong rồi quay trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Muốn giết nàng sao?

Không thể không nói, Mộc Dao Tiên Tử mỗi lần đều nói trung trọng tâm cốt lõi của vấn đề, nhưng mọi người lại không hề tin nàng ta.

Phượng Tầm càng trùng mắt nhìn Mộc Dao Tiên Tử: "Ngươi câm mồm ngay cho ta!"

Mộc Dao Tiên Tử hú một cái, quay sang lườm Phượng Vũ: "Ngươi nói xem! Lúc này ngươi rốt cuộc đã đi đâu? Tại sao vừa rồi không thấy tăm hơi ngươi đâu? Có phải ngươi đã đi báo tin cho hắn rồi không?!"

Phượng Vũ trưng ra khuôn mặt ngờ nghênh không hiểu gì nhìn Mộc Dao Tiên Tử, chớp đôi mắt đen trong veo giải thích: "Ta chính xác ra ngoài thôi mà."

"Đừng nói là ngươi đi nhà xí đấy nhé! Bọn ta đã tìm ngươi khắp nơi rồi, nhưng mà không hề nhìn thấy ngươi! Chẳng lẽ nhà xí mà ngươi đi lại xa đến vậy? "Mộc Dao Tiên Tử hỏi không ngót lời.

Phượng Vũ trưng ra khuôn mặt vô tội: "Ta đi tắm mà, chính là ở thác nước cao cách đây 5 dặm,"

Mộc Dao Thiên Tử một chữ cũng không tin: "Vậy tại sao bọn ta chỗ nào cũng gọi ngươi, ngươi đều không lên tiếng trả lời?"

"Chắc là tiếng thác nước ngay đó lớn quá, ta không nghe thấy. khuôn mặt Phượng Vũ tràn đầy vẻ vô tội: "Ngươi thật sự đã đến thác nước bên vách núi gọi ta sao?"

Mộc Dao Thiên Tử: "....."

Lúc Phượng Vũ đổi mặt Mộc Dao thiên Tử cảm thấy nhẹ nhõm như thường, đổi mặt với ánh mắt của Huyền Dịch, cũng có thể giữ vững sự tinh tú và kiêm chè, nhưng mà...

Khi đó đôi mắt nóng cháy, giống như mắt chim ưng đang trừng lén nhìn nàng chằm chằm--

Phượng Vũ chỉ thấy trong lòng đột nhiên có chút dao động, tim đập càng lúc càng nhanh, trong đầu toàn là trống rỗng, tay chân không biết nên để ở đâu....

Ánh mắt của Quân Lâm Uyên quá đỗi sắc sảo.

Nhin thấy tâm can con người!

Phượng Vũ âm thầm thở dài một tiếng, nàng quay đầu lại, lại gấp cắp mắt thanh tịnh như nước đang nhè nhẹ của Quân Lâm Uyên.

Bốn mắt nhìn nhau, giống như một đám ngọn lửa nhảy lên, đóm lửa tóe lên, ánh hào quang lấp lánh!

Đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng của Quân Lâm Uyên trực tiếp nhìn Phượng Vũ, hắn đứng dậy, tay đê ra sau, từng bước tiến về phía Phượng Vũ.

Cuối cùng, hắn đứng yên trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống.

Phượng Vũ từ nhỏ đã được mỹ nhân sư phụ dạy dỗ, gặp qua sự đời nhiều hơn rất nhiều người, nhưng khi mà Quân Lâm Uyên dùng ánh mắt áp sát nàng, nàng vẫn cảm nhận thấy mồ hôi đang chảy ròng ròng trong lòng bàn tay.

Con người mạnh mẽ kia thật đáng sợ!

Dường như trong một giây, hắn liền có thể vặn lại cổ của mình mất.

Sóng lung Phượng Vũ lạnh toát.

“Quân Thái tử.” Phượng Vũ ra mệnh lệnh cho chính mình phải bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn.

Quân Lâm Uyên trùng mắt nhìn Phượng Vũ không nói gì, nhưng đôi mắt chim ưng sắc sảo cứ nhìn chằm vào Phượng Vũ không thôi, đột nhiên, bàn tay phải trắng nõn ngọc ngà của hắn hướng về phía Phượng Vũ ----

Phượng Vũ đã cảm nhận được mùi của cái chết, nàng cảm thấy bản thân đã nỗi hết da gà lên!

Trán toát đầy mồ hôi hột!

Nàng không thể lùi!

Nếu như nàng lùi, chứng minh là nàng chột dạ, vì vậy nàng không những không lùi bước, mà còn phải đáp trả ánh mắt của Quân Lâm Uyên không hề tránh.

Cái này khó, rất khó.....

Phong Tàm nhiều lần muôn lên đến, nhưng đều bị Huyền Dịch ngăn lại.

Khi Phượng Vũ tưởng rằng Quân Lâm Uyên sẽ bóp chặt cổ nàng.

Thì tùng khớp xương tay của Quân Lâm Uyên giãn dần ra kẹp lấy một cách hoa Bạch Ngọc Lan.

Từ trên tóc của Phượng Vũ gỡ xuống.

Phượng Vũ hết sức chăm chú nhìn Quân Lâm Uyên, khẽ thở dài....

Vừa rồi chỉ trong chớp mắt, cổ nàng còn toát mồ hôi lạnh, thật sự nghĩ rằng Quân Lâm Uyên sẽ làm điều như thế.

Phượng Vũ nhìn thấy trên thắt lưng của Quân Lâm Uyên treo đầy hương lê của Tiên Linh Quả to nhỏ.

Đây chính là Tiên Linh Quả mà nàng tâm niệm, nàng cứ thế nhìn chằm chằm vào Tiên Linh Quả!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Lấy được rồi!

Chỉ cần có nó trong tay, nàng sẽ có cơ hội tu luyện lại từ đầu

Rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể có lấy được Tiên Linh Quả trong tay hắn đây? Rốt cuộc phải làm sao đây----

Bỗng nhiên!

Trong lòng Phượng Vũ bỗng nghĩ ra một cách, hai con mắt hiện lên tia sáng!

Ra rồi!

Linh cảm đến rất nhanh, Phượng Vũ vừa lẹ nǎm lấy cơ hội!

Phượng Vũ hiểu rõ ràng, cơ hội Quân lâm Uyên đến gần nàng lần này, nếu bỏ qua cơ hội này, nhất định sẽ không có lần hai! Vì vậy nhất định phải nắm thật chắc!

Nghĩ đến đây----

Đôi chân Phượng Vũ đột nhiên đứng không vững, thân hình lảo đảo ngã về phía Quân Lâm Uyên, cùng lúc đó, miệng nàng hét lên một tiếng thát thanh: “A!”

Vì cú va chạm quá bất ngờ, Quân Lâm Uyên liền lùi về phía sau vài bước, vậy mà cuối cùng lại bị Phượng Vũ đẩy ngã xuống đất, đồng thời, cơ thể của Phượng Vũ cũng áp sát cơ thể Quân Lâm Uyên!

Phượng Vũ không chỉ áp sát trên cơ thể Quân Lâm Uyên, mà hai người còn mồi chạm mồi.

Bốn mắt nhìn nhau----

Tất cả mọi người xung quanh, đều đứng chết lặng!

Phong Tâm há hốc miệng: “.....”

Huyền Dịch trợn tròn mắt: “.....”

Mộc Dao Thiên Tử chết lặng ở đó rồi!

Quân Lâm Uyên* * * mặt lạnh như băng, giờ phút này cũng ngần người ra! Trong giây lát chưa kịp phản ứng gì!

Không có bất cứ phản ứng gì, tai hắn bỗng chốc ửng hồng, sắc mặt trong chốc lát cũng đỏ rực lên.

Người đầu tiên kịp thời phản ứng là Phong Tâm.

Phong Tâm nhìn thấy bộ dạng này của Quân Lâm Uyên, cho rằng hắn bị làm cho tức đến nỗi đỏ cả mặt, tim sắp bị dọa đến mức bắn ra ngoài rồi
Hắn oa lên một tiếng, tiến đến xách Phượng Vũ lên, đột nhiên kéo nàng sang một bên, sau đó liền cho kéo nàng ra sau lưng hắn!

Sau đó, những người khác mới kịp phản ứng.

Phong Tâm hướng về phía Quân Lâm Uyên lắp ba lắp bắp nói: "Quân, Quân lão đại, cái này, cái này tiểu Ngũ, nàng không phải cố ý! Nàng không phải cố ý muốn ăn đậu hũ của huynh, à không không phải, nàng chỉ là bị huynh hù dọa, cho nên mới... Ai ya, ta rốt cuộc đang nói cái gì vậy!"

"Ngươi, ngươi.....ngươi" Mộc Dao Thiên Tử càng nghĩ càng thấy đau khổ, òa khóc nức nở!

Nàng còn chưa từng chạm vào Quân thái tử, vậy mà Phượng Vũ đã, đã hôn, lên mắt rồi!

Đôi mắt nư chim ưng của Quân Lâm Uyên nhìn về phía Phượng Vũ!

Phong Tâm giơ tay lên chắn trước người Phượng Vũ: "Quân lão đại, ta biết huynh xưa nay vẫn ưa sạch sẽ nhưng, nhưng..... Tiểu Ngũ thật sự không phải cố ý, nàng, nàng, nàng..... huynh tha mạng cho nàng đi lão đại....."

Đôi môi mỏng của Quân Lâm Uyên đỏ ửng, dung nhan thâm thúy, đôi mắt âm trầm, đôi môi mỏng khẽ mím lại, thần sắc sâu xa khó hiểu nỗi

Cũng chính vào lúc này, Phượng Vũ giơ tay phải lên!

Oàng--

Một tiếng vang vang lên dữ dội đất trời!

"Địch tập kích!" Phong Tâm chợt hét lên!

Tất cả đều hướng về phía phát ra âm thanh-

Chỉ thấy nơi đây ánh lửa ngút trời, một con cuồng bạo xung kích đánh tới.

"Người của Ngự Minh Dạ!" Phượng Tâm thót lên!

Ngự Minh Dạ cùng ba vị trưởng lão bay đến!

Ngự Minh Dạ giống như đạn pháo đâm về phía Quân Lâm Uyên! Miệng hét lớn: “Quân Lâm Uyên, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết ta rốt cuộc là ai!”

Vừa héo, hắn và Quân Lâm Uyên vừa lao vào đánh.

Vừa nhìn thấy đối phương là đánh, Phượng Vũ nhân cơ hội muốn tẩu thoát, Phong Tâm một mực kéo tay nàng lại: “Ngươi hãy nấp sau lưng ta để tránh bị bọn họ vô tình làm bị thương”

Trong thâm tâm Phượng Vũ: “.....”

Lúc này nàng có tinh ngã lên người Quân Lâm Uyên, nhân lúc hắn không cảnh giác, đã dùng châm đao ngược của Ngự Minh Dạ, hút hết chất lỏng trong Tiên Linh Quả, đồng thời đổ nước vào.

Hiện tại [_](#)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 49

Không thấy chương 49, khi nào có ta sẽ bổ sung sau

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 50: Dám gọi ta ngự công tử

Hiện tại, chất lỏng của Tiên Linh Quả đang nằm trong tay nàng. Phượng Vũ chỉ cần chạy trốn là được rồi!

Nhưng Phong Tâm lại vì bảo vệ nàng, mà dùng hết sức lực nắm chặt tay nàng.

Phượng Vũ trong thời khắc này, dùng đôi mắt đen láy trong xanh như ngọc bích áy, phúc tạp nhìn Phong Tâm.

Chuyện đã đến nước này, nhưng Phong Tâm vẫn không hề hay biết, chất lỏng trong tiên linh quả đã bị nàng hút sạch hoàn toàn rồi.

Ngự Minh Dạ liên tiếp bị Quân Lâm Uyên đánh bại, ánh mắt hắn không ngừng liếc về phía Phượng Vũ đang bị Phong Tâm nắm chặt tay kia, ngay lập tức, sắc mặt hắn trở lên khó coi lạ thường.

Nha đầu thối này là người của hắn!

Phong Tâm lại dám kéo tay nàng!

Phản rồi!

Ngự Minh Dạ ngay lập tức ra lệnh đại trưởng lão tới cứu hắn: “Mau tới đó!”

Đại trưởng lão nhìn thấy thiếu chủ bị Quân Lâm Uyên đánh, lắc đầu một cách bất lực, nhưng vẫn lao về phía Phong Tâm mà đánh!

Phong Tâm bị trưởng lão đê ý khó bê bảo vệ Phượng Vũ được nữa!

“Chạy đi” Phong Tâm hướng về phía Phượng Vũ hét lớn!

Phượng Vũ dùng đôi mắt đầy mâu thuẫn nhìn Phong Tâmtrong toàn bộ phái đoàn này, người mà nàng cảm thấy có lỗi nhất chính là Phong Tâm

Đợi ta hồi phục công lực xong, ta nhất định sẽ đến đền đáp huynh, Phượng Tâm ca ca. Phượng Vũ nắm chặt tay, ngay giây sau, thân hình nàng lao đi nhanh như chớp.

Không ai bận tâm đến sự biến mất của Phượng Vũ, cho dù có chú ý, thì cũng không bận tâm đến nàng.

Phượng Vũ chạy hết đường này đến đường kia.

Mục đích của nàng là xuống núi, phải ngay lập tức xuống núi.

Chất lỏng trong Tiên Linh Quả, hiện tại đã không thể rút ra được rồi, tốc độ tiêu tán linh khí cực nhanh, sợ là không đợi được đến lúc xuống núi, linh khí liền đã tiêu tán hết.

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ chợt nảy ra một ý nghĩ, ngay lập tức phải bỏ túi chất lỏng của tiên linh quả vào bình, đồng thời, khi dốc ngược trong túi tiếp nhận một chất nhầy như dầu của bát giác lô hội vậy.

Nhin bè ngoài, chất lỏng trong bát giác lô hội cũng giống như chất lỏng của tiên linh quả vậy, chất keo giống như canh, trong suốt rõ ràng.

Làm xong việc này, Phượng Vũ mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vào chiếc bình sứ bạch ngọc chỉ bằng ngón tay cái trong tay, lần đầu tiên Phượng Vũ lộ ra điều cười đầy bí ẩn, giữa lông mày tỏa ra một tia ánh sáng lung linh, vẻ mặt phấn khởi.

Tiên Linh quả à Tiên Linh quả, mang được người xuống núi, sau khi luyện người thành Cửu Chuyển Hoàn Linh Đan, ta lại có thể khôi phục tu luyện lại một lần nữa, thế giới tàn thòn nghịch tập của Ngũ tiểu thư Phượng Gia lại bắt đầu rồi!

Nhưng ngay lúc đó, một âm thanh lạnh đạm truyền đến.

“Nha đầu thối, người chạy cũng nhanh đấy nhỉ.” Cùng với giọng nói đầy xúc cảm phát ra từ phía sau Phượng Vũ.

Tim của Phượng Vũ đột ngột đập mạnh.

Ngự Minh Dạ?!

Tốc độ của nàng tuyệt đối không nhanh hơn tốc độ của Ngự Minh Dạ được? Vì biết được điều này, nên Phượng Vũ nào dám chạy? Nàng chậm chậm quay người lại, nở nụ cười đầy mê hoặc nhìn về phía Ngự Minh Dạ: “Ngự công tử....”

“Ngự công tử? “Đôi mắt hào hoa tà mị của Ngự Minh Dạ hiện lên nét cười, hán xách cổ áo Phượng Vũ lên: “Người dám gọi ta là Ngự công tử?! “

“Thiếu, thiếu chủ....” Đôi chân Phượng Vũ bị xách lên cách mặt đất, hết sức vãnh vùng.

“Hừ!” Đôi mắt hung tợn của Ngự Minh Dạ trừng lên nhìn Phượng Vũ, đôi mắt đẹp long lanh nhìn Phượng Vũ chầm chằm, hai đốm lửa trong mắt, đang hừng hực cháy!

Chạm chéo vào đôi môi hồng nhạt xinh đẹp đầy quyến rũ của Phượng Vũ, Ngự Minh Dạ càng nhìn càng kích động!

Đột nhiên, hán vung tay về phía Phượng Vũ ----

Sắp bị đánh rồi sao?!” Phượng Vũ trong lòng bất an!

Nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng, vạt tay áo hồng quyến rũ của Ngự Minh Dạ đã trực tiếp xát mạnh vào đôi môi của Phượng Vũ mà lau đi, mạnh mẽ đến mức kinh ngạc, mang theo chút cảm xúc của bản thân.

Phượng Vũ trừng mắt nhìn hắn: “Người, người đang làm gì vậy! ”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phong tiêu ngũ, người đứng lại cho ta!

Ngự Minh Dạ thở phì phò trừng mắt nhìn Phượng Vũ: “Người đúng là cái đồ không biết liêm sỉ, đồ đàn bà dễ thay đổi! Người có biết liêm sỉ là gì không?! Sao người lại dám hôn Quận Lâm Uyên chứ! Chẳng lẽ người quên rồi sao, người là người phụ nữ của lão tử đây!

Phượng Vũ lúc này mới biết, thì ra Ngự Minh Dạ tức giận vì có đó.

Nhưng mà, hắn dựa vào cái gì mà tức giận cơ chó!

“Đó chẳng phải do tình thế ép buộc sao? Ta làm như vậy chẳng qua là muốn đoạt được chất lỏng trong tiên linh quả mà thôi mà!” Phượng Vũ mạnh mẽ dứt khoát, hồn nữ, ai là người phụ nữ của Ngự Minh Dạ người chứ? đều là do hắn tự đặt ra mà thôi!

Ngự Minh Dạ cười lạnh: “Người không thể đổi sang cách khác sao? Chả nhẽ chỉ có thể dùng mỗi cách này?!”

Phượng Vũ gắng sức quay lại nhìn hắn: “Vậy đây chẳng phải cách đơn giản mà lại hiệu quả nhất sao? Người xem, đây chẳng phải là tiên linh quả mà ta đã lấy được sao?”

Ngự Minh Dạ tức đến mức sắc mặt xanh xám, hắn chỉ lén trán Phượng Vũ, ‘Người chính là muốn hôn Quân Lâm Uyên, chính là thích hắn, người đến giờ vẫn mãi không thể quên được hắn đúng không?!’, người nói đิ!“

Phượng Vũ quan sát thấy Ngự Minh Dạ hồn hển, chợt nói ra câu than xui quý khiên: “Ngự Minh Dạ, người chắc không phải thật lòng thích ta đây chứ?”

Ngự Minh Dạ vừa nghe xong, cô họng như bị nghẹn lại một tiếng, hắn hồn hển nhìn Phượng Vũ: “Ta mà lại đi thích một người đàn bà lảng lơi như người sao?! đùa cợt gì vậy chứ?!“

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, Phượng Vũ vượt ngực, thật may quá.

Ngự Minh Dạ tức đến mức lộ hết gân mạch.

Phượng Vũ thì lại mang dáng vẻ như chẳng có chuyện gì: “Nếu như người đã không thích ta, ta cũng chẳng thích người, vậy chúng ta sau này không cần gặp lại, giang hồ đường ai nấy đi^__^”

Nói rồi, thân hình Phượng Vũ nhanh nhẹn như chớp điện chạy như bay!

Ngự Minh Dạ không thể ngờ rằng Phượng Vũ nói đi là đi luôn, hắn lúc này càng tức giận, mặt mày càng xanh xám lại: “Người dám chạy?! Mau quay lại cho ta!“

Ngự Minh Dạ tức giận muốn lập tức đuổi theo, nhưng hắn chợt đau khổ phát hiện ra, dưới đáy chân hắn đang dính thứ keo dính đệ nhất vô địch, hai bàn chân hắn vốn dĩ muốn nhấc cũng không thể nhấc lên nổi.

Hơn nữa lúc này keo đã thấm vào đé giày, Ngự Minh Dạ vốn dĩ định vứt bỏ đôi ủng này, nhưng hiện tại, không chỉ có đôi ủng bị dính chặt mà mu bàn chân của Ngự Minh Dạ cũng đã bị dính.

Tiêu nha đầu thối này, quả nhiên có sự tính toán với hắn!

Nàng dính keo có sức mạnh vô địch này lúc nào? Sao hắn lại không hề hay biết?!

Ngự Minh Dạ cảm thấy nhục nhã khi bị người khinh bỉ, hắn hướng về phía Phượng Vũ mà quát lớn: “Nha đầu thối, người còn dám chạy?! Lẽ nào người đã quên Vạn Nghĩ Xuyên Thần Phệ Hồn Đoạn Cốt Độc Tâm Hoàn sao? Người sẽ bị vạn độc xuyên tim mà chết?!”

Phượng Vũ chạy được gần trăm mét, trong lòng cạn lời, nàng quay mặt lại phía Ngự Minh Dạ làm mặt quỷ: “Thì ra Ngự công tử đã đặt cho thuốc táo bón một cái tên kiêu ngạo như vậy hả”

Bột táo bón! Nha đầu thối này đã biết sao! Nàng biết rằng đây chỉ là bột trị táo bón? Vậy là trước đây nàng cố tình giả như không hay biết!

Ngự Minh Dạ nghĩ lại trước đây không ngừng uy hiếp đối phurom, đột nhiên có cảm giác bản thân thật ngu ngốcthật là ghê tởm!

Ngự Minh Dạ tức quá đấm vào thân cây: “Phong Tiêu Ngũ, người đứng lại cho ta, sau này ta mà bắt được người, ta sẽ cho người sống không bằng chết!“

Dám chống lại hắn! Nha đầu thối này gan phải to bằng trời!

Chân của Phượng Vũ sinh khói, trượt càng nhanh hơn, à nào dám dừng lại!

“Ah! “ Ngự Minh Dạ tức giận tái mặt mày, sự tức giận khiến công lực của hắn tăng lên gấp bội, đôi chân từ trong keo vô địch sức mạnh cũng vì thế mà thoát ra, nhưng đồng thời cũng làm cho nội phủ của hắn bị thương, miệng phun ra một ngụm máu tươi!

“Phong Tiêu Ngũ! Người đứng lại cho ta! ” Ngự Minh Dạ không hề quan tâm đến việc hắn bị nội thương, trong đầu hắn lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ chính là bắt Phong Tiêu Ngũ, nhất định phải bắt được nha đầu thối này!

Phượng Vũ quay lại nhìn, ta đi_____

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Gio' cao

Phượng Vũ vừa quay đầu lại nhìn--

Lần phát hiện Ngự Minh Dạ đang tức giận dùng dùng đuổi theo nàng, tốc độ nhanh như chớp!

Đôi mắt to đẹp long lanh của Phượng Vũ bỗng chớp co lại!

“Phong Tiêu Ngũ! Người đứng lại cho ta! Người dám chạy nữa xem! “sự tức giận của Ngự Minh Dạ, cho dù đứng cách xa một đoạn, Phượng Vũ vẫn có thể cảm nhận được rất mạnh mẽ rồi!”

Chẳng phải nàng đã dùng keo vô địch mạnh mẽ dính chặt chân hắn rồi sao!” Phượng Vũ đưa ánh mắt nhìn xuống, nhìn thấy đôi chân trần của Ngự Minh Dạ, máu me tung tóe, trong lòng Phượng Vũ lập tức khẽ giật mình!

Ta đi! Ngự Minh Dạ rốt cuộc hận nàng đến nhường nào? Vì có thể đuổi kịp nàng mà hắn, mà hắn mặc kệ nội thương không thèm khôi phục như vậy chứ!

Đứng lại ư? Thế chẳng phải là tự tìm đến cái chết sao?

Phượng Vũ gào lên một tiếng, gang bắn chân chạy như gió, trong lòng hết sức lo lắng!

“Người đứng lại cho ta! Đứng lại mau! “Ngự Minh Dạ mặc dù bên trong bị nội thương nhưng võ công vẫn còn đây, dạng linh khí căn bã của Phượng Vũ sao có thể so bì được”

Phượng Vũ sờn nghe thấy tiếng chảy của một dòng sông lớn cách đây không xa rồi!

Nàng cố gắng chạy hết sức!

Nghiền răng nghiền lợi chạy thật nhanh!

Nhanh nhanh nhanh!

Bị bắt là chết chắc!

Một nghìn mét, năm trăm mét, một trăm mét, năm mươi mét,.....mười mét!

Phía trước càng lúc càng gần dòng chảy thoát thân, phía sau là tiếng bước chân cùng tiếng gào thét đầy phẫn nộ của Ngự Minh Dạ!

Trong lòng Phượng Vũ hiện rõ niềm vui khôn xiết!

Chỉ cần nàng nhảy xuống dòng sông rộng lớn kia, nàng sẽ được cứu rồi!

Thế nhưng, chính thời điểm nàng chỉ còn cách con sông mênh mông kia khoảng ba mét, chính lúc nàng vươn mình nhảy vọt lên, chuẩn bị lặn xuống sông thì--

Xoạt Xoạt!

Ngự Minh Dạ liền túm được đôi trên đang bay lên của Phượng Vũ!

Phượng Vũ giữa khoảnh khảng, cả người như chết lặng!

Chỉ cần thêm nửa giây, à không, chỉ cần cho nàng thêm một phần mười giây nữa thôi, là nàng có thể nhảy tốt xuống sông rồi, với kĩ thuật bơi dài trắng của nàng, Ngự Minh Dạ không thể bắt được nàng đâu!

Vậy mà__

Chỉ kém một phần mười giây thôi, Ngự Minh Dạ đã tóm gọn cô trên nửa khoảnh trời.

Cô vẫy vùng, loạn đánh...

Ngự Minh Dạ nhìn thấy cánh tay Phượng Vũ không ngừng vùng vẫy về phía trước giống như đang bơi vậy, lập tức trợn mắt lên!

Cô ta nghĩ rằng đang ở dưới nước sao? Còn móng tay thì giống như đang cào xé vậy!

Ngự Minh Dạ nhìn thấy Phượng Vũ không ngừng vẫy vùng, trong lòng cực kỳ đắc ý, hán giò cao Phuong Vũ trong tay lên, cười lạnh một cái: “Ngươi chạy à, ngươi chạy cho ta xem thử nào, ngươi thử chạy lần nữa cho ta xem! ”

Trong lòng Phượng Vũ dường như đang thô huyết!

Nhung tận sâu trong đáy lòng nàng vẫn cảm thấy có chút may mắn, vì bắt được nàng là Ngự Minh Dạ, chứ không phải là Quân Lâm Uyên.

Nghĩ tới Quân Lâm Uyên* * * * * khuôn mặt lạnh lùng như núi băng, trong lòng Phượng Vũ lại run lên,

Lại nghĩ tới cảnh điên dại của Phong Tần khi phát hiện ra chân tướng. Phượng Vũ quả thực không dám đối mặt.

Vì vậy, chỉ là Ngự Minh Dạ, da mặt Phượng Vũ còn có thể dày được.

“Ngự Minh Dạ, ngươi làm gì vậy? Mau thả ta xuống, có gì từ từ nói! ”

Phượng Vũ lúc trước bị bắt chân trái, nhưng mà Ngự Minh Dạ con người này hán thật xấu xa, hán ném Phuong Vũ lên giữa không trung, đợi đến khi Phượng Vũ rơi xuống, hán dùng tay phải đỡ phần bụng của Phượng Vũ.

Nghe thấy Phượng Vũ kêu lên một tiếng, Ngự Minh Dạ cười lạnh!

Nha đầu thối này! Chơi hán một cú xong, mà vẫn còn khí chất thẳng thắn này! Sức mạnh này là từ đâu mà có a?

“Ta muốn làm gì ư? Ha ha ha, ngươi nghĩ rằng bốn thiếu chủ dễ dàng bỏ qua cho ngươi vậy sao? Ngươi chính là đồ chơi của bốn thiếu chủ? Bốn thiếu chủ muốn chơi thế nào thì chơi! ” Ngự Minh Dạ vừa nói, vừa giò cao Phượng Vũ ở bên tay phải lên, sau đó, hán đã __

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.ebookfull.net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.ebookfull.net.

Chương 53: Tiếu ngụ ca ca

Ngự Minh Dạ hán đã ----

Sau khi nâng Phượng Vũ lên cao, hán còn xoay tròn tay phải!

Dường như trên tay hán đang nâng không phải người, mà là một cái khăn, là cái khăn múa ương ca vậy!

Quay tròn, quay tròn, quay tròn--

Thập chí tốc độ quay càng lúc càng nhanh!

Càng lúc càng nhanh!

Phượng Vũ dường như muốn nôn!

Không phải là ói ra máu, mà là hoa mắt chóng mặt buồn nôn!

Cái tên Ngự Minh Dạ này --

“Ngự Minh Dạ ngươi đúng là cái đồ ngu ngốc! ” Phượng Vũ nôn khan một tiếng, “Có gì thì từ từ nói, ngươi mau thả ta xuống! ”

Nghe thấy giọng nói hồn hồn của Phượng Vũ, trong lòng Ngự Minh Dạ lại càng đắc ý, hứ, Nha đầu thối dở trò với hán xong, lại còn giám uy hiếp hán ư? Không nghe!

Thế là, động tác trong tay hán mỗi lúc một nhanh!

Phượng Vũ quả thực rất muôn khóc!

Nàng ngay lập tức hiểu rằng, con người Ngự Minh Dạ này không ưa cứng nhắc, đã vậy thì nàng chỉ có thể dùng cách nhẹ nhàng để đối phó với hán!

“Tiếu Ngụ ca ca, huynh là người tốt nhất, huynh nhất định sẽ không ăn hiếp phụ nữ đúng không? Ta, ta sắp ói rồi, Tiếu Ngụ ca ca!” Phượng Vũ kêu tiếu Ngụ ca ca đến mức mà nàng cũng sấp nôn ra rồi.

Ngự Minh Dạ nghe thấy giọng nói dịu dàng mềm mại, mặc dù không dám thừa nhận, nhưng hán đã mềm lòng rồi.

Nha đầu thói này, ngoài đôi mắt đẹp long lanh ra, giọng nói cũng rất tuyệt nhá, cát giọng lên, đã làm cho người ta mềm lòng rồi, hận không thể vì nàng xông pha khói lửa.

Hừ hừ hử! Sao trong đầu hắn lại có ý nghĩ như vậy với nha đầu thói này chứ! Đồ thần kinh!

Ngự Minh Dạ bỏ qua ý nghĩ ban đầu trong não hắn!

Hắn ho hai tiếng rõ ràng từ cổ họng, dừng quay tròn Phượng Vũ trong tay: “Đã biết bản thân sai rồi sao? “

Phượng Vũ vang vang vang gật đầu điên cuồng, biểu cảm cực kỳ khôn khéo: “Tiểu Ngư ca ca.....muội thật sự sai rồi, muội biết muội sai rồi. “

Nhin thấy dáng vẻ khôn khéo nghe lời của Phượng Vũ, Ngự Minh Dạ trong lòng đầy đắc ý, nhưng hắn còn cố tỏ ra xụ mặt: “Ngươi đúng là sai à! ”

Phượng Vũ lúc này lòng đầy bối rối!

Ngự Minh Dạ có thể đuổi tới đây, Quân Lâm Uyên và Phong Tầm át cũng chỉ trong thời gian ngắn rất nhanh đuổi đến, nàng có thể linh hoạt đối phó với tên Ngự Minh Dạ, nhưng còn đối mặt với Quân Lâm Uyên và Phong Tầm thì.... thoát nghĩ đến chuyện này, đã làm cho cô vô cùng bối rối.

Vì vậy, Phượng Vũ lấy lại tinh thần để đối phó với Ngự Minh Dạ, mong cầu sớm có đường thoát thân.

Thế là, nàng tỏ ra thật hồn nhiên, thật ngây thơ hỏi: “Tiểu Ngư ca ca..... liệu có thể.... Thả muội xuống trước được không? “

Ngự Minh Dạ nỗi tính tiêu nhân cười ha ha, ha ha ha, nha đầu thói nhà ngươi trước kia kiêu ngạo nhường nào, bây giờ bị ta tóm gọn trong tay không thể nhúc nhích, còn không mau ngoan ngoãn cầu xin ta! “

“Không thả đây! “ Ngự Minh Dạ kiêu ngạo cự tuyệt.

Phượng Vũ tức giận nắm chặt nắm đấm, nhưng nàng vẫn cố né tránh một hơi, nuốt trôi con giận này.

“Tiểu Ngư ca ca, chẳng phải huynh muốn có chất lỏng của tiên linh quả sao? Phượng Vũ móc từ trong lòng ra một bình sứ trắng, lắc lư trong tay: “Đây, đồ đang ở đây, Tiểu Ngư ca ca huynh hãy cầm nó đi! “

Ngự Minh Dạ âm thầm cười một tiếng, còn tưởng rằng nha đầu thói này tính khí mạnh mẽ thế nào, kết quả không cần tự mình hỏi, mà nàng ta đã tự giao đồ ra rồi, tặc tặc...

Lúc Ngự Minh Dạ đưa tay lên nhận --

Bỗng nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Người hại chết tiểu ngũ nhà ta rồi!

Đột nhiên ----

Trên bình sứ màu trắng trong tay của Phượng Vũ, một tiếng phịch bay ra từ cao su nguyên sắc kia.

Cùng lúc đó-----

Một nắm bụi phấn trắng hướng về phía khuôn mặt của Ngự Minh Dạ bắn ra!

Haiz haiz haiz-----

Ngự Minh Dạ tránh không kịp, lập tức bị bắn đầy đầu đầy mặt.

Không phải hắn không cảm giác, mà là hướng mà Phượng Vũ bây giờ đang ở quá tiện lợi, cũng khiến cho người khác trốn không kịp.

Trong lúc Ngự Minh Dạ chưa kịp phản ứng lại, Phượng Vũ đã đập một cái vào mặt của Ngự Minh Dạ.

Ngự thiếu chủ đáng thương, khuôn mặt mỹ sắc thịnh thời đầy tà mị ấy, bị Phượng Vũ đá cho một cái dường như siêu vẹo rồi!

Cá người Ngự Minh Dạ đều ngơ ngẩn đáy rồi!

Phải biết rằng, ngàn áy năm! Từ nhỏ đến lớn!

Trước giờ luôn chỉ có Ngự Minh Dạ đi bắt nạt người khác!

Cho dù có đánh nhau với người khác bị thương cũng chưa bao giờ bị người khác đánh vào mặt!

Bởi vì ai cũng biết Ngự Minh Dạ coi trọng khuôn mặt áy biết nhường nào.

Thế nhưng bây giờ-----

Khuôn mặt mỹ sắc thịnh thời này của hắn lại bị người khác đập lên, hon nra là một cái đập tàn nhẫn!

“Thiếu chủ” đại trưởng lão từ sau bay đến!

Trong lòng Phượng Vũ mạnh lên một cách kinh hãi!

Đại trưởng lão bên cạnh Ngự Minh Dạ? Hon nra tiếng bước chân, ngoài vị đại trưởng lão này ra, dằng sau còn không ít người.... Quân Lâm Uyên và Phong Tâm chắc chắn cũng đang đi về phuông này!

Trong lòng Phượng Vũ liền lo lắng!

Nàng nhân lúc Ngự Minh Dạ đang lo là, cơ thể di chuyển nhanh như tia chớp, linh hoạt vặn eo từ trên tay của Ngự Minh Dạ, uốn lượn như cá bơi nhảy vọt lên hướng về dòng sông rộng lớn!

Phù-----

Ngự Minh Dạ lúc này mới hoàn hồn trở lại!

Haiz haiz haiz-----

Hắn vừa ho vừa vuốt mặt!

Nhưng bột thuốc mà Phượng Vũ tung ra thật là độc, khiến hai mắt của hắn đều sưng đỏ hết cả lên rồi, Ngự Minh Dạ nhìn không rõ những thứ trước mắt, nhưng hắn nghe được những tiếng thở phù.

Không kịp để nghĩ nhiều, Ngự Minh Dạ cũng theo nhún người nhảy vọt xuống dòng sông lớn!

Đại trưởng lão nhìn thấy cảnh tượng như vậy, liền sot ruột, ông ta giò tay túm lấy Ngự Minh Dạ!

Nhưng Ngự Minh Dạ liền phuì tay đại trưởng lão ra: “Đừng cản ta! Hôm nay ta nhất định phải đuổi theo được con nha đầu thối kia”.

Trong lòng Ngự Minh Dạ đó phải gọi là một con tặc giận vô cùng.

Nha đầu thối này, xem ra rất sợ hãi, còn gọi hắn ta là tiểu ca ca, kết quả thì sao? Đúng là một tâm địa cay độc! Cả đời Ngự Minh Dạ hắn chưa từng bị ai lừa gạt bao giờ!

Nhưng Ngự Minh Dạ vừa xuống nước, thì biết rằng không xong rồi!

Cũng không biết nha đầu này hạ hắn loại độc gì, tung loại bột phấn màu trắng vào mắt hắn ta, vừa gặp nước, mắt hắn liền đau đớn cay xè!

Đáng lẽ ra là mắt bị sưng, lúc này mắt sưng tấy lên rất nặng, vốn dĩ không thể mở được mắt, lại thêm đôi chân không ngừng chảy máu và nội thương cũng bị rách ra..... Ngự Minh Dạ liên kêu lên oa oa!

Hắn mặc kệ những vết thương trên cơ thể, như tên bắn hướng về phía Phượng Vũ!

Phượng Vũ nhìn thấy tốc độ xông tới của Ngự Minh Dạ, trong lòng có chút bất ngờ, nàng giò tay lên, đập vào đầu hắn bằng một cái bình sứ bằng ngọc màu trắng: “Chất lỏng của tiên linh quả, chính là ngươi muốn cái này đúng không? Đem đi đi”

Lúc mà cái bình ngọc trắng bị đập vào trán của Ngự Minh Dạ, trong lòng Ngự Minh Dạ đã có bóng mờ rồi, hắn theo bản năng tránh né.

Nhưng Phượng Vũ lại nhân cơ hội này, lập tức tràn mình xuống đáy sông.

Trên mặt sông, không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa.

Mà vào cái lúc này, Quân Lâm Uyên dẫn một đoàn người đuổi đến.

“Ngự Minh Dạ!” Phong Tầm nhìn thấy Phong Tiêu Ngũ trầm mình xuống nước, nhìn thấy Ngự Minh Dạ còn phải xông lên, tức đến nỗi hai mắt đỏ ngầu, tiếng phẫn nộ gầm gừ: “Ngự Minh Dạ! Người hại chết Tiêu Ngũ nhà ta rồi! Ta liều mạng với người!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Có thể nói sự thật không?

Vốn dĩ, Ngự Minh Dạ nhìn thấy Phượng Vũ trầm mình xuống đáy sông, hắn liền muốn ra tay vớt lên!

Nhưng Phong Tầm hung dữ quá!

Hắn trực tiếp xông xuống lòng sông, pàng pàng pàng liền trực tiếp lao xuống, nước bẩn tung tóe, bẩn hết cả lên người Ngự Minh Dạ!

Mắt Ngự Minh Dạ vốn đã bị trúng độc đỏ ngầu tím nhìn mơ hồ, còn bị nước bẩn tung tóe hết lên mặt, khiến mắt càng không thể mở ra được.

Đáng lẽ ra hắn còn có cơ hội bắt được Phượng Vũ, nhưng bị Phong Tầm chen vào như vậy, cơ hội rồi cũng bị tuột mất.

Trong lòng Ngự Minh Dạ tức phát điên!

Nhưng điều làm hắn tức hon đó là!

Phong Tầm không một chút khách khí giơ tay xách cổ áo của Ngự Minh Dạ lên, trong miệng nghiến răng nghiến lợi: “Tên khốn nạn Ngự Minh Dạ nhà ngươi, Tiêu Ngũ nhà bọn ta có thù oán gì với nhà ngươi? Mà ngươi lại hại chết nàng ấy? Ta giết chết ngươi!”

Lời chưa nói hết, Phong Tầm giơ tay lên trực tiếp đấm một phát, đấm một quả trời giáng vào mũi của Ngự Minh Dạ!

Bịch!

Ngự Minh Dạ đáng thương, hắn bị Phượng Vũ hại thảm quá rồi, hai chân bị thương, hai mắt cũng bị thương, nội thương còn rất nghiêm trọng....Cứ thế, hắn không trốn kịp, sống mũi cao và thẳng ấy cũng bị trúng một đấm.

Không phải đại trưởng lão không đi cứu hắn, đại trưởng lão bị Quân Lâm Uyên cản lại rồi!

Lòng Ngự Minh Dạ nỗi điên lên mà!

Nha đầu thối đó hại hắn khổ như vậy, hắn đều không còn cái gì, bây giờ tên khốn Phong Tầm này lại nói hắn hại chết nha đầu thối kia? Nha đầu kia rõ ràng là chạy thoát rồi được không?

Nhưng, Ngự Minh Dạ có thể nói ra được chân tướng sự việc không?

Không thể!

Bởi vì hắn thà chết, cũng không chịu để bị ba người biết chuyện hắn bị hại xấu hổ như thế, bởi vì chuyện có liên quan đến sự tôn nghiêm của người đàn ông như hắn!

Thế là, Ngự Minh Dạ không nói lời nào liền ra tay với Phong Tầm

“Ngươi dám đánh ta? Gan cũng to quá nhỉ?”

“Ngươi dám giết Tiêu Ngũ nhà ta, ngươi đi chết đi cho ta!”

Bịch bịch bịch!

Phong Tầm vốn không phải là đối thủ của Ngự Minh Dạ, nhưng sức lực của Ngự Minh Dạ bị Phượng Vũ hại đến nỗi giảm đi nhiều rồi, cứ thế hai bên lại trở thành ngang sức không phân thắng bại.

Sau đó vẫn là Quân Lâm Uyên túc giận quát lên một tiếng: “Dừng tay!”

Thế là, tất cả mọi người đều dừng tay trong vòng một giây, đồng thời nhanh chóng lùi lại phía sau, hình thành hai phe lớn.

Phe của Quân Lâm Uyên và phe của Ngự Minh Dạ.

Sau khi Phong Tầm tách khỏi Ngự Minh Dạ, việc đầu tiên chính là xuống sông tìm người, nhưng..... ở đâu còn có bóng dáng của Phượng Vũ? Ngay cả một miếng vải cũng không tìm thấy, hốc mắt của Phong Tầm liền đỏ lên!

Mắt của Ngự Minh Dạ lúc này đỡ hon nhiều rồi, hắn thấy thần sắc của Phong Tầm, cười khẩy hùm một tiếng!

Lúc này, đôi lông mày lưỡi mác đẹp đẽ của Quân Lâm Uyên lại hơi hao lại, hắn nhìn vào trái tiên linh quả trong tay, con ngươi sâu hoắm, bí hiểm khó hiểu.....

Ngự Minh Dạ cười mà như không cười: “Quân thái tử, bây giờ mới nhìn thấy tiên linh quả có vấn đề à? Chắc chắn chắc, khả năng quan sát của ngươi thật không được!

Nữa con mắt đen của Quân Lâm Uyên bắt đầu trở nên nguy hiểm.

Tiên linh quả đang ở trong hộp ngọc trăng, Quân Lâm Uyên thật sự không nhận ra được nó có vấn đề, mãi cho đến khi này, nhìn thấy bóng dáng của Phượng Vũ mất tích..... hắn mới cảm thấy kì lạ, tìm lại tiên linh quả, lúc đó mới phát hiện vấn đề ở chỗ đó.

Phong Tầm thấy sắc mặt của Quân Lâm Uyên thay đổi khó coi, hắn lập tức hỏi: “Quân lão đại, sao thế? Tiên linh quả không phải trong tay người sao? Còn có thể xảy ra vấn đề gì được?”

“Câu hỏi hỏi hay đây, hahahaha---

” Con tíc mà Ngự Minh Dạ phải chịu ở chỗ của Phượng Vũ, sau khi nghe câu nói này của Phong Tầm, lập tức cảm thấy hả giận vô cùng, hắn hai tay chống nạnh, đắc ý lườm Quân Lâm Uyên một cái: “Ngươi không phải là Quân thái tử có quyền vô hạn hay sao? Tiên linh quả trong tay ngươi còn có thể xảy ra vấn đề sao? Hahahaha----”

Sắc mặt của Quân Tử Lâm, càng ngày càng trông khó coi.

“Quân lão đại!” thần sắc Phong Tầm ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Rõ ràng.... đáng lẽ ra là.....

Ánh mắt của Quân Lâm Uyên uất mà sắc bén, từ khi trưởng cường đại đến mỗi một người có mặt ở đây đều bất giác co rúm lại.

Ngự Minh Dạ vẫn còn ở đó cười lớn: “thế nào? Ta nói không sai chứ? Tiên linh quả xảy ra vấn đề rồi chứ? Hahahaha---”

Phong Tầm đang định lên lý luận với Ngự Minh Dạ, nhưng thấy vẻ mặt của Quân lâm Uyên bỗng nhiên biến mất, hắn nhìn chằm chằm vào tiên linh quả ở trong tay như viên ngọc trăng, đôi ông mày rậm đẹp đẽ hơi hao lại: “tiên linh quả, đúng là có vấn đề.”

“Cái gì?” Phong Tầm ngạc nhiên, suýt nữa thì nhảy cẳng lên: “Tiên linh quả làm sao có thể có vấn đề được? Tiên linh quả này..... lẽ nào lúc chúng ta hái ở đỉnh núi Huyền Nhai lại là giả sao?”

Tất cả mọi người đều nhìn Quân Lâm Uyên.

Nhưng Quân Lâm Uyên lại lạnh nhạt lác đầu, mắt hắn ta lạnh lùng nghiêm nghị: “không hề.”

Phong Tầm sot ruột nói: “nhưng mà, sau khi hái xuống từ đỉnh núi, tiên linh quả luôn luôn ở trong tay người, người lại là Quân Lâm Uyên mà, cái thứ này còn có thể bị người khác đánh tráo hay sao? Đây là điều không thể nào.”

Trên đường nét sâu sắc, đồng tử sáng rõ, ánh mắt giống như là lưỡi kiếm lạnh lùng rút ra khỏi vỏ của Quân Lâm Uyên, hắn lạnh lùng nói: “không phải là đánh tráo.”

“Không phải đánh tráo? Vậy thì là làm sao?” Phong Tầm với khuôn mặt ngạc không biết gì.

Mỗi bậc tình của Quân Lâm Uyên dần đến một độ cong sâu xa khó hiểu, hắn quăng tiên linh quả về phía Phong Tầm

Hai tay Phong Tầm nhanh chóng nâng chắc, hắn nhìn trái nhìn phải, đều không phát hiện ra tiên linh quả này có gì đó không đúng, đây không phải chính là quả mà bọn họ hái ở trên đỉnh Huyền Nhai hay sao?”

Đến khi Phong Tầm dùng tay nặn, xùy----

Một tia nước từ tiên linh quả phun ra ngoài!

Bất ngờ không kịp đề phòng, Phong Tầm bị bắn đầy mặt.

“Hahahaha-----” Ngự Minh Dạ lúc này, nhìn thấy Phong Tầm bị dịch thể bắn đầy mặt, lập tức hai tay chống nạnh, haha cười lớn, hán chỉ vào Phong Tầm cười đến nỗi không ra hơi: “hahaha, ngươi xong rồi....ngươi chết chắc rồi.....ngươi trúng độc rồi...hahaha_____”

Trúng độc?! Phong Tầm sợ đến nỗi nhanh chóng vứt ngay tiên linh quả xuống đất, nhảy ra xa vài mét!

Nhưng, hán sờ sờ vào mặt mình, không thấy có gì lạ.....

Hán nhìn vào thứ nước dính ở tay, chau đôi lông mày lưỡi mác lại: “Đây không phải là nước hay sao? Lấy đâu ra dịch độc? Ngươi lừa ta Ngự Minh Dạ!”

Nói xong, Phong Tầm lại muốn xông đến chửi Ngự Minh Dạ liều mạng!

Ngự Minh Dạ cười điên dại: “Nước? Hahaha---Phong Tầm ngươi là thằng ngốc sao? Đây là nước? Hahaha, đây rõ ràng chính là Đoạn Hồn Thi Độc quỷ khóc sói gào đó! Da người trúng độc lở loét bị ăn mòn đến lúc chết hahaha-----”

Nhưng, bốn phía yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người lại dùng ánh mắt kì lạ nhìn Ngự Minh Dạ.

Tiếng cười của Ngự Minh Dạ trong lúc yên tĩnh không một tiếng động trở nên hết sức ngượng ngùng.

Hán nhìn Phong Tầm với khuôn mặt sạch sẽ, tiếng cười bỗng im bặt.

Đây là điều không đúng!

“Trong tiên linh quả này, lẽ nào không phải là Đoạn Hồn Thi Độc quỷ khóc sói gào hay sao? Tại sao ngươi ngươi.....ngươi không sao?!” sắc mặt của Ngự Minh Dạ liền trở nên xanh xám tái mét, hán khó tin nhìn chăm chằm vào Phong Tầm

Phong Tầm nhìn lại hán bằng nửa con mắt: “Đoạn Hồn Thi Độc quỷ khóc sói gào? Đầu ngươi có vấn đề à?”

“Không phải, rõ ràng đáng lẽ ra là.....” Ngự Minh Dạ định biện giải, nhưng-----

Đôi mắt sáng rõ của Quân Lâm Uyên lúc này lại trở nên nguy hiểm, đôi mắt sắc sảo lạnh thấu xương như chim ưng áy, nhìn chăm chằm vào Ngự Minh Dạ một cách u ám

Đầu Ngự Minh Dạ bỗng hoang mang một chút----

Hán lập tức ý thức được việc mình nói ra lời nói không nên nói, lời nói trong vô thức, hán che miệng lại, mắt tròn tròn lên nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 57: Vết thương ở mắt của ngươi, sao thế?

“Lẽ nào không phải Đoạn Hồn Thi Độc quỷ khóc sói gào?” Quân Lâm Uyên nói lại lời của Ngự Minh Dạ lúc trước một lần.

“Úc.....” Ngự Minh Dạ chột dạ.

Quân Lâm Uyên tiến một bước, ánh nhìn nguy hiểm như báo săn áy, trong nháy mắt nhìn chăm chằm Ngự Minh Dạ.

“Ta.....” Ngự Minh Dạ lui một bước.

Nhưng hán bỗng nhiên nhận ra, tại sao hán lại có thể lui chứ? Thân là đối thủ lớn nhất của Quân Lâm Uyên, hán tại sao phải lui? Nghĩ đến đây, Ngự Minh Dạ vénh mặt uốn ngực, cố gắng trùng mắt nhìn chăm chằm Quân Lâm Uyên!

Ánh mắt Quân Lâm Uyên sâu thẳm, nhìn Ngự Minh Dạ bằng ánh mắt nguy hiểm mà hung ác nham hiểm.

Ngự Minh Dạ bị ánh mắt sâu sắc bén lạnh thấu xương của Quân Lâm Uyên nhìn đến nỗi lạnh xuong sống, cỏ họng đóng băng, hán tự trán tinh bần thần: “Đúng, không sai! Trong này lẽ nào không đáng ra phải là Đoạn Hồn Thi Độc quỷ khóc sói gào hay sao?! Đáng lẽ ra phải là dịch độc này chứ!”

Ngự Minh Dạ dương dương đắc ý: “Trong này, là ta đã khiến nha đầu thói hạ Đoạn Hồn Thi Độc quỷ khóc sói gào vào, hahahaha--- Quân Lâm Uyên

à Quân Lâm Uyên, người không biết sao? Nha đầu thối đó đã bị ta xúi giục rồi! À đã là người của ta rồi! Ta sai khiến à trộm nước dịch của tiên linh quả thi à sẽ ngoan ngoãn đi trộm, ta sai à hạ độc vào tiên linh quả thì à sẽ hạ độc vào tiên linh quả, à đã nghe lời ta như thế đấy!”

Ngự Minh Dạ hai tay chống nạnh: “Các người muốn biết ta làm thế nào để xúi giục à không? Hahaha, thực ra rất đơn giản, ta nói với à một câu, chỉ cần theo Ngự Minh Dạ ta, ta sẽ lấy à làm thiếp, cho à danh phận, à nha đầu thối này chịu không nổi cám dỗ, lập tức chạy như bay đến, vì ta mà không từ nhảy vào nơi nước sôi lửa bồng hahaha----”

Đại trưởng lão lặng lẽ lườm Ngự Minh Dạ đang ngửa mặt lên trời hú dài một cái, không nhẫn tâm quay mặt đi..... vết thương trên mắt của thiếu chủ, thật sự là không đau nữa hay sao?

Ngự Minh Dạ vẫn đứng đó dương dương đắc ý: “Loại gian ác không đáng có này, không cần tráng không cần, cho nên ta mới miễn cưỡng nhận đáy, sau đó cho à ta đi lấy trộm nước của tiên linh quả, đồng thời bỏ vào trong đó Đoạn Hồn Thi Độc quý khóc sồi gào, hahaha, Phong Tầm oi Phong Tầm, cái mang người bây giờ, đúng là đang nằm trong tay ta rồi!”

Nhưng lông này rậm của Phong Tầm vào thời khắc này lại bắt đầu chau lại, hán xông lên, một lần nữa tóm cổ áo Ngự Minh Dạ: “Nha đầu thối mà người nói là ai?”

“Phong Tầm, đồ ngốc nhà ngươi, sự việc đã đến lúc này, ngươi vẫn lừa mình dối người ư? Nha đầu thối là ai? Nha đầu thối chính là Tiêu Ngũ mà ngươi mở miệng ra là nhắc đến đó.” Ngự Minh Dạ vô cùng đắc ý, mắt nhìn chằm chằm vào Phong Tầm mà cười típ mắt: “Bây giờ ngươi đã hiểu chưa? Phong Tiêu Ngũ, là người của ta! Là người phụ nữ của Ngự Minh Dạ này!”

“Bitch!” Phong Tầm giơ tay tát Ngự Minh Dạ một cái!

Ngự Minh Dạ lùi lại một bước, tránh được một trướng mãnh liệt ấy, nhưng hán lại hơi chau mày: “Tại sao ngươi vẫn cử động được? Người thật sự không trung độc sao? Không thể nào!”

Bỗng nhiên, ánh mắt của Ngự Minh Dạ nhìn chằm chằm vào Quân Lâm Uyên: “Đừng nói với ta, ngươi đã biết sự không đúng trong tiên linh quả từ lâu, đổi lại dịch độc khác trong đó!”

Đôi môi bạc tình của Quân Lâm Uyên hơi mím lại: “Không phải ta.”

“Vậy thì ai?!” Ngự Minh Dạ bỗng nhiên có một cảm giác không tốt.

Quân Lâm Uyên không trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại ánh mắt quang sáng đưa đi nhìn xung quanh, đột nhiên hòi hòi một câu: “Vết thương ở mắt của ngươi, sao vậy?”

Ngự Minh Dạ vô cùng đắc ý, nhưng câu nói này như hắt chậu nước lạnh vào người, ngấm thấu cả vào tim.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Giả

“Ta, vết thương ở mắt ta.....” Ngự Minh Dạ nhìn chằm chằm vào Quân Lâm Uyên, hán mở miệng..... nuốt nước bọt một cách khó khăn, nghênh cỗ lên, nhìn chằm chằm Quân Lâm Uyên một cách rất hung dữ: “Ngươi nghĩ vết thương của ta từ đâu mà đến? Ngươi xem, đây là gì?!”

Ngự Minh Dạ đắc ý giơ cái bình sứ màu trắng trong tay lên!

Trước lúc hán suýt bắt được nha đầu thối kia, để thoát mạng, đập cái bình linh dịch tiên linh quả kia vào hán ta, lúc đó bị Ngự Minh Dạ bắt gọn trong tay.

Ngự Minh Dạ dương dương đắc ý: “Quân Lâm Uyên oi Quân Lâm Uyên, không phải bình thường ngươi tự khoe khoang là ngươi vô địch không có kẻ mạnh hơn sao? Haha, kết quả lại bị một à nha đầu lừa rồi, không chỉ là lừa, ngươi còn bị hôn hahaha----”

Ngự Minh Dạ đang cười cười bỗng cười không nổi nữa, bởi vì hán nhận ra rằng, nha đầu thối kia đã hôn Quân Lâm Uyên, à ta, đã, hôn, Quân, Lâm, Uyên!

Nhưng lúc này, cả người Ngự Minh Dạ đều như bị sét đánh vậy, đực mặt ngay tại trận.

Tiêu Ngũ.... Phong Tiêu Ngũ lại.... à ta lúc đó, là có ý sao? À ta có tình cảm vào Quân lão đại, hôn Quân lão đại, nhân lúc không để ý rút dịch linh trong tiên linh quả ra?

Cả người Phong Tầm đều đờ ra!

Hắn nghĩ đến sự quan tâm của mình đối với Tiêu Ngũ trên đường, nghĩ đến sự bảo vệ của mình với nàng, nghĩ đến mọi loại biện giải vì nàng.....

"Ta đã nói rồi mà! Phong Tiêu Ngũ là gian tế, Phong Tiêu Ngũ là gian tế, Phong Tiêu Ngũ là gian tế!" Việc quan trọng nói ba lần, Mộc Dao tiên tử cuối cùng cũng mở mày mở mặt, nàng thở hổn hển nhìn chằm chằm vào Phong Tâm "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi? Trên đường này ta cũng đã đều nói, Phong Tiêu Ngũ chính là gian tế! Nhưng các ngươi thì sao? Mỗi người các ngươi đều tin ả không tin ta! Kết quả bây giờ thì tốt chua? Bị ả ta lừa rồi chứ?!"

Mộc Dao tiên tử nhìn Phong Tâm quở trách: "Đặc biệt là ngươi, trên cả đoạn đường này bảo vệ ả ta như vậy, nhưng ả ta đối xử với ngươi như thế nào? ả ta phản bội, nhưng có chút mềm lòng? Phong Tâm, hóa ra ngươi cũng có lúc ngu xuẩn đến như vậy!"

Trong lòng Phong Tâm vốn đã tự trách, lại thêm một trận lên án và khiển trách của Mộc Dao tiên tử, lập tức không trút giận được vào đâu.

"A!!!!!" Phong Tâm tức giận nỗi đầm một quả vào cây cỏ thụ ba người cùng ôm ở bên cạnh!

Rắc rắc _____

Tiếng cây cỏ thụ đổ xuống.

Ngự Minh Dạ nhìn thấy Phong Tâm phẫn nộ khó dừng, càng dương dương đắc ý: "Hahaha, Phong Tâm ơi Phong Tâm, ngươi càng tức giận thì sao chứ? Phong Tiêu Ngũ vẫn là người của ta, kết quả, ngươi lại nói ta hại chết ả? Hahaha ngươi tại sao lại ngu xuẩn đến vậy?"

Đôi mắt đỏ ngầu của Phong Tâm nhìn Ngự Minh Dạ một cách hung dữ: "Trước khi ta đến, điều ta nhìn thấy chính là ngươi đuổi theo giết nàng dưới sông, tuyệt đối không sai tí nào!"

Ngự Minh Dạ tự nhiên lại nói khoác Phong Tiêu Ngũ bị hắn xúi giục, hắn bây giờ không thể tự mình làm mất mặt, cho dù là kim thi bảy giờ hắn cũng phải nuốt.

Nhưng, Ngự Minh Dạ thích thể diện cười nhạt một tiếng: "Mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đuổi theo giết ả dưới sông? Đó là ta biết các ngươi sẽ đến, cho nên mới bắt ả chạy trước, Phong Tâm ngươi thật ngu dốt!

"Giả." Quân Lâm Uyên bỗng bất ngờ lên tiếng.

Ngự Minh Dạ nhìn Quân Lâm Uyên, thở hổn hển nói: "hehe, ngươi thấy lời ta nói là giả ư? Quân Lâm Uyên ta nói cho ngươi biết! Mỗi một câu ta nói đều là thật, Phong Tiêu Ngũ chính là người của ta....."

Không đợi Ngự Minh Dạ nói xong, Quân Lâm Uyên chỉ vào bình sứ màu trắng đang trong tay Ngự Minh Dạ kia, nói một câu chắc như đinh đóng cột: "là giả."

Sắc mặt của Ngự Minh Dạ, lập tức cứng đờ, khó coi đến tận độ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Các ngươi cười cái rắm a!

"Giả? Ha ha ha, ngươi lại còn nói cái Tiên Linh Quả linh dịch này là giả? Phong Tiêu Ngũ nhưng là người của ta, nàng sẽ cho ta giả? Ha ha ha, các ngươi thật là buồn cười!" Ngự Minh Dạ đột nhiên vừa gẩy mộc nhét: "Đã các ngươi đều cảm thấy là giả, vậy ta liền mở ra ——"

"Phanh——"

Theo màu trắng bình sứ rút ra, một đạo bột màu trắng từ miệng bình phun ra ngoài bắn!

Bột màu trắng rải đầy một chỗ ——

Quân Lâm Uyên bỗn hòn phản ứng rất nhanh, thân hình thoát một cái lièn triệt thoái phía sau, thế nhưng là trong đội ngũ còn có một vị Mộc Dao tiên tử

Đáng thương vị Mộc Dao tiên tử này, nguyên bản bởi vì Phượng Vũ sự tình, nàng cao hứng nǎm nǎm đầm, kích động đều nói không nên lời, trong lòng chính kìm nén xấu cho xú nhà đầu kia bện tội danh.

Nàng đang nghĩ ngợi nhập thần, kết quả ——

Phanh——

Cái này đao bột màu trắng cơ hồ hướng trên mặt nàng chính diện bắn tới!

"Khụ khụ khụ ——"

Mộc Dao tiên tử hút đi vào một đại khẩu khí, con mắt, cái mũi, miệng.. Tất cả đều bị bột màu trắng chõ vòn quanh.

Người ở chõ này nhìn xem bột màu trắng vòng tròn bên trong Mộc Dao tiên tử, tất cả đều sợ ngây người ——

Ngự Minh Dạ cũng sợ ngây người!

Hắn sững sờ nhìn lấy trong tay màu trắng bình sứ, lại ngạc nhiên lên Mộc Dao tiên tử trước mắt ——

Thế mà còn là cái bột màu trắng này——

Thế mà còn là!

Ngự Minh Dạ nội tâm gọi là một cái khí a!

Lúc trước hắn đã bị xú nha đầu kia trêu đùa qua một hồi, kết quả, hắn lại tại cùng một nơi té ngã!

Té ngã một lần là vận khí không tốt, té ngã hai lần, đó chính là ngu xuẩn!

Ngự Minh Dạ sắc mặt đỏ một trận xanh một trận, che kín vẻ lo lắng, dị thường khó coi!

Mộc Dao tiên tử trên mặt cấp tốc sưng đỏ thành một mảnh, triệu chứng kia cùng triệu chứng trên mặt Ngự Minh Dạ phi thường giống, đến mức, Phong Tầm trong nháy mắt thốt ra: "Ngự Minh Dạ, con mắt của ngươi cũng là bị cái này bột màu trắng gây thương tích đúng hay không!"

Ngự Minh Dạ: "..."

Phong Tầm lúc này đầu óc đặc biệt tốt làm, hắn vỗ đùi: "Đúng rồi! Trước đó ngươi nói là, bên trong cái bình sứ này màu trắng chính là Tiên Linh Quả linh dịch? Ngươi sẽ không phải bị xú nha đầu kia lừa gạt a?"

Ngự Minh Dạ nghiến răng nghiến lợi, gắt gao trừng mắt Phong Tầm!

Phong Tầm nhìn xem Ngự Minh Dạ kia hận không được ánh mắt giết người, lập tức xác nhận chuyện này, hắn lúc này cười lên ha hả: "Mà lại, ngươi tại bị Phong Tiểu Ngũ lừa lần thứ nhất về sau, lại bị nàng lừa lần thứ hai, ha ha ha ha ha —— chết cười! Buồn cười quá ha ha ha ha ——"

Ngự Minh Dạ tốt muôn đánh người!

Một mực bảo trì mặt đơ Huyền Dịch nhíu mày, chứng chạc đàng hoàng nói một câu: "Vừa rồi ngươi không phải nói, Phong Tiểu Ngũ là nữ nhân của ngươi sao?"

"Phốc ——" Phong Tầm cười đến nước mắt đều rơi ra túi, hắn ôm bụng ôi ôi cười không ngừng: "Cái này thật là cười chết ta rồi, ôi má ơi, làm sao dễ bị lừa như thế? Cái này ngạnh có thể để cho ta cười một năm ha ha ha ——"

Phong Tầm nguyên bản bởi vì bị Phong Tiểu Ngũ lừa gạt, tâm tình rất tồi tệ, nhưng nhìn đến Ngự Minh Dạ cái này tao ngộ, hắn đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt.

"Phong, Tầm, ngươi, câm, mồm, cho, ta!" Ngự Minh Dạ ánh mắt sung huyết, tinh hòng đến nhìn chăm chăm Phong Tầm!

Phong Tầm che lấy phần bụng co rút đau đớn, một cái tay khác xoa đi khói mắt nước mắt: "Ôi, Ngự Minh Dạ a Ngự Minh Dạ, ngươi nói ngươi làm sao lại như thế sĩ diện đâu? Rõ ràng bị nha đầu kia lừa, thế mà còn gạt chúng ta nói ngươi trước thỉ nha đầu kia đi rồi? Ta phốc ——"

Không chỉ có Phong Tầm tiểu, hắn bên này người co hồ tất cả đều cười vang.

Ngự Minh Dạ thẹn quá hoá giận: "Các ngươi tiểu cái rắm a! Cũng không phải ta một người bị lừa, giống như các ngươi không có bị lừa đồng dạng!"

Lập tức ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hắn thế mà không có sinh khí!

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh im lặng, không có người nào phát ra một điểm thanh âm.

Xác thực, như lời Ngự Minh Dạ nói, bọn hắn người ở chỗ này tất cả đều là bên thua, mọi người bận bịu đến bận bịu đi, kết quả tất cả đều trăm bận bịu một trận, thành quả thắng lợi bị Phong Tiêu Ngũ nha đầu kia một người đánh cắp —

Tất cả mọi người trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc...

Ngự Minh Dạ trừng mắt Phong Tầm, Phong Tầm trừng mắt Ngự Minh Dạ, hai người giương cung bạt kiếm, tùy thời có thể đánh nhau.

Cuối cùng, vẫn là Phong Tầm trước thua trận.

Hắn trừng mắt Ngự Minh Dạ: "Nếu như không phải vội vã tìm Phong Tiêu Ngũ, hôm nay ta không phải đánh với người một chét không xong!"

Ngự Minh Dạ hừ lạnh: "Đến a, đến a, đến đánh a."

Phong Tầm không nhịn được phắt tay: "Không rảnh!"

Sau đó, Phong Tầm liền nhìn qua Quân Lâm Uyên, nghiêm túc mà ngưng trọng nắm tay: "Quân lão đại, nhất định phải tìm được Phong Tiêu Ngũ! Nhất định phải tìm được nàng!"

Phong Tầm liền là muốn chính miệng hỏi một câu, nàng có hay không lương tâm?!

00:00

Quân Lâm Uyên thần sắc cao thâm mặt trắc, một quen băng lãnh, hắn ừ một tiếng: "Đi thôi."

Nói xong, hắn dẫn đầu rời đi.

Phong Tầm hung hăng trừng Ngự Minh Dạ một chút, cũng bước nhanh rời đi.

Huyền Dịch ngăn đón một mặt tốn thương Mộc Dao tiên tử, sắc mặt băng lãnh, theo sát phía sau.

Nhin lấy thân ảnh bọn hắn nhanh nhanh rời đi, Ngự Minh Dạ thở phì phò nắm tay: "Cái Phong Tiêu Ngũ này, chờ ta bắt được nàng, không hung hăng đánh cái mông nàng một trận là không được! Lại dám trêu đùa Bốn thiếu chủ!"

"Thiếu chủ... Chẳng lẽ không muốn giết nàng sao?" Đại trưởng lão hơi nghi hoặc một chút.

Cái này không giống phong cách làm việc của Thiếu chủ nhà mình trong dĩ vãng a, phải biết, Thiếu chủ nhà bọn hắn thế nhưng là thuộc về cái chủng loại tính cách tâm ngoan thủ lạt tiểu dung tà mị xinh đẹp bên trong một thanh dao nhọn đâm vào trái tim địch nhân a, bây giờ bị nha đầu kia như thế trêu đùa, thế mà chỉ là hử hử hai tiếng uy hiếp?

Không phải là bị nha đầu kia khí ngốc hả? Nghĩ đến nơi này, đại trưởng lão không khỏi nhìn nhiều Ngự Minh Dạ một chút.

"Dông dài!" Ngự Minh Dạ trừng mắt đại trưởng lão: "Đi rồi! Các người đều xốc lại tinh thần cho ta đến, cũng đừng làm cho Quân Lâm Uyên người tìm được xú nha đầu kia trước! Coi như muốn giết, thế nhưng là Bốn thiếu chủ tự tay giết nàng!"

Nhin xem nhà mình Thiếu chủ ngoài mạnh trong yếu gào thét, đại trưởng lão yên lặng nhả rãnh: "Thiếu chủ sẽ không phải là không bỏ được nha đầu kia bị Phong Tầm thiêu già giết... A?"

"Ngậm miệng!" Ngự Minh Dạ thẹn quá thành giận trừng mắt đại trưởng lão, rất tức tối!

"Nha..." Đại trưởng lão biết nghe lời phai.

Ngự Minh Dạ một bên thở phì phò thuận dòng sông hướng hạ du tìm kiếm, một bên sờ lên cầm suy nghĩ, lâm vào một loại thật sâu trong trầm mặc.

Rất ít khi nhìn thấy bộ dáng này của Thiếu chủ nhà mình a, thế là, không hiểu Thiếu chủ nhà mình Bát Quái đại trưởng lão lại nhịn không được duỗi ra đầu, không sợ chết hỏi: "Thiếu chủ đang suy nghĩ gì sự tình sao? Không bằng nói ra, để chúng ta cũng cùng một chỗ hỗ trợ tham tướng tham tướng?"

Một bên Bát trưởng lão cùng Cửu trưởng lão cùng nhau gật đầu.

"Kì quái." Ngự Minh Dạ sờ lên cầm, một mặt hồ nghi: "Luôn cảm thấy Quân Lâm Uyên là lạ ở chỗ nào... Coi như là nghĩ không ra đến, đến cùng là là lạ ở chỗ nào đâu..."

Đại trưởng lão yên lặng nói: "Quân thái tử một quen tĩnh táo tự kiềm chế, vạn năm băng son mặt, cao thâm mặt trắc, hỉ nộ không lộ, hắn có thể có cái gì không đúng kinh? Thiếu chủ suy nghĩ nhiều a?"

"Hí nộ không lộ... Hí nộ không lộ... A! Ta nghĩ đến!" Ngự Minh Dạ vỗ tay phát ra tiếng kích động quát to một tiếng, "Ta biết Quân Lâm Uyên là lợ ở chỗ nào! Hắn không có sinh khí! Hắn thế mà không có sinh khí!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cho nên Thiếu chủ ngài kết luận là?

Ngự Minh Dạ một thanh nút lại tay đại trưởng lão, con mắt trừng tròn tria: "Đồng dạng là bị Phong Tiêu Ngũ trêu đùa, Phong Tầm túc thành như thế, ta cũng túc khí oa oa gọi, thế nhưng là Quân Lâm Uyên hắn thế mà không có sinh khí! Chẳng lẽ cái này không kỳ quái sao?!"

Đại trưởng lão yên lặng nhìn thoáng qua Thiếu chủ nhà mình, ở trong lòng nhà rãnh: Nguyên lai Thiếu chủ cũng biết chính hắn sẽ bị túc giận đến oa oa gọi a?

"Đại trưởng lão! Trả lời ta!" Gặp đại trưởng lão thất thần, Ngự Minh Dạ rất túc giận.

Đại trưởng lão: "Nha."

Ngự Minh Dạ rất hài lòng, lại tiếp tục sờ lên cằm, vừa đi vừa nói: "Chúng ta tới giả thiết một chút, Quân Lâm Uyên vì cái gì không túc giận. Một, hắn người này hỉ nộ không lộ đến tình trạng như thần phật, bất kỳ người nào cùng sự tình gì đều không dám dậy hắn ba động, thế nhưng là, cái này không đúng."

Đại trưởng lão, Bát trưởng lão còn có Cửu trưởng lão cùng nhau nhìn qua Thiếu chủ nhà mình, lại hai mặt nhìn nhau: Thiếu chủ nhà bọn hắn thế mà biết động não rồi?

Ngự Minh Dạ mắt nhìn phía trước, đôi mắt nửa híp, rất nghiêm túc lắc đầu: "Không đúng không đúng, nếu như Quân Lâm Uyên thật như thần phật lạnh nhạt không gợn sóng, vô dục vô cầu, vậy hắn vì cái gì ngàn dặm xa xôi từ đế đô chạy đến cái Bắc Cảnh Thành này đoạt một viên Tiên Linh Quả? Có thể thấy được, Tiên Linh Quả với hắn mà nói, phi thường trọng yếu!"

Ngự Minh Dạ một bên nói, một bên lướt chư vị trưởng lão.

Đại trưởng lão mấy cái ân ân cuồng gật đầu.

Ngự Minh Dạ rất hài lòng, lại tiếp tục sờ lên cằm phân tích: "Mà lại, xú nha đầu đoạt Tiên Linh Quả linh dịch thủ đoạn vô sỉ như vậy, thế mà còn chiếm Quân Lâm Uyên nụ hôn đầu tiên! Dựa theo Quân Lâm Uyên kia tính tình có bệnh thích sạch sẽ, chẳng lẽ không nên một bàn tay đem xú nha đầu đập thành thịt muối sao? Thế nhưng là hắn cũng không có! Mà lại, Quân Lâm Uyên là ai? Hắn nhưng là xưa nay không từng bại một lần Quân thái tử! Hắn vậy mà không túc giận? Các ngươi nói, có phải hay không rất có vấn đề?"

"Cho nên Thiếu chủ ngài kết luận là?" Ba vị trưởng lão cùng nhau nhìn qua Ngự Minh Dạ.

Ngự Minh Dạ giơ lên cái cằm, lạnh hử một tiếng: "Cho nên ta kết luận là, Quân Lâm Uyên thích xú nha đầu kia!"

Đại trưởng lão bị dã lạnh mình một chút: "Thiếu chủ, ngài đừng nói giỡn, Quân thái tử là ai? Kia là thiên phú tuyệt luân ngút trời kỳ tài quyền thế ngập trời Quân thái tử, hắn sẽ thích cái... xú nha đầu kia? Hắn mất mù sao?"

Ngự Minh Dạ thở phì phò trùng mặt đại trưởng lão, nắm chặt nắm đấm muốn phản bác, lại: "..." Một chữ đều phản bác không ra.

"Tim người tìm người!" Ngự Minh Dạ không nhịn được phát tay.

"Thế nhưng là Thiếu chủ, Băng Phong Sâm Lâm như thế lớn, chúng ta đi đâu mà tìm người a?"

"Đi theo Quân Lâm Uyên a!" Ngự Minh Dạ túc giận nói, "Hắn không phải đầu óc rất thông minh sao? Đi theo hắn, tất nhiên có thể tìm tới xú nha đầu kia!"

Mà giờ khắc này ——

Phượng Vũ tại một cước đạp bay Ngự Minh Dạ về sau, cấp tốc chìm vào dòng sông dưới đáy, theo đáy sông mạch nước ngầm một đường hướng hạ du phóng đi.

Phượng Vũ nội tâm phi thường rõ ràng, Quân Lâm Uyên cùng Ngự Minh Dạ thế tất sẽ dốc toàn lực truy sát nàng, cho nên nàng không dám dừng lại, ôm một khối gỗ nón một đường thuận chảy xuống...

Tại một cái ba xóa đường sông miệng thời điểm, Phượng Vũ tranh thủ thời gian bò lên bờ bên cạnh.

"Tiên Linh Quả a Tiên Linh Quả." Phượng Vũ nhìn xem bạch ngọc bình sứ bên trong suốt sắc linh dịch, hoi nhéch khóe môi lên lèn, khóe mắt đuôi lông mày đều mang một vòng ý cười, "Trên núi không có cách nào luyện được, chờ trở về dưới núi về sau, lập tức liền luyện hóa ra cửu chuyển hồi linh đan, đến lúc đó liền có thể tu luyện!"

Phượng Vũ nhiều năm tâm nguyện, rốt cục có thể đạt xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 62: Mục Cửu Châu

Trong óc của nàng hiện hiện khuôn mặt của Quân Lâm Uyên, Phong Tâm, Ngự Minh Dạ bọn hắn, đặc biệt là Phong Tâm, trong mọi người Phượng Vũ duy chỉ có đối với hắn lòng mang áy náy.

"Phong Tâm ca ca, thật xin lỗi." Phượng Vũ nắm chặt linh dịch, ở trong lòng yên lặng nói một tiếng xin lỗi, "Ta muốn khôi phục tu luyện, càng muốn hơn là làm cho mỹ nhân sư phụ thức tỉnh lại, cho nên, Tiên Linh Quả linh dịch, ta nhất định phải đạt được!"

Phượng Vũ lực lơi bên trong Long Phượng Linh Giới trên ngón trỏ tay phải, vung tay lên, thân thể nàng bên ngoài, linh hồn liền tự động tiến vào bên trong.

Long Phượng Linh Giới bên trong, Phượng Vũ chỉ cách ra một cái góc nhỏ, cung cấp chính nàng cát giữ vài thứ, tuyệt đại bộ phận không gian đều là trống không.

Trung ương là một trương cự đại hàn băng bạch ngọc sàn.

Nằm trên bạch ngọc sàn là một người áo trắng như tuyết, trắng nõn thon dài, cô lạnh xuất trần, giống như thần chi thần ảnh.

Phượng Vũ mấy bước đi đến trước giường, hai đầu gối quỳ xuống đất, lung thăng tấp, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chú gần trong gang tấc dung nhan tuyệt thế.

"Sư phụ..." Phượng Vũ nhìn qua hai mắt nhám chặt mỹ nhân sư phụ.

Hắn cơ chỉ riêng trắng hon tuyêt, giống như mồ đồng, ung dung hoa quý, thánh khiết như trích tiên.

Ở bên ngoài vô luận nhiêu gian khổ khăn nhiều nguy hiểm, nàng đều chưa từng rơi xuống nước mắt, nhưng là khi nhìn đến mỹ nhân sư phụ một nháy mắt, Phượng Vũ lại đỏ cả vành mắt, ủy khuất rơi lệ.

"Sư phụ, người đợi ta." Phượng Vũ tùy ý nước mắt lăn xuống, nàng nắm chặt nắm đấm "Đợi chút nữa ra phía sau núi, ta nhất định có thể luyện chế ra cửu chuyển hồi linh đan, chờ ta bắt đầu tu luyện, chờ ta kích hoạt Phượng Hoàng chân huyết, ngại có phải hay không liền có thể tỉnh lại rồi?"

Trên thực tế, Phượng Vũ đoạt Tiên Linh Quả, chủ yếu nhất không phải là vì chính nàng phục hồi khả năng tu luyện, mà là, chỉ có phục hồi khả năng tu luyện, nàng mới có khả năng cứu sống sư phụ.

Cho nên, đừng nói đắc tội Quân Lâm Uyên thật có lỗi Phong Tâm, liền xem như đắc tội người toàn bộ thiên hạ, nàng cũng phải thu được cái mai Tiên Linh Quả này!

Phượng Vũ tin tưởng, đời này đến chết nàng cũng sẽ không quên tràng cảnh lúc mỹ nhân sư phụ xuất hiện không chỉ đẹp mà còn rung động kia!

Nàng lúc ba tuổi, dưới cơ duyên xảo hợp phát động Long Phượng Linh Giới.

Lưu loát như bạch ngọc lan hoa, thánh khiết giống như phi tuyết sau khi tịnh hóa.

Mỹ nhân sư phụ chậm chậm đẹp trên gió nhẹ, từ Long Phượng Linh Giới bên trong dạo bước mà ra.

Áo trắng như tuyết, tay áo nhanh nhẹn.

Trường thân ngọc lập, cô lạnh xuất trần.

Xanh thẳm bầu trời, thăng tấp bích cây, cánh hoa lưu loát như tuyết bay, chim bay vui vẻ bầu trời xoay quanh.

Nhưng hắn vừa xuất, thiên địa nhật nguyệt quang hoa hội tụ ở hắn một thân, hết thảy tất cả ám đạm phai mờ, tàn lụi khô héo, chỉ có hắn là trung tâm toàn

bộ thiên địa.

Hắn ngồi xổm người xuống, tròng bào tuyêt trắng khoan tầng lớp roi tại mặt đất, đôi mắt đẹp kia thâm thúy chìm liẽm nhìn chăm chú tiểu nha đầu trước mắt.

Ba tuổi, ghim hai cây nhỏ nhăn, còn không có nảy nở ngũ quan tinh xảo tiểu xảo, da thịt tuyêt trắng phán nộn, hai má trắng bóc thịt đô đô, giống cái bánh bao nhỏ, tựa hồ đâm một cái liền lõm xuống đi.

Mục Cửu Châu quen mệt than cao quý quanh quẽ, nhưng hắn lúc này lại nhịn không được duỗi ra khớp xương ngón trỏ rõ ràng thon dài, đâm về phía mặt cô bé bánh bao nhỏ đáng yêu trước mắt.

Ai ngờ đâm một cái, tiểu nha đầu tháp lè tè liền ôi một tiếng, thân thể nhỏ bé mềm mèm tròn trịa, động tác chậm đặt móng ngón xuống tại chỗ.

Không gào khóc giống như những đứa trẻ khác, bàn tay nhỏ của tiểu nha đầu phán nộn không ngừng xoa cái móng, cặp mắt đẹp kia thanh tịnh tinh khiết xinh to lại không hề chớp mắt nhìn qua hắn, tách ra quang mang thần kỳ!

Thật đáng yêu. Cao lãnh Mục Cửu Châu lại cười khẽ một tiếng.

Hắn nụ cười này, phảng phát toàn bộ đều thế giới đều sáng lên.

Tiểu Phượng Vũ bị dung nhan hắn chấn nhiếp, thật vất vả lấy lại tinh thần, nhưng khi nhìn thấy cái ánh mắt mỉm cười kia so ánh nắng càng chói, lại một lần nữa thất thần——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 63: Mỹ nhân sư phụ...

Mục Cửu Châu đâm đâm khuôn mặt nhỏ thịt đô đô của tiểu nha đầu, hưng hò hỏi: "Bánh bao nhỏ muốn bái sư không?"

Tiểu Phượng Vũ mặt hoa si nhìn qua hắn, lắc đầu lắc đầu lại lắc đầu.

Mục Cửu Châu chỉ cảm thấy tiểu nha đầu thịt đô đô vô cùng khà ái, quen mệt than cao lãnh uy nghiêm hắn lại cười khẽ một tiếng: "Tiểu nha đầu kia có nguyện bái ta làm thầy?"

Khí tức trên người hắn sạch sẽ nhất thế gian, cao quý không thể khinh nhỉn.

Quanh người hắn quanh quẩn lấy mùi thơm ngát của thực vật, tươi mát mỹ hảo để cho người ta nhịn không được muốn tới gần hắn, lại tới gần một điểm

Tiểu Phượng Vũ hưng phấn nắm chặt nắm tay nhỏ, nhưng nàng vẫn là rất thận trọng hỏi: "Ngài, rất lợi hại phải không?"

Mục Cửu Châu đứng dậy, tròng thân ngọc lập, hai tay giao chấp sau lưng, tròng bào khoan rủ xuống bên cạnh thân, tiên khí mịt mù, giống như thần chỉ.

Tiểu Phượng Vũ chân ngắn khó khăn ngẩng lên khuôn mặt nhỏ, chỉ cảm thấy vị thiếu niên này cao quý uy nghiêm, cường đại vô biên, phảng phát toàn bộ thế giới đều trong lòng bàn tay của hắn.

Mục Cửu Châu cúi đầu nhìn qua tiểu Phượng Vũ, hưng hò nói: "Tiểu nha đầu, ta gọi Mục Cửu Châu, Cửu Châu đại lục Cửu Châu."

Phượng Tiểu Vũ: "Oa, có tên giống với đại lục của chúng ta! Thật là khí phách!"

Mục Cửu Châu ngồi xổm người xuống, song thủy vịn chặt cánh tay ngó sen nhỏ thấp đôn của nha đầu, ánh mắt cùng nàng bình thường, tinh màu chiếu sáng rạng rỡ: "Cửu Châu đại lục danh tự, là sư phụ ngươi đặt cho, hiểu không?"

Lúc ấy tiểu Phượng Vũ không hiểu, nhưng là về sau nàng đã hiểu.

Mỹ nhân sư phụ, hắn đã từng là chúa tể chí cao của khôi Cửu Châu đại lục này, nhưng là hắn vẫn lạc, hóa thành một cái hồn phách bên trong Long Phượng Linh Giới.

Phượng Vũ đã từng hỏi vì cái gì, thế nhưng là mỹ nhân sư phụ cao thâm mạt trắc nói cho nàng, đợi nàng sau khi lớn lên biết.

Phượng Vũ biết, ở trong đó tất nhiên có một đoạn có sự thủng trặc ngàn lỗ rung động đến tâm can, nhưng là, chỉ có thực lực của nàng đạt được mỹ nhân sư phụ tán thành, mới có thể biết đoạn quá khứ bí ẩn này.

Bỗng nhiên, Phượng Vũ cười khổ một tiếng, suy nghĩ của nàng làm sao phát tán xa xôi như thế? Việc cắp bách lièn là trước xuồng núi, luyện ché ra cứu chuyên hồi linh đan, sau đó cứu tinh mỹ nhân sư phụ, lại sau đó sau đó...

"Sư phụ..." Phượng Vũ đối với thân ảnh cô lạnh trên hàn băng bạch ngọc sành kia cao khiết không linh, cúi đầu, lại bái, liên khẩu khẩu đầu ba cái, lúc này mới lưu luyến không rời đứng dậy, cẩn thận mỗi bước đi rời đi Long Phượng Linh Giới.

Rời đi Long Phượng Linh Giới về sau, Phượng Vũ liền nhanh chóng hướng dưới núi phi nhanh!

Nàng phi thường rõ ràng, Quân Lâm Uyên cùng Ngự Minh Dạ người nhất định sẽ tìm nàng, dốc hết toàn lực liều lĩnh đuổi bắt nàng!

Như là người khác, tất nhiên khó mà đào thoát khỏi lưới của bọn hắn, thế nhưng là, Phượng Vũ đã có thể từ trong tay bọn họ cướp đi Tiên Linh Quả linh dịch, đương nhiên sẽ không dễ dàng như vậy bị bắt.

Cái thời gian năm năm này, Phượng Vũ đã sớm đem Băng Phong Sâm Lâm bên trong một khối khu vực này quen thuộc, cho nên, nàng lặng yên không tiếng động tìm một đầu đường nhỏ uốn lượn, yên tĩnh ra Băng Phong Sâm Lâm..

Phượng Vũ rốt cục trở lại Bắc Cảnh Thành!

Nhin xem tường thành cao lớn hùng vĩ, nhìn xem trên cổng thành ba chữ kia: Bắc Cảnh Thành, Phượng Vũ kích động nắm chặt nắm đấm!

Về đến rồi!

Rốt cục an toàn về đến rồi!

Tiến vào Bắc Cảnh Thành về sau, Phượng Vũ cũng không có lập tức trở về nhà, nàng động tác lưu loát đổi một thân trang phục, khôi phục lại cách ăn mặc của Phượng gia Ngũ tiểu thư Phượng Vũ.

"A, Phượng Ngũ tiểu thư ——" ngay tại Phượng Vũ từ cửa ngõ nơi hẻo lánh bên trong đi lúc đi ra, một người chính phát tay cùng Phượng Vũ chào hỏi.

Đây là một vị đại thần trong tay vác lấy rổ.

"Vương Đại thần, ngài mua thức ăn trả về à nhà?" Phượng Vũ cười xông Vương Đại thần chào hỏi.

Phượng Vũ tại Bắc Cảnh Thành ở năm năm, năm năm này nàng cũng không có ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đám láng giềng trong mắt thiên tài thiếu nữ

Phượng Vũ ở năm năm tại Bắc Cảnh Thành.

Cái thời gian năm năm này, nàng cũng không có đòi phé từ bỏ bản thân như người để ôm vẫn nghĩ, ngược lại, Phượng Vũ hoạt bát sáng sủa nhiệt tình cùng tất cả mọi người hoà minh, người địa phương cơ hồ đều biết nàng.

Phượng Vũ khôi phục dung mạo về sau từ cửa ngõ đi ra ngoài, trên đường đi đều có người cùng với nàng chào hỏi.

"Phượng Vũ tiểu thư, mau tới đây mau tới đây." Trên đường cái, một vị lão thái tuồi lục tuần bán thức ăn hướng Phượng Vũ ngoắc.

"Trương nãi nãi, ngài gọi ta a?" Phượng Vũ cười hì hì đụng lên đi, "Gần đây thời tiết có chút không tốt, chân bà có phải hay không lại tái phát? Về sau nếu như tái phát, ngài tới nhà của ta tìm ta, ta lại cẩn thận chăm sóc cho bà".

Trương nãi nãi nhìn Phượng Vũ liền vui mừng mà hồn hồn, quay đầu đối với trung niên hán tử một bên khác tán dương: " Ngũ tiểu thư nhà chúng ta không chỉ có vóc người đẹp, tâm địa càng là thiện lương, lần trước ta già bệnh thấp khớp tái phát, nằm trên giường, coi là đời này đều sụp đổ mặt trên giường, kết quả Ngũ tiểu thư cho một chén dược té xong, liền tốt trở lại!"

"Cũng không phải sao?" Một bên trung niên hán tử nói: " Tiểu tử nhà ta lần trước ngã một phát, một mực nôn một mực nôn, còn tim đập nhanh run rẩy, trong thành đại phu thúc thủ vô sách, để cho ta chuẩn bị hậu sự, lúc ấy kém chút không có làm túc chết ta! Hàng xóm láng giềng đều nói, tìm Ngũ tiểu thư, tìm Ngũ tiểu của thư chúng ta đi."

Phượng Vũ ở một bên ha ha cười, nàng muốn đi, nhưng là tay bị Vương nãi nãi nắm chặt, lại là buông không ra.

Nàng muốn đi, nàng muốn về nhà luyện chế Cửu Chuyển Hoàn Linh đan a

Trung niên hán tử kích động đầy cõi lòng nói: "Nhưng là ta liền ôm cầu từ nhà ta chạy tới Phượng trạch, Ngũ tiêu thư vừa ra tay, ngân châm kia sưu sưu sưu đậm mấy châm, vậy mà liền đem người cứu sống! Cái kia một tay y thuật, quả thực liền là thần tiên hạ phàm a!"

Trung niên hán tử kiều nói này, Phượng Vũ cười khổ không thôi, vội vàng khoát tay nói: "Triệu đại thúc ngài nhưng ngàn vạn đừng nói như vậy, tại ta mà nói bất quá là tiện tay mà thôi, ngài không cần dạng này."

Triệu đại thúc nói: "Thế nhưng là, với ta mà nói, đây không phải on huệ nhỏ, đây là đã cứu cả nhà chúng ta a! Ngũ tiêu thư, cái chân con nai này coi như mồi mẻ, ngài lấy về ăn."

Phượng Vũ bận bịu chối từ: "Triệu đại thúc, không cần không cần ——"

"Sao có thể không ăn đây? Ngũ tiêu thư là ngai vì không có cái gì đựng a? Cái sọt sạch sẽ này, ta đem chân con nai bỏ vào, ngài cõng trở về là được, làm cho Thát thiều già ăn."

"Ngũ tiêu thư, đây là thịt trong bộ ngực Tuyết Kim Nhãnh Thú, làm thành hàng thịt, cho tiểu Thát thiều già đương ăn vật thích hợp nhất."

"Ngũ tiêu thư, đây là thanh hoa lan đồ ăn, hiện tại mùa này, lá xanh rau xanh coi như cái mồi mẻ, Ngũ tiêu thư nhanh cầm một chút trở về, cho tiểu Thát thiều già nếm đồ tươi."

Phượng Vũ che mặt, Phượng Tiểu Thát tên ăn hàng thế mà lan truyền rộng đến dạng này sao?

Nàng ngược lại là muốn cự tuyệt, thế nhưng là láng giềng dân chúng quá nhiệt tình, tại Trương nãi nãi cùng Triệu đại thúc dẫn đầu dưới, bọn hắn không ngừng hướng trong cái sọt Phượng Vũ nhét đồ vật, một hồi thời gian, cũng đã đem cái sọt nhét tràn đầy.

Phượng Vũ: "..."

"Tốt a, đám láng giềng hảo ý ta đều nhận, mọi người nhanh đừng vây ở nơi này, tất cả giải tán đi ——" Phượng Vũ khoát tay.

Đứng vào lúc này ——

"Đợi một chút, chờ một chút ——" một vị thiếu nữ tuổi trẻ trong tay bung lấy một cái chén hoa xanh bước nhanh chạy tới.

"Lâm Linh?" Phượng Vũ nhìn qua vị thiếu cô nương cùng với nàng cùng tuổi này, "Thế nhưng là hồn độn cửa hàng bên trên xảy ra chuyện rồi?"

Lâm Linh ngũ quan cũng không phải là cực đẹp, nhưng là lúc cười lên dương quang xán lạn, nhiệt tình không bị cản trở, rất là lây nhiễm người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Dừng lại!

Nàng vội vàng khoát tay nói: "Không có, cửa hàng mì hoành thánh rất tốt, Vương Tiêu Hổ những người kia từ lần trước bị Phượng Vũ tỷ người giáo huấn một trận về sau, liền cũng không dám lại tới cửa hàng bảo hộ, Ngũ tiêu thư, đây là nái nái ta tí mỉ chế ra bông tuyết mì hoành thánh, nàng nhất định phải để ta mang tới cho người nếm thử troi."

Lâm Linh một bên nói, một bên đem toàn bộ hộp cơm hương Phượng Vũ trong tay đầy, sợ Phượng Vũ cự tuyệt, nàng hướng Phượng Vũ phát phát tay, tranh thủ thời gian liền chạy mất.

Phượng Vũ cười khổ, các hàng xóm láng giềng đối với nàng thật sự là quá nhiệt tình.

Phượng Vũ nhìn càng tụ càng nhiều các hàng xóm láng giềng, tranh thủ thời gian một bên phát tay vừa cười nói: "Trương nãi nãi, Triệu đại thúc, còn có các vị đám láng giềng, ta mới từ lân cận thành cho người ta xem bệnh trở về, cái này liền đi về nhà, gặp lại sau a."

Mấy ngày nay Phượng Vũ biến mất tại Bắc Cảnh Thành, nàng nhất định phải để cho mình mảnh tích có cái bàn giao, cho nên nàng mới nói nàng đi thành lân cận, đến lúc đó người trong toàn Bắc Cảnh Thành đều có thể làm chứng cho nàng.

Phượng Vũ công cái gùi trúc ché, một bên sai bước đi lên phía trước, một bên hướng phía sau quay đầu.

Đám láng giềng một bên cùng Phượng Vũ phát tay tạm biệt, một bên nghị luận àm ĩ.

"Vừa rồi Lâm Linh kia, liền là tiểu cô nương năm ngoái kém chút bị Đông lão hổ đoạt lại làm tiểu lão bà?"

"Cũng không phải sao? Chính là nàng, lúc ấy Lâm gia gia cùng Lâm nãi nãi chết sống ngăn đón không cho cướp người, vì thế, còn kém chút bị Vương Tiêu Hổ bọn hắn tại chỗ đá chết, chuyện này lúc ấy huyên náo xôn xao."

"May mắn mà có Ngũ tiểu thư, nếu như không phải nàng kịp thời xuất hiện gấp chuyên bát bình rút đao tương trợ, Lâm gia ba miệng hiện tại mồ phàn bên trên đều có đại rận rạp."

"Ngũ tiểu thư không chỉ có cứu được bọn hắn, còn truyền thụ bọn hắn một môn tay nghề nuôi sống gia đình, cái Lâm gia mì hoành thánh này, thật đúng là đừng nói, ăn cũng làm người ta thích."

"Chúng ta Bác Cảnh Thành may mắn mà có có Ngũ tiểu thư, từ khi nàng sau khi trở về, trên tay không biết cứu được nhiều ít cái nhân mạng đâu, quả thực liền là Bồ Tát sống a!"

...

Sau lưng tiếng nghị luận Phượng Vũ không có nghe thấy, thời khắc này nàng chính bước nhanh đi vào trong nhà.

Phải biết, ba ngày trước thời điểm nàng bị Hóa Cự Ung nắm lấy bay đi, Thu Linh thế nhưng là gấp đến độ không được, cũng không biết bây giờ trong nhà loạn thành hình dáng ra sao.

Hướng chí, lúc ấy thời điểm nàng bị Hóa Cự Ung ngâm bay giữa không trung, liếc mắt liền thấy đế đô Phượng tộc người đến!

Một cái là Phượng Diệc Nhiên, còn có một cái là Phượng Lưu, luận xếp hạng theo thứ tự là Phượng đại cùng Phượng lục, hài tử nhà đại bá Phượng Vũ, một cái là đường ca, một cái là đường muội.

Hai cái này nhưng đều không phải là người dễ đối phó, một cái âm hiểm dối trá, một cái điêu ngoa tùy hứng.

Lúc trước thời điểm Phượng Vũ từ thần đàm rơi xuống trở thành phế vật, là bị hai người kia giãm Phượng Vũ giãm nặng nhất.

Nghĩ đến nơi này, Phượng Vũ tiếng bước chân càng nhanh hơn!

Bởi vì trong nhà còn có một vị khóc bao mĩ nhân mẫu thân cùng đơn thuần hiền lành ngọt ngào đệ đệ.

Cũng không biết trong nhà loạn thành dạng gì, càng không biết mẫu thân cùng đệ đệ hiện tại như thế nào.

Chính là bởi vì không biết, cho nên Phượng Vũ càng nghĩ nội tâm càng sợ hãi, lòng bàn chân sinh phong, tốc độ cực nhanh.

Rất nhanh, Phượng Vũ liền đến đến Phượng gia lão trạch cổng.

Cửa chính, đứng đây hai tên hộ vệ.

Thân thể thẳng, thân sắc lạnh lùng, ánh mắt băng lãnh... Vừa nhìn liền biết nghiêm chỉnh huấn luyện.

Phượng Vũ đôi mắt nửa nheo lại.

Hai người kia nàng cũng không biết, cho nên có thể kết luận, nhất định là từ đế đô tới.

Quả nhiên, thời điểm Phượng Vũ đi đến, hai cái tên này đối diện mà đứng thiết huyết hộ vệ, bọn hắn trường đao trong tay hướng ở giữa giao nhau, ngăn lại Phượng Vũ bước chân: "Đừng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Người dạng này, về sau thế nhưng là ăn thiệt thòi

Thanh âm của bọn hắn lạnh lùng mà xa cách, nhìn ánh mắt Phượng Vũ, rõ ràng là đang nhìn một người xa lạ.

Khuôn mặt Phượng Vũ lạnh lùng như băng, bên trong cặp mắt thanh tịnh lính thấu kia lộ ra một vòng hàn ý!

Nàng chưa kịp nói chuyện, bên trong liền truyền đến một giọng nữ đùa cợt.

"Nha, đây là ai a, đứng trước cửa Phượng phủ chúng ta lẩn tẩn cái gì?"

Đang khi nói chuyện, một vị thiếu nữ vẩy áo màu hồng nhạt từ bên trong đi tới, cặp ánh mắt sắc bén kia đem Phượng Vũ từ trên xuống dưới quét một lần.

Phượng Vũ đôi mắt nguy hiểm nứa nheo lại.

Phượng Lưu, Phượng già cô nương bên trong xếp hạng thứ sáu, cho nên người xung Phượng Lục tiểu thư.

Lúc trước thời điểm Phượng Vũ vẫn là tuyệt thế thiên tài tiểu nữ hài, Phượng Lưu nói ngọt tiểu dung đẹp, mỗi ngày quay chung quanh tại bên người Phượng Vũ cùng nàng đi dạo, đi theo như cái đuôi nhỏ, về sau khi Phượng Vũ biến thành phế vật, Phượng Lưu là cái người thứ nhất bỏ đá xuống giếng.

Phượng Lưu nhìn Phượng Vũ trước mắt.

Năm năm không thấy, năm đó thiên tài tiểu nữ như mặt trời ban trưa, bây giờ chỉ là cái đơn giản phế vật nữ mặc váy vải công cái sọt, chỉ là giòng mặt này, thật là khiến người ta ghen ghét muốn hủy diệt!

Nghĩ đến điều này, Phượng Lưu khoe miệng toát ra một vòng cười lạnh trào phúng: "Nha, cái này ở đâu ra tên ăn mày nữ a, đến trước cửa Phượng phủ chúng ta giương oai? Còn không mau đưa nàng đuôi đi cho ta a!"

Phách lối, ương ngạnh, miệt thị, đùa cợt... lẽ thăng khí hùng.

Phượng Vũ trong lòng hiển hiện một tia cười lạnh, tại bên trong cái thế giới lấy võ vi tôn này, vũ lực chỉ thật đúng là là thứ trọng yếu nhất.

Bất quá cũng may nàng hiện trong tay đã cầm Tiên Linh Quả linh dịch, chỉ cần cho nàng một chút thời gian, nàng liền có thể luyện chế ra cứu chuyển hồi linh đan, đến lúc đó hết thảy vấn đề đều đem giải quyết dễ dàng.

Phượng Vũ không cùng Phượng Lưu nói nhiều, mà là thong dong lạnh nhạt đối với nàng gật gật đầu, lập tức liền bước vào đại môn.

Phượng Lưu không nghĩ tới, nàng đều chọc giận Phượng Vũ như vậy, nàng thế mà còn thờ o!

Mà lại ánh mắt nàng nhìn mình, liền phảng phát đang nhìn một cái tiểu nữ hài có tình gây sự! Tức chết người đi được!

Phượng Lưu nắm tay, hướng về phía bóng lưng Phượng Vũ hô to: "Phượng Vũ, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Nhưng mà, Phượng Vũ cũng không có dừng lại, càng không có phản ứng khác, nàng tinh tế linh tú dáng người thăng, nện bước trên đường trầm ổn nhẹ nhàng từng bước chân một đi vào trong.

Phượng Lưu tức giận đến nắm chặt nắm đấm: "Phượng Vũ, ngươi lại dám không nhìn ta!"

Nàng xông đi lên liền muôn động thủ đối với Phượng Vũ, nhưng là, một cánh tay thon dài hưu lực giữ nàng lại.

"Đại ca!" Phượng Lưu nhìn qua đại ca nhà mình, mặt lộ vẻ vẻ phẫn nộ, "Đại ca ngươi thả ta ra, cái xú nha đầu này lại dám không nhìn ta, nàng cho là nàng là ai a? Nàng coi là nàng bây giờ còn là cái kia tuyệt thế thiên tài tiểu nữ năm đó sao? Ta nhồ vào!"

Phượng tộc đại thiếu Phượng Diệc Nhiên, niên kỷ của hắn đã có mươi tám tuổi, khuôn mặt mỹ lệ, trường thân ngọc lập, bình thường nhìn qua cũng là thế nồng đê tiểu nữ sinh thét lên quý công tử.

Nhưng là hắn giờ phút này, trên mặt lại lộ ra một vòng trào phúng cười khẽ.

"Đại ca!" Phượng Lưu trừng mắt Phượng Diệc Nhiên, "Ngươi cũng đừng quên, năm đó Phượng Vũ danh thiên tài đóng qua tất cả mọi người, tất cả mọi người coi trọng thiên tư của nàng, nàng kém chút liên cướp đi vị trí người thừa kế của ngươi! Hiện tại ngươi còn trái lại giúp nàng?!"

Phượng Diệc Nhiên dùng ánh mắt như nhìn đứa ngốc nhìn qua thân muội muội nhà mình. Tính cách như thế lộ ra ngoài, cũng không phải cái công việc gì tốt a, trong nhà xác thực đem nha đầu này sủng có hơi quá.

"Lưu, người thông minh cho tới bây giờ cũng sẽ không tự mình xuất thủ đối phó địch nhân." Phượng Diệc Nhiên sờ sờ Phượng Lưu đầu, trong ánh mắt mang theo một vòng cung chiêu, "Ngươi dạng này, về sau thế nhưng là ăn thiệt thòi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ô ô ô ~ Tiếu Vũ ~ Tiếu Vũ ~~

Thế nhưng là, bị làm hư Phượng Lưu lại xem thường: "Khi dễ người đương nhiên muốn tự mình động thủ mới thoải mái, nếu mượn tay người khác có cái

gì thú vị? Hừ! Phượng Vũ cho là nàng là ai? Dù sao ta chính là muôn khi dễ nàng!"

Nói xong, Phượng Lưu hất cánh tay Phượng Diệc Nhiên ra, cộc cộc cộc bước nhanh xông đến, một bên xông một bên cười lạnh: "Ta ngược lại muôn xem xem, thời điểm nàng nhìn thấy mẫu thân nàng cùng đệ đệ nàng, còn có thể có dạng bình tĩnh này!"

Phượng Vũ công cái sot đi đến trung viện, nhìn thấy một màn trước mắt này, con mắt của nàng trong nháy mắt bị ngọn lửa nhóm lửa!

Đã thấy trong đại viện lớn như vậy, vị thiên chân vô tà tiêu đệ nhà nàng kia, hắn giờ phút này chỉ riêng quả lây nứa người trên, trên thân thể tinh tế trắng nõn kia có thêm nhiều mấy đạo vết roi, giờ phút này chính là đồ mồ hôi như mưa, thở hồn hồn thở hồn hồn dời gạch!

Từ viện tử bên này, đem đến viện tử một bên khác.

Dời gạch?! Phượng Vũ mở to hai mắt nhìn!

Nha hoàn Thái Nguyệt từ nhỏ bồi ở bên cạnh Phượng Lưu, giờ phút này còn nắm chặt trong tay một cây roi đen như mực, nàng đem roi quật xuống vang lên ba ba, giống như giám sát giận dữ mắng mỏ: "Nhanh! Làm nhanh hơn một chút! Mơ tưởng lười biếng! Đại thiếu gia cùng Lục tiểu thư thế nhưng là nói, hôm nay mang không hết một vạn khối gạch này, ngươi đừng hòng nghỉ ngơi!"

Mỹ nhân mẫu thân đau lòng nước mắt chảy ròng, nàng khóc lê hoa đái vũ: "tiêu Khôi, tiêu Khôi... Tỷ tỷ ngươi làm sao còn chưa có trở lại a, tiêu Khôi... Ngươi thế nào, có đau hay không..."

Phượng Vũ mỹ nhân mẫu thân là thật đẹp, nàng đã từng là Quân Vũ Đế Quốc đệ nhất mỹ nữ, da thịt trắng hon tuyết, yếu đuối không xương, thân thể thướt tha, đẹp rung động lòng người, lại thêm cái này vừa khóc, đẹp thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô huy!

Mỹ nhân mẫu thân muốn xông tới cứu Phượng Tiêu Khôi, thế nhưng là, tay của nàng bị một cái nha đầu khác của Phượng Lưu là Kiều Mạch lôi kéo, khẽ động đều không động được.

Kiều Mạch nhìn xem Nhị phu nhân khóc lê hoa đái vũ, yên lặng quay mặt qua chỗ khác.

Gương mặt này thật là dễ nhìn, cái này vừa khóc, càng làm cho lòng người đều nắm chặt đi lên. Coi như nàng là nữ hài tử, hơn nữa còn là nha đầu bên người Lục tiểu thư, lúc này tâm đều rung động đến mấy lần, hận không thể lập tức buông tay giúp nàng một tay.

Phượng Vũ đem cái gùi phía sau lưng thả tại mặt đất, hé lớn một tiếng: "Dừng tay!"

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều hướng về vị trí Phượng Vũ phóng đi!

"Ngao ngao ngao ——" phản ứng đầu tiên liền là Phượng Tiêu Khôi, Phượng gia tiểu Thát thiếu gia, Phượng Vũ thân đệ đệ.

"Tỷ! Tỷ! Tỷ!" Phượng Tiêu Thát từ nhỏ bị Phượng Vũ bảo hộ đến lớn, tại hắn bị ngược đãi trong ba ngày này, hắn không giờ khắc nào không tại cầu nguyện để tỷ tỷ nhà hắn như thiên thần giáng lâm, cứu hắn ở trong con nguy khốn!

Mặc dù tỷ tỷ tu vi bị phế, nhưng là Phong tiểu Thát vẫn là kiên định tin tưởng, trên đời này không có bất kỳ cái sự tình gì có thể cản trở thiên tài tỷ tỷ nhà hắn!

Phượng Tiêu Thát ngao một tiếng, giống như như đạn pháo hướng Phượng Vũ phóng đi, tốc độ kia thật nhanh, làm cho người ta phản ứng không kịp.

"Tỷ tỷ, bọn hắn khi dễ ta!" Phượng Tiêu Thát ôm cổ Phượng Vũ, lớn tiếng cáo trạng!

"Tiêu Vũ, ô ô ô ——" mỹ nhân mẫu thân cũng tránh thoát cánh tay Kiều Mạch, càng chuẩn xác mà nói, là Kiều Mạch cố ý buông ra tay.

Mỹ nhân mẫu thân tấm kia điên đảo chúng sinh tuyệt thế mỹ nhân khóc lê hoa đái vũ, mảnh khảnh thân thể lão đảo hướng Phượng Vũ vọt tới, cuối cùng chăm chú dắt lấy Phượng Vũ, điềm đạm đáng yêu: "Ô ô ô ~~ Tiêu Vũ ~~ Tiêu Vũ ~~ ngươi rõ cục trở về ~~ "

Có Phượng Vũ, cái nhà này mới thật có chủ tâm cốt.

Phượng Vũ khóc miếng hoi rút, có chút bất đắc dĩ nâng trán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 68: Hảo một tay châm ngòi ly gián!

Mỹ nhân mẫu thân đẹp thì đẹp, thế nhưng là nàng.. Đầu óc có chút không tốt lắm, năm đó cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, mỹ nhân mẫu thân đã

mắt đi rất nhiều ký ức, trí thông minh một mực dừng lại tại khi còn bé.

Cho nên cùng mười hai tuổi Phượng Tiết so sánh, mỹ nhân mẫu thân trí thông minh thì càng áu linh.

Cho nên những năm này, Phượng Vũ mặc dù còn là vị thành niên, nhưng cái nhà này hoàn toàn là dựa vào nàng chống đỡ đi lên.

Nhin xem treo ở trên người nàng hai người thân nhân nước mắt đầm đìa này, Phượng Vũ cũng là đau lòng, nàng xoa xoa đầu Phong tiếu Thát, lại động tác nhu hòa lau đi nước mắt trên khốé mắt mỹ nhân mẫu thân.

Thật đẹp mẫu thân a, đôi mắt đẹp thanh tịnh thuần chán, lông mi mỏng như cánh ve, giống như dưới ánh trăng lưu ly, nàng một nước mắt đầm đìa, Phượng Vũ liền đau lòng không được.

Cách đó không xa Thái Nguyệt, trong tay nắm chặt roi, nàng muôn đi lên quát lớn, nhưng là nghĩ đến năm đó vị kia vô cùng cường đại Phượng Ngũ tiêu thư uy danh, nàng lại chỉ có thể đứng tại chỗ không dám hành động thiêu suy nghĩ.

Đúng vào lúc này, Phượng Lưu nỗi giận đùng đùng từ bên ngoài truy vào đến, nhìn thấy ôm khóc thành một đoàn nhị phỏng, Phượng Lưu nhéch miệng lên một vòng tà ác cười lạnh: "Đây là thế nào? Khóc thê thảm như vậy? Đây là toàn gia đều muốn bị đuổi ra khỏi cửa làm tên ăn mày đi?"

Phượng Tiết Thát nhìn thấy Phượng Lưu, lập tức giận không chổ phát tiết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc kia gần xanh đều bao hiện ra quát: "Ngươi! Người! Sao có thể hú hống như vậy! Ta chán ghét ngươi!"

Phượng Lưu đoạt lấy hắc tiên tử trong tay từ trong tay Thái Nguyệt, một bên cười lạnh một bên nói: "Nói một chút, ta xấu ở chỗ nào?"

Phượng Tiết Thát cắn răng, có tỳ tỳ về sau, hán lập tức có lực lượng, thê là nâng cao thân mình quát lạnh: "Ngươi có ý gì với ta! Đem ta mỗi ngày chuyển một vạn khối gạch, hôm qua buộc ta đem gạch xanh toàn bộ đem đến bên này, hôm nay lại bức ta đem gạch xanh tất cả đều đem đến viện tử bên kia, ngươi cái này không phải có ý đang chơi đùa lại tính là cái gì!"

Phượng Lưu giống như cười mà không phải cười vuốt vuốt hắc tiên trong tay, liếc Phượng Tiết Thát một chút: "Là ngươi trước đánh nát ta lưu ly từ ngọc, Thát đệ thân yêu à, cho nên phạt ngươi làm chút việc khổ cực thì thế nào?"

"Không phải ta đánh vỡ! Lưu ly từ ngọc kia rõ ràng là chính ngươi làm rơi xuống đất!" Phượng Tiết Thát bị oan uổng, hảo hảo khí hảo khí.

"Ha ha." Phượng Lưu cười lên hai tiếng, nàng lắc lắc hắc tiên trong tay, đặc biệt phách lối cười lạnh một tiếng: "Hôm nay cái gạch này còn không có chuyển xong đâu, nhanh đi làm việc, nếu là làm không hết, ngày mai gấp bội!"

"Tỷ..." Phượng Tiết Thát rõ ràng bị hù dọa, cặp mắt thanh tịnh bích thấu kia vô cùng đáng thương nhìn qua Phượng Vũ.

Phượng Vũ sờ sờ đầu hắn, ánh mắt từ từ chuyển dời đến trên thân Phượng Lưu cùng Phượng Diệc Nhiên.

Phượng Lưu không nói đạo lý, Phượng Diệc Nhiên cũng không muốn mặt như thế a?

Ánh mắt Phượng Vũ thanh tịnh như nước lạnh nhạt nhìn qua Phượng Diệc Nhiên: "Đại ca cảm thấy việc này như thế nào?"

Phượng Diệc Nhiên trên mặt trầm tĩnh như nước, giống như trọc thê gia công tử tự phụ, hán tay trái chấp sau lưng, mày kiếm có chút nhíu lên, ánh mắt trách cứ nhìn chằm chằm Phượng Vũ: "Ngũ muội, ngươi thân thể mình phê đi thì cũng thôi đi, vì cái gì đem Thát đệ cũng cho nuôi phê đi?"

Phượng Vũ đôi mắt nguy hiểm nứa nheo lại.

Phượng Diệc Nhiên lại nghĩa chính ngôn từ đường hoàng trách cứ Phượng Vũ: "Tiết Thát thiên phú mặc dù không thể nói vô cùng tốt, nhưng cũng không phải phê thải, ban đầu ở đê đô thời điểm hắn cũng đã bắt đầu tu luyện, vì sao năm năm sau hắn, còn chỉ có Nhất Cấp Linh Sư tu vi? Ngũ muội, coi như ngươi ghen ghét tiểu Thát, ngươi không thể nhẫn tâm như vậy, đem hắn nuôi phê a?!"

Nghĩa chính ngôn từ nghiêm khắc trách cứ, lý trực khí tráng gia trưởng thức khiền trách, lập tức đem Phượng Vũ lâm vào bất nghĩa hoản cảnh!

Không hổ là Phượng Diệc Nhiên, hảo một tay châm ngòi ly gián!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chỗ đó kì quái?

Lời này của Phượng Diệc Nhiên, lập tức đem Phượng Vũ lâm vào hoản cảnh bất nghĩa!

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua Phượng Vũ, tựa hồ cũng đang chờ lời giải thích của nàng.

Năm năm trước Phượng Tiêu Thất cũng đã là Nhất Cáp Linh Sư, vì cái gì hán hiện tại vẫn là Nhất Cáp Linh Sư?

Phượng Vũ đương nhiên biết nguyên nhân trong đó, nhưng là nàng cũng không định đem chuyện này đem ra công khai, bởi vì đây là một cái bí mật.

Phượng Tiêu Thất kéo lại Phượng Vũ, chuyên mắt, thở phì phò trùng mắt Phượng Diệc Nhiên: "Là chính ta bắt tranh khí, ngươi dựa vào cái gì trách cứ tý ta?! Tý ta tốt với ta cực kỳ! So với các ngươi trong tưởng tượng còn tốt hơn! Các ngươi sẽ không hiểu!"

"Đúng rồi!" Mỹ nhân mău thân cung túc giận trùng mắt Phượng Diệc Nhiên.

Phượng Vũ trong lòng hiển hiện một vòng vè vui mừng.

Chính là bởi vì mỹ nhân mău thân cùng Phượng Tiêu Thất toàn tâm toàn ý tín nhiệm cùng thích, để nàng vị này đã từng là thiết huyết đặc công tǎm nứa tại bên trong thân tình ám áp, cho nên nàng mới có thể bình tĩnh vượt qua năm năm trước trận biến cố từ thần đòn roi xuống kia.

Bọn hán cần nàng, nàng lại làm sao không cần bọn hán?

Phượng Diệc Nhiên nhíu mày, có chút không vui.

Kỳ thật ba ngày nay, hán làm một chút cố gắng.

Hán ý đồ bôi đen Phượng Vũ, phân hoá Phượng Vũ cùng Phượng Tiêu Thất tý đệ tình, phân hoá Phượng Vũ cùng Nhị phu nhân mău nữ tình nghĩa, thế nhưng là hai người kia liền cùng đồ đần giống như, bất kỳ cái gì dù hoặc đặt ở trước mặt bọn hán, bọn hán tất cả đều là lắc đầu lắc đầu lắc đầu, cự tuyệt cự tuyệt cự tuyệt, quả thực khó chơi.

Phượng Diệc Nhiên liền không rõ, Phượng Vũ đều đã là phế vật, bọn hán vì cái gì còn muốn tín nhiệm nàng như thế, cảm thấy nàng có thể vì bọn họ che gió che mưa? Trên thân Phượng Vũ đến cùng có cái mị lực gì?

Phượng Vũ giống như cười mà không phải cười nhìn chăm chăm Phượng Diệc Nhiên: "Đại ca không phản đối?"

Phượng Diệc Nhiên nhíu mày, đương hoàng nói: "Đã ngươi không dạy được, tiều Thất liền để ta tới dạy, để hán dời gạch, bên ngoài là trùng phạt, kì thực là rèn luyện ý chí của hán, rèn luyện thân thể của hán, để thực lực của hán có thể tiến thêm một bước."

"Khô tâm chí, cực khô thể xác? Nói thật đương hoàng a, đại ca tin được lời chính mình nói sao?" Phượng Vũ giữa lòng mày mang theo một vòng châm chọc.

Bàn tay Phượng Diệc Nhiên giấu ở phía sau nắm chắc thành quyến!

Cái Phượng Vũ này! Rõ ràng đã là phế vật, nhưng cùng thân kia gọi tới cường giả khí phách, vẫn như cũ vênh váo hung hăng như vậy, vẫn như cũ có thể khiến cho tâm thần người ta sợ hãi, sinh lòng sợ hãi, thật là khiến người chán ghét!

Phượng gia đang tiến hành một màn này, đám người Quân Lâm Uyên cũng không biết.

Bọn hán giờ phút này đang từ Băng Phong Sâm Lâm bên trong đi ra tới.

Phong Tầm trên đường đi đều rất túc giận, túc giận đến nỗi hán nhảy lên cây oa oa oa rống lớn mấy âm thanh, chấn chung quanh một mảnh ma thú kia tưởng là địch tập, bốn phía tán loạn, bỏ trốn mất dạng.

Nhưng là Phong Tầm người này có cái ưu điểm, đó chính là tính tình đến nhanh đi cũng nhanh, cho nên hán tâm tình bây giờ so trước đó đã tốt hơn rất nhiều.

Tinh táo lại Phong Tầm, bắt đầu cảm thấy áy náy.

Hán thỉnh thoảng liếc trộm Quân Lâm Uyên, đi tới đi tới, lại liếc trộm

Quân Lâm Uyên chẳng lẽ sẽ cảm thấy không ra hán nhìn lén? Chỉ là, cái kia trên mặt *** * * * bất động băng sơn, không có bất kỳ cái gì cảm xúc chập trùng.

Phong Tầm không dám tìm Quân Lâm Uyên, hán lôi kéo Huyền Dịch đi tới một bên.

"Huyền tiểu nhị, huyền tiểu nhị." Phong Tầm hạ giọng, lén lén lút lút.

"Làm gì?" Huyền Dịch nghiêm túc mặt.

Phong Tầm nhỏ giọng nói: "Huyền tiểu nhị, ngươi nhìn Quân lão đại, hán có phải hay không có chút kỳ quái?"

"Chỗ nào kì quái?" Huyền Dịch một truong cứng nhắc mặt, nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chúng ta thật đi Phượng trạch a?

"Hắn không có sinh khí a!" Phong Tầm vội la lên: "Chúng ta ngàn dặm xa xôi từ đế đô chạy đến, vì chính là Tiên Linh Quả, nhưng là hiện tại Tiên Linh Quả mất đi, Quân lão đại thế mà không có sinh khí, chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ, quái, sao?!"

Huyền Dịch lèch ra cái đầu nghĩ ngẫm.

"Đúng không? Đúng không? Rất kỳ quái a?" Phong Tầm nóng lòng kiểm cảm giác tán đồng, cho nên cặp kia thanh tịnh xinh đẹp con mắt lớn không chớp lấy một cái nhìn chằm chằm Huyền Dịch, rất là nghiêm túc.

Nhưng là, Huyền Dịch lại lắc đầu: "Không kỳ quái."

"Làm sao lại không kỳ quái!" Phong Tầm gấp đè cao âm lượng, nhưng là hắn kịp phản ứng sau lại tranh thủ thời gian che miệng, hạ giọng: "Làm sao không kỳ quái?! Rất kỳ quái được không?! Mà lại người phát hiện không có?"

"Cái gì?"

"Quân lão đại thế mà lại xuất thần! Ta trước đó cẩn thận nhìn hắn chằm chằm, hắn thế mà cũng sẽ có thần du thái hư thời điểm! Trời ạ ——" Phong Tầm chỉ cảm thấy, thế giới này đều huyền ảo.

Huyền Dịch im lặng: "Cái này có cái gì kỳ quái đâu?"

"Đặt trên thân người khác không kỳ quái, nhưng hắn là Quân Lâm Uyên a! Quân, Lâm, Uyên! Hắn thế mà lại thất thần a!"

Huyền Dịch im lặng, lắc đầu: "Ta nhìn người là bị kia Phong Tiêu Ngũ kích thích quá mức, hiện đang nhìn cái gì đều nghi thần nghi quỷ."

"Thật không kỳ quái?" Phong Tầm càng chua từ bỏ ý định.

"Không kỳ quái."

"Thật là ta nghi thần nghi quỷ?"

"Ừm."

"Thế nhưng là..."

"Đi đường!"

"Nha..."

Đi một đoạn đường, Phong Tầm nhìn chằm chằm Huyền Dịch: "Nhưng là ta hay là cảm thấy thật kỳ quái... Lấy Quân lão đại cơ trí, hắn không có khả năng đuổi không kịp Phong Tiêu Ngũ nha, thế nhưng là, dọc theo con đường này chúng ta thế mà một điểm manh mối đều không có? Cái này không hợp với lẽ thường a."

Đây chính là Quân Lâm Uyên a, bảy tuổi liền có thể đơn thương độc mã truy tung đến quân địch thống soái Quân Lâm Uyên, hắn sẽ tìm không thấy một tiếu nha đâu? Không hợp với lẽ thường, quá không hợp với lẽ thường.

Huyền Dịch không để ý tới hắn, bước nhanh chân đi đường.

Phong Tầm gãi gãi đầu, thật chẳng lẽ là bởi vì hắn nghi thần nghi quỷ? Ai, đều là Phong Tiêu Ngũ! Nghĩ đến nơi này, Phong Tầm tâm tư lại chuyển tới Phong Tiêu Ngũ trên thân: "Cái xú nha đầu này, nếu là lại để cho ta gặp được nàng, hử hử!"

Lẩm lời Phong Tầm là nhàn không xuống, hắn háp tấp chạy đến bên người Quân Lâm Uyên, vui sướng hỏi: "Quân lão đại, Quân lão đại, chúng ta bây giờ đi nơi nào a?"

Quân Lâm Uyên cũng không nói lời nào, ngược lại là một bên Mộc Dao tiên tử, nàng lớn tiếng nói: "Trước đó không phải đã nói muốn đi Phượng trạch sao? Các người nói muốn đi gặp Phượng Vũ! Phong tiểu Vương gia, người sẽ không quên chuyện này a?"

Mộc Dao tiên tử đối Tiên Linh Quả không có cảm giác, đối Phong Tiêu Ngũ cũng không thấy phải là uy hiếp, nhưng là trong nội tâm nàng kỳ thật vẫn

luôn ngầm đâm đâm nhớ kỹ Phong Tầm trước đó đã nói.

Hắn nói Phượng Vũ đẹp, hắn nói Quân thái tử cùng Phượng Vũ còn chưa từng giải trừ hôn ước.

Phong Tầm vỗ đầu một cái: "Ôi, nhìn ta trí nhớ này! Quân lão đại, vậy chúng ta thật đi Phượng trach a?"

Tất cả mọi người nhìn qua Quân Lâm Uyên, chờ đợi lấy quyết định của hắn.

Có đi Phượng trach hay không, người khác nói một trăm câu đều vô dụng, quyền quyết định chỉ có Quân Lâm Uyên có.

Quân thái tử tấm kia quả cảm lạnh lùng băng son trên mặt, ánh mắt tĩnh mịch, thâm bát khả trác, tựa hồ ánh mắt của hắn sâu rất sáng, lại tựa hồ là mọi người ảo giác.

Quân Lâm Uyên từ chối cho ý kiến lùm Phong Tầm một chút: "Không quan trọng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 71: Tỷ, tay của người làm sao lạnh như vậy?

Không quan trọng? Phong Tầm sững sờ sau, lập tức hoan cười lên: "Ha ha ha, đã Quân lão đại nói không quan trọng, vậy chúng ta liền quyết định, đi Phượng trach! Cái này thật vất vả đến Bắc Cảnh Thành một chuyến, không nhìn một chút hiện tại Phượng Vũ ta không cam tâm a."

Mộc Dao tiên tử ở trong lòng ám đạo, nàng cũng không cam tâm!

Thế là, Mộc Dao tiên tử giơ hai tay đồng ý: "Đúng đúng đúng, liền đi Phượng trach! Đi xem một chút hiện tại Phượng Vũ lớn lên hình dáng ra sao!"

Nói chuyện đến đi Phượng trach, trong đội ngũ nguyên bản bàu không khí căng cứng băng lãnh lập tức quét sạch sành sanh, thay vào đó là nhẹ nhõm vui sướng, đặc biệt là Phong Tầm, hắn vây quanh Quân Lâm Uyên nháy mắt ra hiệu: "Quân lão đại, hắc hắc hắc, Quân lão đại, ha ha ha -- "

Quân Lâm Uyên khóc miệng hoi rút, quay qua mắt đi.

Cho nên, thời điểm một đoàn người đứng tại cửa ra vào --

Phượng Vũ cùng Phượng Diệc Nhiên còn tại kia đối trì.

Đúng vào lúc này, Phượng Diệc Nhiên thiếp thân người hầu Hạ Thần từ bên ngoài vội vàng mà đến, sắc mặt khẩn trương mà ngưng trọng, nhưng là trong hai con ngươi lại lộ ra vẻ hung phấn!

"Đại thiếu --" Hạ Thần đi đến trước mặt Phượng Diệc Nhiên, hạ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ một câu.

"Cái gì?!" Phượng Diệc Nhiên mới vừa rồi còn mang tư thái công tử trang quý giờ khắc này không bình tĩnh, hắn lên tiếng kinh hô: "Đám người Quân thái tử bọn họ tại cửa ra vào?! Phong Tiểu Vương gia, Huyền Tiểu Hầu gia... Bọn hắn tất cả đều tới rồi?!"

Phượng Lưu con mắt trong nháy mắt sáng lên, tách ra nhất ánh sáng tỏa màu, âm thanh kích động phát run: "Thái tử điện hạ... Quân, Quân, Quân thái tử muốn đi qua? Mà lại đã tại cửa ra vào rồi?!"

Sắc mặt Hạ Thần khẩn trương run rẩy, hắn trọng trọng gật đầu: "Úm! Liền tại cửa ra vào."

Phượng Diệc Nhiên hiện ở nơi nào còn nhớ được Phượng Vũ mấy người này a? Hắn lúc này liền xông ra ngoài đi, đi lại vội vàng, vội vã không nhặt nổi, kích động cắn bẩn không giữ được bình tĩnh!

Đây chính là Quân Lâm Uyên, giận dữ thiên hạ biến Quân thái tử, một tồn tại mà Phượng gia vẫn muốn leo lên lại cao quá trèo không lên tới.

Lần này hắn cùng Phượng Lưu vạn dặm xa xôi từ đê đô mà đến, vì chính là có cơ hội trèo lên Quân Lâm Uyên, hiện tại cơ hội cực tốt như thế đang ở trước mắt, có thể không cho Phượng Diệc Nhiên kích động sao?!

Trong gia tộc nhóm tộc lão thế nhưng là lên tiếng, chỉ cần hắn có thể đem Phượng tộc cùng Quân thái tử buộc chung một chỗ, liền hứa hắn vị trí người thừa kế tộc trưởng này a!

Phượng Diệc Nhiên hoàn toàn không để ý hình tượng, giống như một trận gió bay tới ra bên ngoài!

Phượng Lưu càng là kích động toàn thân run rẩy, hung phấn hai mắt phát sáng, nàng đối Phượng Vũ đã không có hứng thú, nàng lớn nhất hứng thú yêu

thích liền là Quân Lâm Uyên!

Phượng Diệc Nhiên tốc độ nhanh, Phượng Lưu tốc độ cũng không chậm, hai huynh muội trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Trong chớp mắt, trung viên bên trong cũng chỉ còn lại có Phượng Vũ mấy người bọn hắn.

Mà giờ khắc này, Phượng Vũ nội tâm cơ hồ là sụp đổ!

Quân Lâm Uyên? Phong Tầm? Huyền Dịch? Bọn hắn, bọn hắn làm sao đến phượng trạch tối?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ bọn hắn biết là Phong Tiểu Ngũ liền là Phượng Vũ? Bọn hắn biết là mình cướp đi Tiên Linh Quả linh dịch? Nghĩ đến nơi này, Phượng Vũ chỉ cảm thấy ngực kịch liệt chap trùng, trái tim thình thịch nhảy, nhanh cơ hồ muốn nhảy ra cổ họng.

"Tỷ, tỷ, tay của ngươi làm sao lạnh như vậy?" Phượng Tiểu Thất vội vã cuồng cuồng nhìn qua Phượng Vũ, "Tỷ ngươi không sao chứ?"

Phượng Vũ có thể không có chuyện gì sao? Nàng thế nhưng là một mực giả heo ăn thịt hổ giấu ở trong chi đội ngũ của Quân Lâm Uyên kia, cuối cùng còn lợi dụng Ngự Minh Dạ lực lượng, thừa dịp loạn cướp đi linh dịch, mà nàng lại còn thân Quân Lâm Uyên nữa... má oí!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 72: Quả thực đẹp đẽ --

"Tỷ, ngươi làm sao đó mặt? Ngươi không sao chứ?" Phượng Tiểu Thất rất là khẩn trương gấp.

Phượng Vũ hít sâu một hơi, nàng chính muốn nói chuyện, Phượng Tiểu Thất lại nói: "Tỷ, Quân thái tử liền là vị thái tử điện hạ năm đó cùng ngươi định chung thân a?"

Phượng Vũ: "..."

Phượng Tiểu Thất nháy cặp kia thanh tịnh sạch sẽ mắt to, hờ nghi nhìn Phượng Vũ: "Cho nên, tỷ tỷ ngươi là nghĩ đến hắn mới khẩn trương sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ ngươi kỳ thật..."

"Không có!" Phượng Vũ trả lời chém đinh chặt sắt, đồng thời còn nắm tay biểu thị thái độ kiên định.

Phượng Tiểu Thất hờ nghi nhìn Phượng Vũ.

Một bên mĩ nhân mău thân lại một mực lôi kéo Phượng Vũ, nước mắt rung rung, điềm đạm đáng yêu, nhìn qua làm cho đau lòng người cực kỳ.

"Mẫu thân thế nào?" Phượng Vũ nhìn xem vành mắt đỏ bừng mĩ nhân mău thân, đau lòng.

Mỹ nhân mău thân kia ngọc thủ tuyết trắng một mực lôi kéo Phượng Vũ, lục lợi soi tóc của nàng, da thịt, y phục, trán châu nước mắt cuồn cuộn mà rơi, nước mắt vẩy vạt áo.

Phượng Vũ càng đau lòng hơn: "Mẫu thân thế nào?"

"Đều là mẫu thân không tốt." Mỹ nhân mău thân nghẹn ngào lôi kéo Phượng Vũ, "Đều là mẫu thân không có chiếu cố tốt ngươi, ngươi xem một chút sợi tóc của ngươi, đều bẩn thành cái dạng này, còn có mùi mồ hôi bẩn, ngươi xem một chút da thịt của ngươi, đều dài một tầng dơ bẩn, còn có cái này y phục... Ngươi thế nhưng là Phượng tộc đường đường Ngũ tiểu thư, sao có thể mặc vải thô vát như thế? Cái này là đối ngươi nhục nhã a ~"

Mỹ nhân mău thân một bên nói một bên nghẹn ngào: "Ngươi vốn hắn nên cầm y Ngọc, ăn, 1 tinh, đẹp, hoa phục, dáng vẻ đoan trang, tiêu không lộ rǎng, thế nhưng là ngươi bây giờ... Tựa như chỉ sống khỉ, sống dạng này thô ráp, mẫu thân đau lòng a ~"

Phượng Vũ xoa xoa cái trán.

Mẫu thân một mực tận súc tại đưa nàng chế tạo thành tiểu không lộ rǎng tinh xảo hoa phục đại môn không ra nhị môn không bước khuê các thiền kim, cảm thấy như thế tinh xảo sinh hoạt mới thích hợp nàng, thế nhưng là... Làm sao có thể chứ?

"Đi đi đi, chúng ta trang điểm đi, cũng không thể qua dạng này lớn." Mỹ nhân mău thân trong mắt nhưng không có cái gì Quân thái tử không Quân thái tử, trong nội tâm nàng trong mắt cũng chỉ có Phượng Vũ, đương nhiên còn có một chút điểm vị trí là lưu cho Phượng Tiểu Thất.

Phượng Vũ cũng đang muốn lấy tranh thủ thời gian tẩy đi một thân từ Băng Phong Sâm Lâm mang về vết tích, nếu không, lấy Quân Lâm Uyên kia ánh mắt nhạy cảm, tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Thé là Phượng Vũ lần thứ nhất vui sướng gật đầu: "Ừm!"

Mỹ nhân mău thân yêu thích nhất liều là cách ăn mặc Phượng Vũ, cho nên, những trong năm này nàng không có làm sự tình khác, nàng tất cả thời gian đều dùng để tự tay cho Phượng Vũ may y phục.

Không thể không nói, mỹ nhân mău thân đang trang điểm phuong diện này điểm kỹ năng siêu cấp mạnh.

Phượng Vũ cũng không muốn trang phục lộng lẫy, nhưng là không nhịn được mỹ nhân mău thân nước mắt, chỉ có thể bát đắc dĩ tiếp nhận... Dù sao nàng đã nghĩ đến để Quân Lâm Uyên chán ghét mà vứt bỏ nàng biện pháp!

Một thân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, trang điểm tốt đi ra Phượng Vũ... Cái thứ nhất kinh diễm đến liều là Phượng Tiêu Thất.

"Má ơi! Ngươi ngươi ngươi..." Phượng Tiêu Thất giật mình che miệng, biểu lộ khoa trương cực kỳ: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi vẫn là tỷ ta sao?! Ngươi còn là của ta tỷ sao?!"

Phượng Vũ bình thường tùy ý rất, mỹ nhân mău thân muốn bắt nàng cách ăn mặc đều bắt không đến nàng, cho nên tấm kia thịnh thế mỹ nhân đa số đều là vốn mặt hướng lên trời, vây áo cũng là thế nào đơn giản làm sao tới.

Nhưng là hiện tại, trang phục lộng lẫy qua đi Phượng Vũ, quả thực đẹp đẽ --

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.ebookfull.net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.ebookfull.net.

Chương 73: Thiên cơ bất khả lộ

Phượng Vũ kỳ thật cân nhắc qua, nàng biết Quân Lâm Uyên không thích nhất liều là mộc đầu mỹ nhân, đã nàng gương mặt này làm sao đều chạy không khỏi, như vậy, nàng ngay tại trong tình cách làm văn chương liều tốt, đến lúc đó, nhất định khiến Quân Lâm Uyên đổi nàng chán ghét mà vứt bỏ xoay người rồi đi!

Mà giờ khắc này, Phượng Diệc Nhiên cùng Phượng Lưu đã xông tới cửa --

Nhin thấy đứng ngoài cửa một đoàn người, Phượng Diệc Nhiên kích động tay chân cũng không biết nên đi chỗ đó bày.

Dù sao, Phượng gia hiện tại là ngay cả cửu đại gia tộc đều không vào được gia tộc suy tàn, mà Quân Lâm Uyên, đó là bọn họ cái này siêu cấp đế quốc tương lai quân chủ!

"Bái kiến thái tử điện hạ -- "

Phượng Diệc Nhiên lúc này vẩy áo choàng, đoạn đoạn chính chính quỳ đi xuống.

Phượng Lưu càng là ngung thần nín hơi, mặt mày buông xuống, ôn nhu giống như làm bằng nước đồng dạng, đuổi theo sát Phượng Diệc Nhiên cùng một chỗ quỳ đi xuống.

Quân Lâm Uyên thanh lãnh cao quý ánh mắt từ đỉnh đầu bọn họ đảo qua.

Phượng Lưu trái tim giống như nai con cuồng loạn không thôi, nàng thực sự kìm nén không được, vụng trộm ngoặc mắt đi xem Quân Lâm Uyên.

Mày rậm sâu mục, giống như sắc bén hàn nhọn, gọi người không rét mà run.

Tuấn đình mũi, bạc tinh bạc nghĩa môi, tinh điêu tê trác ra thâm thúy hình dáng.

Thân phận cao quý, quyền thế ngập trời, khí tràng cường đại, người sống chớ gần! Quả thực gọi người... Tim đập thình thịch!

Phượng Lưu ánh mắt cùng Quân Lâm Uyên ở giữa không trung giao hội.

Quân Lâm Uyên theo bản năng nhăn lại sâu lông mày, Phượng Lưu tâm lại nâng lên cổ họng, kích động nàng toàn thân đều đang run rẩy!

Quân, quân, Quân thái tử nhìn nàng rồi? Quân thái tử... Có phải hay không đối nàng, cũng có như vậy một tia hảo cảm đâu? Nghĩ đến nơi này, Phượng Lưu chỉ cảm thấy toàn thân giống như dòng điện nhảy lên qua, lại giống như bị *** thấm vào, ngọt khói miệng nàng đều nhanh thu lại không được.

Người bên ngoài làm sao biết Phượng Lưu nhiều như vậy nội tâm hỉ?

Quân Lâm Uyên lạnh lùng nhìn Phượng Diệc Nhiên một chút, hơi gật đầu.

Không đợi Phượng Diệc Nhiên đứng dậy, Quân Lâm Uyên đã cất bước trong triều mà đi, phảng phất trong tầm mắt căn bản không có Phượng Diệc Nhiên người này.

Phượng Diệc Nhiên cũng không thấy đến Quân Lâm Uyên đối với hắn lạnh lùng có cái gì không đúng, hắn bận bịu dẫn theo áo bào bước nhanh theo sau.

Quân Lâm Uyên một thân quý khí, mặt lạnh lát đi tại phía trước nhất, kia miệt thị hết thảy tư thế, phảng phất đây không phải phượng trạch, mà là hắn một tòa biệt viện.

Phượng Diệc Nhiên theo sát phía sau, hắn không dám nói chuyện với Quân Lâm Uyên, tại là hướng về phía Phong Tầm ôm quyền, hạ giọng cười làm lành nói: "Phong tiểu Vương gia, đế đô từ biệt, hồi lâu không thấy a."

Phong Tầm tại Quân Lâm Uyên trước mặt là tiểu tùy tùng, thế nhưng là tại Phượng Diệc Nhiên trước mặt, hắn nhưng là bung vô cùng, hoàn toàn một bộ Tiểu vương gia tư thế.

Hắn lườm Phượng Diệc Nhiên một chút, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Phượng Diệc Nhiên nịnh nọt đi lên cười làm lành: "Tiểu vương gia, Tiểu vương gia, có thể hay không cáo tri, Quân thái tử lần này tới phượng trạch là?"

Phong Tầm giống như cười mà không phải cười: "Các ngươi Phượng tộc a... Xem ra lại có thể đi lên trên một cái đẳng cấp nha."

Hả? Phượng Diệc Nhiên không hiểu, cái này đi lên trên một cái đẳng cấp có ý tứ là...

Bỗng nhiên, hắn đôi mắt sáng rỡ!

Phượng tộc trước đó là chín đại gia tộc một trong, mặc dù xếp tại cuối cùng, nhưng dù gì cũng là chín đại gia tộc một trong, nhưng là từ khi Phượng Vũ biến thành phế vật về sau, Phượng tộc liền rơi ra cửu đại gia tộc hàng ngũ.

"Chẳng lẽ Phong tiểu Vương gia có ý tứ là..." Phượng Lưu kích động kinh hô một tiếng, che môi đỏ.

Phong Tầm câu lên khéo môi, tiểu dung thần bí, cao thâm mặt trắc: "Phật nói, thiên cơ bất khả lộ cũng~"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 74: Xúi quấy người, ai vậy?

Phong Tầm không phải nói miệng không bằng chứng, Quân Lâm Uyên cùng Phượng Vũ hôn ước còn chưa từng giải trừ, như vậy Phượng tộc liền có rất lớn khả năng sẽ lên thẳng một đoạn, trừ phi... Chính Phượng Vũ tìm đường chết.

Cho nên, Phong Tầm lại lạnh chanh bồ sung một câu: "Phượng tộc ra Phượng nữ, lời này ngược lại là có chút ý tứ."

Nhưng là Phượng Lưu lý giải lại hoàn toàn khác biệt, nàng lớn nhất điểm kỹ năng liền là não bỗ, lợi hại nhất liền là lừa mình đổi người, cho nên, đương nàng nghe được Phong Tầm câu nói này thời điểm, trong nháy mắt tim đập rộn lên!

Phượng tộc ra Phượng nữ... Phượng nữ? Mà lại sẽ bằng vào vì này Phượng nữ, toàn cả gia tộc tăng lên nữa một cái đẳng cấp?

Phượng Vũ đã tuyệt đối không thể nào, như vậy hiện tại Phượng tộc nhất lấy ra được nữ hài tử chính là...

Nghĩ đến nơi này, Phượng Lưu chỉ cảm thấy toàn thân huyết dịch đều hướng trên trán phóng đi!

Trời ạ, Quân thái tử đổi nàng... Quân thái tử vậy mà đổi nàng... Có ý nghĩ xấu! Phượng Lưu kích động nắm tay nắm đấm, cả người đều hưng phấn run rẩy.

Không có người biết Phượng Lưu kia đầy trong đầu loạn thất bát tao ý nghĩ.

Phượng Diệc Nhiên gấp Quân Lâm Uyên một đường hướng trung viễn mà đi, nghĩ đến Phượng Vũ là ở chỗ này, nội tâm của hắn hơi hồi hộp một chút --

Phượng Vũ kia nha đầu chết tiệt kia tính tình quật cường, năm đó bị từ hôn khẳng định đổi Quân thái tử ghi hận trong lòng, cũng đừng làm cho oán khí trùng thiên nàng va chạm Quân thái tử, nghĩ đến nơi này, Phượng Diệc Nhiên bận bịu hấp tấp chạy lên đi, xoay người ở một bên dẫn đường: "Thái tử điện hạ, bên này đi là chính sảnh -- "

Phong Tầm nhíu mày: "Phượng Diệc Nhiên, ngươi đây là không để chúng ta đi trung viện a? Ngươi có ý tú gì a?"

Phượng Diệc Nhiên nào dám tại cái này Thái tử thiên đoàn trước mặt giấu diếm, hắn chọc chọc tay, xáu hổ cười làm lành nói: "Thực không dám giấu giếm, nơi này hướng phía trước liền là trung viện, nơi đó có một vị xúi quấy ngươi, sợ sẽ dơ bẩn điện hạ cùng chư vị mắt, cho nên -- "

"Xúi quấy ngươi, ai vậy?" Phong Tầm hiểu kỉ hỏi.

"Ha ha ha, Tiêu vương gia ngài cũng là biết đến, ta Phượng tộc gia môn bất hạnh, ra một vị không may tai tinh, mệt mỏi toàn bộ Phượng tộc từ cừu đại thế gia liệt kê roi xuống, cho nên bị đuổi đưa đến cái này bắc cảnh lão trạch tối..."

Phong Tầm trừng mắt nhìn: "Trong miệng ngươi vị này xúi quấy ngươi, chỉ sẽ không phải là... Phượng Vũ a?"

Phượng Diệc Nhiên rất là xáu hổ: "Ai, gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh a..."

Mộc Dao tiên tử ở một bên che miệng mà cười, giữa lông mày tràn đầy vui vẻ cùng ý cười.

Tại đi vào phượng trạch trước đó, nội tâm của nàng vẫn luôn là không phục, càng là không cam lòng. Phượng Vũ một cái vẫn lạc cùi mục, dựa vào cái gì ép trên đầu? Hiện tại biết Phượng tộc người đánh giá như thế Phượng Vũ, nàng tự nhiên cao hứng, vui vẻ đậm đà cực kỳ.

Thời khắc này Phong Tầm, lại dùng một loại rất ánh mắt quái dị lướm Phượng Diệc Nhiên một chút, cái nhìn này, nhìn Phượng Diệc Nhiên lạnh cả sống lưng, đáy lòng run rẩy.

"Phượng Vũ? Ngược lại là có năm năm không gặp, cũng không biết nàng hiện tại lớn lên hình dáng ra sao, nhìn một chút cũng tốt." Phong Tầm nhéch miệng lên một vòng đường cong, "Phía trước dẫn đường."

Đối Phượng Diệc Nhiên, Phong Tầm bày biện Tiêu vương gia khoản tiền chắc chắn, nhưng một chút cũng không có khách khí.

Phượng Diệc Nhiên nhìn xem Quân Lâm Uyên, vị này Quân thái tử mày rậm sâu mắt, cao thâm mạt trắc, không ai có thể đoán được nội tâm của hắn ý nghĩ.

Hắn không có phản đối, cũng không có đồng ý, từ chối cho ý kiến dáng vẻ, càng làm cho người suy đoán không thấu.

"Đi a, phía trước dẫn đường a." Phong Tầm tức giận trừng Phượng Diệc Nhiên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 75: Tiên quân thần tộc

Phượng Diệc Nhiên nội tâm nhưng thật ra là cự tuyệt, nhưng là hắn lại chối đó cự tuyệt rồi?

Lúc này, chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: "Đã như vậy, kia chư vị liền đi theo ta đi, chỉ là Phượng Vũ nàng tính tình ngạo mạn, oán khí trùng thiên, hận đời, nếu có đắc tội địa phuơng, mong rằng chư vị thứ lỗi rộng lòng tha thứ."

Phượng Vũ cũng không biết Phượng Diệc Nhiên mang theo Quân Lâm Uyên bọn người tới.

Thời khắc này nàng, đang có chút khó chịu níu lấy trên người mình váy sam, có chút quá long trọng, không phải nàng ngày bình thường thích phong cách a.

Thế nhưng là, mỹ nhân mẫu thân cùng ngốc đệ đệ lại hung hăng vây quanh nàng đi đạo, hai người trong mắt đều phát ra ánh sáng.

Phượng Vũ bị ánh mắt của bọn hắn nhìn có chút mất tự nhiên, nàng lôi kéo mỹ nhân mẫu thân tuyet trắng tinh tế mỉ nhu đè, vô cùng đáng thương cầu khẩn: "Nếu không, vẫn là đổi một kiện a?"

Màu hồng váy, nhìn qua tựa như cái bốc lên màu hồng bong bóng tiểu nữ hài, Phượng Vũ cảm thấy thật sự là không thích hợp nàng nha.

Mỹ nhân mẫu thân kia sáng như trăng sáng nét mặt tươi cười, từ tinh không vạn lý trong nháy mắt hóa thành liên miên bất tuyệt mرة xuân, cặp kia tuyệt thế trong đôi mắt đẹp ngâm lấy ngâm nước mắt, treo mà không rơi, nhìn qua vô tội đáng thương cực kỳ...

Tựa hồ Phượng Vũ chỉ muốn nói thêm câu nào, cặp kia trong đôi mắt đẹp con mắt liền sẽ cuộn cuộn mà rơi.

"Tốt tốt tốt, không đổi, không đổi..." Phượng Vũ nâng trán, thật sự là sợ nàng.

Mỹ nhân mău thân đôi mắt rung rưng, khuynh thành cười một tiếng, đẹp rung động lòng người.

"Cái này Phượng Hoàng giương cánh ngậm châm trâm..." Quả thật rất đẹp, đoạt người nhẫn cùu, nhưng thật sự là quá long trọng. Hiện tại Phượng Vũ chỉ muốn nựt lại đương bối cảnh tám, mà không muốn cao điệu trương a.

Mỹ nhân mău thân dẹp láy kia môi đỏ như son, ủi khuất hè hè nhìn qua Phượng Vũ.

Phượng Vũ: "Tốt a tốt a... Không đôi, đều không đôi, cứ như vậy mặc một ngày, chúng ta có thể nói tốt liền một ngày thời gian."

"Ừm!" Mỹ nhân mău thân rất là vui vẻ cười.

Phượng Vũ nghĩ thầm, một ngày này thời gian nàng vẫn đợi tại hậu viện, nếu như không có tình huống đặc biệt, hẳn là không gặp được Quân Lâm Uyên, đến lúc đó nàng cũng không cần vất vả đóng kịch, vậy liền không thể tốt hơn.

Thế nhưng là, cũng không biết vì cái gì, nàng trong lúc này tâm tống có chút bất an.

"Tỷ, ăn mặc thật xinh đẹp, ngươi cứ như vậy không thoải mái a?" Phượng Tiểu Thát từ trên xuống dưới đánh giá Phượng Vũ, "Tỷ, ngươi mặc cái này một thân ra ngoài, đảm bảo Quân thái tử bị ngươi mê đến thần hồn điên đảo."

Phượng Vũ tức giận liếc mắt nhìn hắn: "Đừng nói nhảm, nhanh đi ra ngoài nhìn một cái bên ngoài là tình huống như thế nào, Quân Lâm Uyên cũng không phải ham sắc đẹp dung tục người, người này cao ngạo lanh ngao rất đâu."

"Nha." Phượng Tiểu Thát lên tiếng đi ra ngoài, thế nhưng là không đợi hắn chạy tới cửa, hắn liền ngao một tiếng trở về chạy --

"Tỷ, tỷ, không xong, Quân thái tử tới --" Phượng Tiểu Thát hô to gọi nhỏ xông về đến!

Không xong? Quân thái tử tới?

Câu nói này, đi vào cửa viện Quân Lâm Uyên một đoàn người tất cả đều nghe thấy được.

Phượng Diệc Nhiên sắc mặt trong nháy mắt đen!

Có ý tứ gì?! Đây là không chào đón Quân thái tử sao? Nhưng ngươi lại không chào đón, ngươi đừng nói ra a! Vị này chính là Quân thái tử a Quân Lâm Uyên! Minh muôn chết không sao, đừng cho gia tộc gây họa, a!

Phượng Diệc Nhiên hận không thể đem Phượng Vũ bóp chết! Hắn tranh thủ thời gian cười theo cho Quân Lâm Uyên bồi tội: "Thái tử điện hạ, cái này, cái này Phượng Vũ gan to bàng trùi, cái này gió cũng trống canh một là đầu óc không hiệu nghiệm, nói này thật không có gì tốt nhỉ, muốn không phải là..."

Phượng Diệc Nhiên, Quân Lâm Uyên mắt diếc tai ngơ, hắn nện bước kia ôi thon dài thẳng chân, trực tiếp mà vào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ông trời ơi!

Mà giờ khắc này Phượng Tiểu Thát, đã chạy vội chạy ván đến bên người Phượng Vũ!

"Tỷ! Tỷ! Không xong! Quân thái tử đến rồi! Hắn, hắn, hắn ——" Phượng Tiểu Thát vừa quay đầu lại, liền thấy Quân Lâm Uyên cát bước tiến đến, lúc này sắc mặt hãi nhiên tái nhợt, một câu đều nói không nên lời ——

Phượng Vũ ngược mắt hướng phía cổng nhìn lại ——

Mà Quân Lâm Uyên một đoàn người cũng chân chính ngẩng đầu hướng trong viện Phượng Vũ nhìn lại.

Cái này một đôi mắt ——

Âm âm ——

Phản phác bình một tiếng sét, nổ bạo những người ở chỗ này, tất cả đều ngơ ngác lúc trước!

Bốn phía, yên tĩnh im ắng...

Quân Lâm Uyên cặp mắt đẹp thâm thúy kia nhìn chằm chằm không một cái chớp mắt vào Phượng Vũ, ánh mắt nóng rực mà không biết!

Phong Tầm nhìn trước mắt Phượng Vũ, nghẹn họng nhìn trán trối, con mắt trừng tròn trịa, tròng mắt đều kém chút roi ra đến ròi!

Nghiêm túc cứng nhắc Huyền Dịch, đều nhìn ngu ngơ tại chỗ...

Mộc Dao tiên tử chỉ cảm thấy trong đầu rung động àm àm, trong đầu của nàng bàu trời sấm sét vang dội, hỏa hoa văng khắp nơi, mưa rào tầm tã đổ vào mà xuống, giội tắt nàng tất cả vọng tưởng lừa mình dối người.

Phượng Diệc Nhiên cùng Phượng Lưu cũng sững sờ tại nguyên chỗ, thật lâu về không được thần.

Thời khắc này Phượng Vũ... quá đẹp!

Đẹp tới trình độ nào?

Khuôn mặt như vẽ, mắt ngọc mày ngài, dung mạo chiếu người, khuynh thành quốc sắc, điêu đảo chúng sinh, tuyệt diễm dung nhan, gấp chi quên tục...

Tất cả lời ca tụng cộng lại, đều không đủ lấy hình dung nàng tuyệt sắc dung nhan một phần trăm!

Đẹp, cực đẹp, đẹp đến mức tận cùng!

"Ông trời ơi!" Phong Tầm phản ứng đầu tiên, hấn xoa xoa con mắt, lại xoa xoa con mắt, "Cái này thật không phải là ảo giác của ta sao? Mặc dù đã sớm biết nha đầu này là mỹ nhân bại hoại, lại không nghĩ rằng năm năm không thấy, lại trưởng thành thiên tư quốc sắc như vậy! Quá, đẹp,!"

Phong Tầm quay đầu tìm Mộc Dao tiên tử: "Thấy không? Thấy không? Ta nói không sai chứ? Ta liền nói Phượng Vũ rất đẹp a? Hiện tại tận mắt nhìn thấy, người dù sao cũng nên tin chua?"

Mộc Dao tiên tử rất muốn bóp chết Phong Tầm!

Nàng cũng không phải mắt mù, phân biệt không ra đẹp xấu! Coi như nàng lại không cam tâm, cũng cũng không thể chỉ vào dạng quốc sắc dung mạo này nói người quái dị a? Nàng biết Phượng Vũ đẹp, thế nhưng là Phong Tầm vì cái gì còn muốn không ngừng nhắc nhở nàng như vậy? Hắn là cố ý a! Thật hảo hảo khỉ!

Mộc Dao tiên tử thở phì phò trừng mắt Phong Tầm, đầy mắt đều là lửa giận!

Một bên Phượng Lưu, âm thầm nắm chặt nắm đấm, móng tay tất cả đều bóp vào trong thịt!

Phượng Vũ, người có ý tứ gì?! Vừa nghe đến Quân thái tử nói, liền lập tức trang điểm đóng vai thành tuyệt sắc, trong lòng người đang suy nghĩ gì người qua đường đều biết! Hiện tại Quân thái tử thật vật và đối ta có ý nghĩ xấu, người lại nghĩ đến cùng ta đoạt? Không có cửa đâu!

Thời khắc này Phượng Vũ...

Nội tâm của nàng cơ hồ là sụp đổ.

Quân Lâm Uyên con mắt quá sâu, sáng quá, còn có thấy rõ hết thảy sắc bén.

Bị hấn dạng này như chim ưng sắc bén đói nhìn chằm chằm, Phượng Vũ chỉ cảm thấy như mang tại đây, tim đập rộn lên, chân tay luống cuống.

Muốn trấn định, phải tĩnh táo, một khi bị nhìn ra sơ hở, hậu quả khó mà lường được... Nghĩ đến nơi này, Phượng Vũ âm thầm nắm tay!

Nàng sở dĩ dung túng mỹ nhân mẫu thân đưa nàng cách ăn mặc thành dạng này, chính là vì tiêu trừ hiềm nghi nàng là xú nha đầu Phong Tiêu Ngũ kia, hiện tại thời điểm mẫu chốt nhất, cũng không thể xuất sai làm.

Nghĩ đến nơi này, Phượng Vũ hít sâu một hơi, nàng mang theo váy, mỗi một bước đều giống như dùng cây thước đo đạc qua, đoan trang như khuê các thiên kim, đem quy củ làm đến cực hạn.

Nàng bình tĩnh đứng tại trước mặt Quân Lâm Uyên, làm một đại lễ, doanh doanh quỳ gối: "Tiểu nữ từ Phượng thị nữ, bái kiến thái tử điện hạ, vạn phúc kim an."

Một bộ lễ nghi đi xuống, quy củ, không có nhiều đi một bước, cũng không có nhiều lời một chữ, giống như một cái dùng có thước đo mộc đầu mỹ nhân, dáng vẻ nặng nề, nơi nào còn có năm đó kia tinh thần phấn chấn tiên hoạt kh?

Quân Lâm Uyên mày rậm sâu mắt hói nhú lên.

Phong Tầm càng là giật mình há to mồm——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Dáng dấp đẹp có làm được cái gì?

Phượng Vũ một bộ lẽ nghi làm xuống đền về sau, khéo mắt liếc qua nhìn thấy trước mắt một đám người ngơ giật mình, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng.

Thời khắc này nàng, cùng Băng Phong Sâm Lâm bên trong Phong Tiêu Ngũ hoàn toàn là hai thái cực, bọn hắn coi như trước đó từng có hoài nghi, hiện tại cũng nên huy bó nghĩ ngờ a?

Phong Tầm xoa xoa con mắt, lại xoa xoa con mắt ——

Hắn có chút bị hù dọa.

Cái quý gì? Đây chính là năm đó tinh thần phán chấn Phượng Vũ kia?

"Năm năm này ngươi đến tột cùng kinh lịch cái gì? Làm sao lại biến thành như bây giờ... kỳ quái?" Phong Tầm nhìn chằm chằm Phượng Vũ, hắn còn vây quanh Phượng Vũ thân thể đi một vòng lại một vòng, vừa đi, một bên dùng xem kỹ ánh mắt nhìn chằm chằm nàng.

Phượng Vũ nắm chặt nắm đấm, trên mặt nhưng như cũ giống như mộc đầu mỹ nhân khô khan chất phác, đôi đấm người thi lễ một cái: "Tiểu nữ tử chính là khuê các thiên kim, cho tới bây giờ không gặp khách lạ, cái này liền cáo lui."

Dứt lời, Phượng Vũ yếu đuối không xương thân hình doanh doanh quý gói, liền muốn cáo lui.

"Ngươi đừng lại đó cho ta!" Phong Tầm đưa tay ở giữa liền bắt lấy Phượng Vũ ôm tay áo.

Phượng Vũ có thể cảm giác được, một đạo nóng rực ánh mắt nhìn chằm chằm tay của nàng, đâm nàng tay phải như như kim đâm đau đớn, rất rõ ràng kia là đến từ Quân Lâm Uyên ánh mắt!

Trước có Quân Lâm Uyên hoài nghi, sau có Phong Tầm chất vấn, Phượng Vũ hít một hơi thật sâu, nàng nhất định phải diễn tốt tuồng vui này, nếu không, hậu quả khó mà lường được.

Phượng Vũ ngẩng đầu, cặp kia thủy quang liễm diễm đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Phong Tầm, cứng nhắc chất phác nói: "Tiểu vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân, nếu như Tiểu vương gia lại không buông tay, tiểu nữ tử cũng chỉ có đâm chết tại trên cột gỗ này, lấy chứng minh trong sạch."

Câu nói này, dọa đến Phong Tầm lúc này buông tay.

Nhưng là hắn cặp mắt kia vẫn là nhìn chằm chằm Phượng Vũ, chỉ là hai đầu lông mày nhiều mệt tia không thích, hắn nhíu mày, tự lầm bầm: "Chẳng lẽ thời gian năm năm, thật sẽ cải biến nhiều đồ như vậy a?"

Năm đó Phượng Vũ, cùng hắn đánh nhau thời điểm, nhưng thô bạo dũng mãnh, tuổi còn nhỏ nàng thế nhưng là sẽ liêu âm thôi!

Nhưng là hiện tại, động một chút lại miệng nói tiểu nữ tử, động một chút lại doanh doanh quý gói, giả làm cho người ta ngược lại lấy hết khẩu vị, Phong Tầm cũng hoài nghi, cỗ thân thể này bên trong linh hồn có phải hay không bị người đổi, làm sao lại trở nên dạng này không thú vị?

Phượng Vũ đối Phong Tầm lại là doanh doanh cúi đầu.

Phong Tầm tức giận khoát tay: "Ngươi đừng nhúc nhích cho ta, đừng lại bái đến bái đi, ngươi cũng không phải nô tỳ nha hoàn, dạng này thấp kém làm cái gì?! Nhìn xem cũng làm người ta sinh chán ghét!"

Bởi vì cái gọi là chờ mong càng cao, thất vọng liền sẽ càng lớn.

Ở trong mắt Phong Tầm, Phượng Vũ vẫn luôn là cái kia thanh cao lãnh ngạo nhưng lại tinh thần phán chấn tiêu nha đầu, hoạt bát giống như mặt trời mới mọc, ở đâu là hiện tại cái này đâu ra đầy giống như lão học cưu cũ kỹ bộ dáng?

Cho nên, Phong Tầm phát óng tay áo một cái, có chút buồn buồn xoay người sang chỗ khác, trong lòng của hắn đã là thất vọng, lại giống là đang cùng mình sinh khí.

Huyền Dịch nhìn Phượng Vũ dạng này, lông mày cũng thật sâu nhăn lại, sắc mặt tràn đầy vẻ thất vọng.

Mộc Dao tiên tử nguyên bản kinh diễm tại Phượng Vũ tuyệt sắc dung nhan, nhưng nhìn đến nàng cái này âm u đầy từ khí khô khan cứng nhắc bộ dáng, trong lòng lập tức vui vẻ vô hạn!

Ha ha ha, Phượng Vũ a Phượng Vũ, uổng cho ngươi có một bộ tuyệt sắc dung nhan, nhưng cái tính tình này... Nhìn một chút cũng làm người ta sinh chán

ghét a, cho nên, dáng dấp đẹp có làm được cái gì?!

Phượng Diệc Nhiên cùng Phượng Lưu liếc nhau: Kì quái, vừa rồi Phượng Vũ còn vênh váo hung hăng đâu, hiện tại làm sao đột nhiên liền biến thành... Bộ dáng này?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 78: Bản điện mắt mù sao?

Phong Tầm nội tâm quá nhiều thất vọng, hắn đối Quân Lâm Uyên nói: "Không có ý nghĩa, quá không có ý nghĩa, cái Phượng trạch này một chút ý tú cũng không có."

Nguyên bản Phong Tầm còn đói Phượng Vũ tràn ngập chờ mong, hiện tại thất vọng cực độ về sau, tâm tình của hắn rất là sa sút.

"Đi thôi đi thôi, ở chỗ này lấy còn có ý nghĩa gì?" Phong Tầm khoát tay, quay người liền rời đi.

Phượng Vũ nội tâm kích động, hung phẫn nǎm chặt nǎm đấm!

Muốn đi rồi sao? Quá tốt rồi! Đi nhanh lên a nhanh lên! Đừng nói Phong Tầm, nàng già ngốc tâm chất phác trang chính nàng đều nhanh nôn được không?

Nhưng là Phong Tầm sau khi đi mấy bước, lại phát hiện Quân Lâm Uyên vẫn đứng tại chỗ bất động.

Quân Lâm Uyên ánh mắt hung ác nham hiểm thâm trầm, nguy hiểm nửa nheo lại, cặp kia đẹp mắt sâu trong mắt cao thâm mạt trắc, không ai có thể đoán ra hắn suy nghĩ trong lòng.

"Quân lão đại, không đi sao?" Phong Tầm mặt mũi tràn đầy thất vọng thở dài. Cái này phượng trạch, còn có cái gì lưu lại tất yếu sao?

Đúng a, tại sao còn chưa đi a! Phượng Vũ nội tâm có chút gấp rút.

Nàng đều kế hoạch tốt, chờ Quân Lâm Uyên bọn hắn vừa đi, nàng liền lập tức tiến vào phòng luyện dược, lấy tốc độ nhanh nhất luyện chế ra cửu chuyên hồi linh đan, đến lúc đó nàng liền có thể lại tu luyện từ đầu!

Nàng, thật, là, cấp, bách, không, đợi, nỗi!

Thế nhưng là, thời khắc này Quân Lâm Uyên, ánh mắt sáng tỏ mà cực nóng, đôi mắt thâm thúy mà chàm liễm, giống như Băng Phong Sâm Lâm bên trong kia nguy hiểm nhất đáng sợ nhất vương giả ma thú nhìn chàm chàm Phượng Vũ!

Bị Quân Lâm Uyên cặp kia nguy hiểm ánh mắt nhìn chàm chàm, Phượng Vũ chỉ cảm thấy trái tim phù phù phù một trận nhảy loạn, khẩn trương nàng trái tim đều nhanh nhảy ra cổ họng.

Quân Lâm Uyên hướng phía trước bước ra một bước.

Phượng Vũ tâm bỗng nhiên nhảy một cái!

Quân Lâm Uyên hắn muốn làm gì?!

Đúng vào lúc này, Phong Tầm lại nhìn chàm chàm Quân Lâm Uyên.

"Quân lão đại, ngươi sẽ không đói nàng có ý tú chứ?" Phong Tầm dùng một loại khó có thể tin ánh mắt nhìn chàm chàm Quân Lâm Uyên, "Nha đầu này đẹp thì đẹp, thế nhưng là cái này ngốc trệ chất phác cứng nhắc cổ hủ mộc đầu mĩ nhân, ngươi thế mà thích?"

Quân Lâm Uyên hít sâu một hơi, ánh mắt sâm lãnh nhìn chàm chàm Phong Tầm.

Phong Tầm bận bịu nhắc tay đầu hàng: "Tốt tốt tốt, Quân lão đại nếu như ngươi thích..."

"Bản, điện, mắt, mù, a?" Quân Lâm Uyên trong lời nói, tựa hồ mang theo thẹn quá hoà giận.

Quân Lâm Uyên nói chuyện, cho tới bây giờ đều là nói một không hai, cho nên cơ hồ cho tới bây giờ đều không có vượt qua bốn chữ, nhưng là hắn hiện tại, không biết có phải hay không là bị Phong Tầm kích thích đạo, một câu vậy mà nói năm chữ!

Nói xong câu đó, Quân Lâm Uyên phất tay áo, quay người rời đi!

Phong Tầm vỗ ngực một cái: "Ta đã nói rồi, Quân lão đại làm sao lại coi trọng dạng này cô nương? Cái này nếu là lấy về nhà, mỗi ngày ôm khói gỗ đi ngủ? Thật sự là ngẫm lại đều cảm giác đến đáng sợ."

Phong Tầm một bên nói, một bên bước nhanh đuổi theo Quân Lâm Uyên.

Huyền Dịch ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm Phượng Vũ một chút, đồng dạng quay người rời đi.

Mộc Dao tiên từ hai tay chắp sau lưng, dương dương đắc ý vây quanh Phượng Vũ chạy một vòng, khinh miệt lườm nàng một chút: "Đẹp thì đẹp, nhưng không có linh hồn, đáng tiếc ——"

Nói xong, Mộc Dao tiên từ quay người rời đi, nàng hướng phía sau lưng Phượng Vũ khoá tay, một chút cũng không có đem Phượng Vũ xem như uy hiếp được tình địch của nàng.

Phượng Diệc Nhiên hung tợn nhìn chằm chằm Phượng Vũ một chút, bước nhanh đuổi kịp Quân Lâm Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 79: Chúc mừng cái gì?

"Nhìn ngươi, biến khéo thành vụng đi! Mắt mũi Phượng tộc chúng ta đều bị ngươi làm mất hết!" Phượng Lưu đưa cợt nhìn chằm chằm Phượng Vũ, "Ngươi cho rằng trang phục lộng lẫy, đóng vai nhu thuận hiền lành, lại thêm muôn cự còng nghênh, liền có thể để thái tử điện hạ động thủ? Quả thực buồn cười!"

Phượng Lưu cười trên nỗi đau của người khác nhìn chằm chằm Phượng Vũ một chút về sau, bước nhanh phóng tới cửa phòng!

Nhin xem những này ô ương ương xông người tiến vào trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, Phượng Vũ nội tâm là kích động!

Thành công!

Nàng thế mà thành công đem bọn hắn lừa gạt!

Cái này mang ý nghĩa, không có ai biết nàng là Phong Tiểu Ngũ, cũng không có người biết Tiên Linh Quả linh dịch ngay tại trong tay nàng! Quả thực quá mỹ hảo nha!

Phượng Vũ kích động nắm chặt nắm đấm!

Nàng rốt cục có thể bắt đầu luyện ché cùu chuyên hồi linh đan!

Ngay tại thời điểm Phượng Vũ đang chuẩn bị một đầu xông vào phòng luyện đan, mỹ nhân mẫu thân lại một thanh nắm lấy Phượng Vũ tay, cắp kia điểm đậm đáng yêu đôi mắt đẹp nhìn qua Phượng Vũ: "..."

Phượng Vũ có thể ngăn cản được bát luận người nào càu khịa, nhưng thời điểm khi mỹ nhân mẫu thân vô cùng đáng thương nhìn qua nàng, nàng chồ đó nói ra được đến nửa chữ không?

"Mẫu thân thế nào?" Phượng Vũ hạ thấp thanh âm, ngữ khí nhu hòa.

Mỹ nhân mẫu thân vuốt ve bằng phẳng phần bụng, vô cùng đáng thương: "... Đói."

Phượng Vũ: "..."

"Thật đói..." Mỹ nhân mẫu thân cắp kia sao trời đôi mắt đẹp, càng phát ra điểm đậm đáng yêu.

Phượng Vũ bình sinh nhất chịu không nổi, liền là mỹ nhân mẫu thân ánh mắt càu khịa cùng ngữ khí.

Cùu chuyên hồi linh đan có trọng yếu không? Phi thường trọng yếu!

Nhưng là cùng mỹ nhân mẫu thân so ra... Phượng Vũ thở dài, cùu chuyên hồi linh đan có thể đợi, nhưng mỹ nhân mẫu thân đói bụng không được a.

"Cho nên?" Phượng Vũ bất đắc dĩ nhìn qua mẫu thân đại nhân nhà mình.

Có đôi khi nàng thậm chí đang nghĩ, nàng cùng mỹ nhân mẫu thân thân phận, có phải hay không ngược lại? Nàng tại sao có thể có một loại cảm giác nuôi

con gái đâu? Nghĩ đến nơi này, Phượng Vũ khóc hạ không được.

"Tỷ, tỷ, người muôn xuống bếp sao? Người thật muôn xuống bếp sao?"

Ở một bên nghe nửa ngày Phượng Tiêu Thất, kích động hai mắt phát sáng: "Tỷ, người cũng thật lâu không có tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho chúng ta a!"

Phượng Vũ nhìn xem hai con người sáng lên Phượng Tiêu Thất, nhìn nhìn lại đồng dạng hai mắt phát sáng mỹ nhân mẫu thân, nàng im lặng: "... Ta làm đồ ăn, thật sự có ăn ngon như vậy a?"

"Có!" Phượng Tiêu Thất kích động nắm tay: "Tỷ, chẳng lẽ người không biết sao? Người làm mỹ thực, giản làm cho người ta thèm ăn nhỏ dãi, để cho người ta ngay cả đầu lưỡi đều hận không thể nuốt vào!"

"Ân ân ân!" Trên gương mặt không rành thế sự của mỹ nhân mẫu thân, cặp mắt đẹp thiên chân vô tà kia, thuần tính vô hạ, giờ phút này lại cũng kích động khó được, nàng không chỉ có gật đầu, còn nắm chặt cánh tay Phượng Vũ không thả.

Phượng Tiêu Thất tiếp tục thổi phồng: "Mà lại, trong đồ ăn còn có một loại chữa trị hương vị, để cho người ta cảm thấy ám áp cực kỳ!"

"Ân ân ân!" Mỹ nhân mẫu thân nai con thanh tịnh đôi mắt nhìn qua Phượng Vũ, rất nghiêm túc gật đầu.

Kiếp trước Phượng Vũ, ngoại trừ làm đặc công bên ngoài, nàng còn có một cái thân phận, đó chính là Trung Hoa mỹ thực gia, nàng đã từng bỏ ra thời gian ba năm, đem Trung Hoa xử lý dung hội quán thông, nắm giữ bảy đại tự điển món ăn tám đại quốc gia tinh hoa xử lý.

Phượng Vũ bất đắc dĩ: "Tốt a, đã các người thích, vậy coi như chúc mừng đi."

"Chúc mừng cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 80: Sẽ không phải là Phượng Vũ a? !

Phượng Tiêu Thất hiểu kì hỏi.

Tự nhiên là chúc mừng nàng cầm tới Tiên Linh Quả linh dịch, đương nhiên là chúc mừng nàng rất nhanh liền có thể lại tu luyện từ đầu, nhưng là câu nói này Phượng Vũ cũng không hề nói ra, bởi vì vị đệ đệ nhà nàng này, quá tốt lời nói khách sáo.

Phượng Vũ tại phòng bếp bận rộn thời điểm ——

Quân Lâm Uyên một đoàn người đã đi ra Phượng trạch.

Mặc dù Phượng Diệc Nhiên không ngừng bồi tội xin lỗi, thế nhưng là Quân Lâm Uyên kia song thân mâu lại vẫn luôn cao thâm mạt trắc, để cho người ta suy đoán không thấu.

Phong Tầm cảm xúc đều viết lên mặt, cho nên hết sức rõ ràng.

Hắn bắt cái đầu, hung hăng lặp lại ní non: "Các người nói, Phượng Vũ làm sao lại biến thành hiện tại cái dạng này đâu? Nàng làm sao lại... Làm sao lại trở nên dạng này không thú vị đâu?"

Mộc Dao tiên tử lườm Phong Tầm một chút: "Cái này có cái gì kỳ quái đâu?"

"Cái gì?"

Mộc Dao tiên tử cười lạnh một tiếng: "Tiểu vương gia, người nghĩ a, hiện tại Phượng Vũ ở vào như thế nào hoàn cảnh bên trong? Nàng hiện tại là phế vật, mà lại là bị gia tộc vứt bỏ đến Bắc Cảnh Thành phế vật, đời này tu luyện nàng là không thể nào, cho nên nàng hiện tại biện pháp tốt nhất liền là ——

Tất cả mọi người nhìn qua Mộc Dao tiên tử, chân mày hơi nhíu lại.

Mộc Dao tiên tử dương dương đáp ý: "Cho nên nàng hiện tại biện pháp tốt nhất liền là bác một cái ưu nhã lành danh, sau đó gả một người tốt, vượt qua quãng đời không hề dài còn lại, cho nên, nàng mới đi tui sống lúc đầu, thành làm một cái cô hủ đờ đẫn nữ hài, có cái gì không đúng sao?"

Phong Tầm muốn phản bác, lại phát hiện mình một chữ đều phản bác không ra, hắn chỉ có thể kinh ngạc nhìn qua Mộc Dao tiên tử... Thật là thế này phải không?

"Nàng cùng chúng ta cắn bắn cũng không phải là người cùng thế giới a, nàng hiện tại là phô thông bách tính, mà chúng ta ——" Mộc Dao tiên tử dương dương đắc ý: "Chúng ta là người tu luyện, tiền đồ vô lượng, tương lai một mảnh quang minh, kia là Phượng Vũ năm mươi đều ngửa trông không đến bì ngạn! Cho nên, Phượng Vũ sự tình về sau cũng không cần suy nghĩ, liền để nó theo gió lướt tới đi."

Mộc Dao tiên tử đã hoàn toàn không có đem Phượng Vũ xem như tình địch, bởi vì nàng không xứng.

Phong Tâm xoa xoa đầu, không biết vì cái gì, hắn luôn cảm thấy không đúng chỗ nào.

Bọn hắn giờ phút này đang đứng tại trên đường cái.

Một đôi tiều cô nương từ bên cạnh bọn họ đi qua.

Các nàng vừa đi vừa nói chuyện.

"Lâm Linh tỷ tỷ, ngươi thật đưa Ngũ tiểu thư hồn độn sao? Ngũ tiểu thư thật mang về nhà sao? Trời ạ, thật hạnh phúc!"

Lâm Linh đắc ý nhíu mày cười một tiếng: "Đúng thế, Ngũ tiểu thư chúng ta là ai? Chân thành, thiện lương, hoạt bát, linh động, nhiệt tình... Trên đời này tất cả từ ngữ cộng lại, đều không đủ lấy hình dung nàng tốt."

"Nhà các ngươi mà hoành thánh cửa hàng, bí phương liền đến từ Ngũ tiểu thư a?"

Lâm Linh cũng không tí hiềm, lúc này liền cười nói: "Đúng thế, lúc trước Ngũ tiểu thư xem nhà chúng ta lão thỉ lão tiều thỉ tiều, lè loi hiu quạnh, cho nên lúc đó nàng tiện tay liên truyền thụ mà hoành thánh kỹ pháp, để chúng ta nhà có được dựa vào sinh tồn kỹ năng, Ngũ tiểu thư ân cung tái tạo, về sau lên núi đào xuống vạc dầu, ta Lâm Linh đều sẽ không tiếc."

"Ngũ tiểu thư nhiều người tốt, nhưng là nghe nói để đều tới hai người, một cái là Phượng gia đại thiếu gia, một cái là Phượng gia Lục tiểu thư, hai người kia đối với chúng ta Ngũ tiểu thư tràn đầy địch ý, nhìn xem liền mặt người dạ thú!"

Ngay tại Lâm Linh cùng nàng tiều đồng bọn một đường đi một đường trò chuyện thời điểm —

Phong Tâm mấy người lại sững sờ ngay tại chỗ!

Ngũ tiểu thư? Đέ đô người tới? Phượng đại thiếu cùng phượng Lục cô nương... Cái này?!

Phong Tâm kéo lại vị kia cúi đầu cùng tiều đồng bọn nói chuyện phiếm Lâm Linh: "Trong miệng các ngươi Ngũ tiểu thư, chỉ sẽ không phải là Phượng Vũ a?!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 81: Ngũ tiểu thư chúng ta lợi hại nha

Phong Tâm kéo lại Lâm Linh, con mắt trừng thật to!

Lâm Linh dùng một loại rất ánh mắt quái dị nhìn qua Phong Tâm: "Ngài là..."

Vị thiếu niên này thật là dẽ nhìn, môi hồng răng trắng, mi thanh mực tú, Lâm Linh đời này đã lớn như vậy đều chưa thấy qua mỹ mạo thiếu niên như vậy, lúc này nhìn có chút ngắn người.

Phong Tâm bình thường vẫn là rất thông minh, hắn biết dùng phuơng thức bình thường chua hán hỏi ra, thê là hắn cười lạnh một tiếng: "Các ngươi nói sẽ không phải là Phượng Vũ a? Liền là Phượng gia phế vật Ngũ tiểu thư kia chứ?"

Lâm Linh nghe xong lời này, lúc này sắc mặt liền biến đến khó coi!

Nàng dùng sức hất lên Phong Tâm tay, nộ khí phủ ở trên mặt, nổi giận dùng đúng đúng trừng mắt Phong Tâm: "Ngươi có ý tứ gì? Cái gì phế vật Ngũ tiểu thư?! Ngũ tiểu thư của chúng ta rất lợi hại nha, phế vật chỗ nào rồi?!"

Cô nương bên người Lâm Linh gọi là Tống Vũ Hân, nàng cũng là một trong những người thần tượng Phượng Vũ, cho nên vị này nhìn ám ám nhu nhu tiều cô nương, cũng phẫn nộ trừng mắt Phong Tâm!

Phong Tâm bị cái này hai tiểu cô nương mắng có chút choáng.

Phải biết, hắn nhưng là Phong Tầm, Phong tiểu Vương gia, để cũng nhiều ít cô nương tha thiết ước mơ nam thần, hiện tại thế mà bị người chỉ vào cái mũi mảng?!

Phong Tầm trong lòng có khí, tức giận nói: "Thế nào? Chẳng lẽ ta nói sai sao? Phượng Vũ kia vốn chính là phế vật a, mà lại nàng người này liền cùng như đầu gỗ, ngốc trệ ngây ngốc, rất không thú vị..."

"Uy!" Lâm Linh thật sự tức giận, nàng hai tay chống nạnh nhìn hằm hằm Phong Tầm: "Ngươi người này có phải là có tật xấu hay không a?! Nhìn mi thanh mực tú, làm sao nói khó nghe như vậy a! Ngũ tiểu thư nhà chúng ta trêu chọc ngươi rồi? Ngươi như thế bôi đen nàng?!"

Phong Tầm chỉ mình cái mũi: "Ta ta ta, ta chõ đó bôi đen..."

"Còn nói không có bôi đen Ngũ tiểu thư nhà chúng ta? Ngươi mới vừa nói cái gì tới? Ngũ tiểu thư nhà chúng ta còn như đầu gỗ, ngốc trệ ngây ngốc? Không thú vị? Có ngươi dạng này trộn tròn mắt nói lời bịa đặt sao?! Ngũ tiểu thư nhà chúng ta hoạt bát sáng sủa nhiệt tình thân thiết làm người nhiệt thành, làm sao lại giống gỗ rồi?!" Lâm Linh mồm mép tron truột, rất tức giận trừng mắt Phong Tầm!

Ở trong mắt Lâm Linh, Phượng Vũ không chỉ có là ân nhân cứu mạng nhà các nàng, đồng thời còn là thần thánh thần tượng mà nàng nhất nhát ngưỡng mộ, há để người khác chỉ trích? Quả thực không thể nhịn!

"Đúng rồi!" Niên kỵ hơi nhở một chút Tống Vũ Hân, giống như Lâm Linh hai tay chống nạnh, dùng sức phụ họa!

Phong Tầm bị Lâm Linh dừng lại mỉa mai, thiếu niên tâm tính hắn chõ đó nhịn được?

Hắn cười lạnh một tiếng: "Phượng Vũ không chất phác? Ha ha ha, ta thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể là giả?"

Vị kia hiện tại thế nhưng là biến thành đại môn không ra nhị môn không bước chủ, tự thủ quy củ, phong kiến bế tắc, cổ hủ không chịu nổi, cả người đều tản ra cố chấp đờ đẫn khí tức...

Lâm Linh cũng một trận cười lạnh: "Phượng Vũ tự của chúng ta thân thiết nhiệt tình hoạt bát sáng sủa giúp người làm niềm vui, chúng ta cũng là tận mắt nhìn thấy!"

"Đúng rồi!" Tống Vũ hân dùng sức phụ họa!

Phong Tầm xùy cười một tiếng: "Các ngươi những này chợ búa nha đầu có thể có cơ hội nhìn thấy nàng? Nói đùa cái gì."

Không phải Phong Tầm xem thường các nàng, thật sự là hiện tại Phượng Vũ quá phong bế Thái Thú quy củ, nàng là không thể nào đi đến đường lớn bên trên.

"Phốc phốc ——" Lâm Linh cười, nàng dùng một loại rất ánh mắt khinh miệt lườm Phong Tầm một chút: "Ngươi người này, nhìn dung mạo ngươi dạng chó hình người, không nghĩ tới vậy mà như thế ở trên cao nhìn xuống! Đúng, ngươi là thiếu gia công tử, ngươi cao cao tại thượng, ngươi chướng mắt chúng ta chợ búa xuất thân, nhưng ngươi dựa vào cái gì nói Phượng Vũ tự của chúng ta thành dạng này?!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Ai nói xấu Ngũ tiểu thư của chúng ta?

Nói, Lâm Linh vung tay lên, đối với đám láng giềng lén tiếng kêu gọi: "Vương Đại thám, Trương nãi nãi, Triệu đại thúc... Các ngươi mau tới a, mấy người này nhục chửi Ngũ tiểu thư của chúng ta a!"

Cái gì?!

Các hàng xóm láng giềng lúc đầu đều tại riêng phần mình làm láy tiều quyền sinh ý, nghe được Lâm Linh một tiếng này chào hỏi, bọn hắn lập tức không làm!

Trong tay Vương đại thám quơ cái nồi xông lại: "Ai? Ai nói xấu Ngũ tiểu thư của chúng ta đâu nào?!"

Trương nãi nãi trong tay vung láy một thanh dao phay, run run rầy rيري: "Ai? Ai nói xấu Ngũ tiểu thư của chúng ta?"

Triệu đại thúc, Chu đại mụ, Trịnh già già... Nguyên bản tất cả mọi người các ti kỳ sự tình, các làm việc, nhưng bởi vì Lâm Linh một tiếng này la lên, tất cả mọi người cầm vũ khí xông lại, đem Phong Tầm vây ở trong đó.

Nguyên bản Phong Tầm cùng Quân Lâm Uyên bọn hắn đứng chung một chỗ, nhưng là bị một số đông người tách ra.

Tất cả mọi người đem Phong Tàm vây ở trong đó, quơ vũ khí, khí thế hùng hổ!

"Ngươi dựa vào cái gì bôi đen Ngũ tiêu thư của chúng ta như thế!"

"Ngươi dựa vào cái gì nói Ngũ tiêu thư của chúng ta như vậy!"

"Ngươi là ai a ngươi, lá gan rất lớn mà!"

...

Phong Tàm quả thực mông!

Cái quý gì?!

Những người này đều điên rồi sao?!

"Ngươi, các ngươi buông tay, không được níu quần áo ta!" Phong Tàm bị vô số người tay nắm kéo, kéo tới kéo đi, quần áo đều sấp bị xé rách.

"Ngũ tiêu thư của chúng ta khá tốt! Nhờ ta tiêu tử liền là Ngũ tiêu thư cứu sống! Nếu như không có Ngũ tiêu thư, chúng ta cả nhà đều vong! Ngươi dựa vào cái gì nói Ngũ tiêu thư không được!" Triệu đại thúc nổi giận đứng đằng trước mặt Phong Tàm

Phong Tàm..."

"Đúng rồi! Nếu như không phải Ngũ tiêu thư, ta cái này rách nát thân thể cũng sớm đã tiến quan tài, là Ngũ tiêu thư đã cứu ta một mạng! Các ngươi lại còn nói Ngũ tiêu thư trốn ở thâm khuê nhân không biết? Các ngươi an cái gì tâm?!"

Phong Tàm..."

"Ngũ tiêu thư của chúng ta trước mấy ngày còn đi lân cận thành cho người ta xem bệnh đâu! Người tốt như vậy, thế mà bị ngươi nói như vậy! Ngươi có hay không lương tâm a! Nhìn dung mạo ngươi đẹp như vậy, làm người tại sao có thể như vậy chứ?!"

Phong Tàm..."

Mộc Dao tiên tử nhìn thấy Phong Tàm bị bọn này dồn chúng đâm ngực, bị đâm một mặt mồ hôi, bị đâm liên tiếp lui về phía sau... Nàng vạn phần may mắn che ngực vị trí.

Còn tốt còn tốt, nàng mới vừa rồi không có đứng ra, nếu không bây giờ bị lão bách tính vây công người liền biến thành nàng.

Quân Lâm Uyên đôi mắt thâm thúy như mực, hai tay giao công ở về sau, như có điều suy nghĩ nhìn lên trước mắt một màn này... Nhưng là ánh mắt của hắn lại tựa hồ như xuyên chẳng qua thời gian cùng không gian khoảng cách, không biết bay hướng nơi nào.

"Ai? Ai đang mang Ngũ tiêu thư của chúng ta đâu?!"

Đúng vào lúc này, hai vị lão nhân nhà run run rẩy rẩy xông lại, trong tay bọn họ một cái cầm chày cán bột, một cái cầm đập mạnh dao phay.

Hai vị lão nhân nhà nhìn xem rất lớn tuổi, nhưng là tốc độ lại rất nhanh, trên mặt càng là lộ ra cấp bách.

"Gia gia, nãi nãi ——" Lâm Linh vội chạy tới, hai cánh tay đỡ lấy hai vị lão nhân nhà.

"Tiểu Linh tử a, ai chửi Ngũ tiêu thư của chúng ta đâu? Mau nói cho ta biết, ai dám chửi Ngũ tiêu thư của chúng ta! Nhìn ta đánh không chết hắn!" Lâm gia cầm đập mạnh dao phay, chạy thở hổn hển, một mặt lòng đầy căm phẫn.

Một bên Lâm nãi nãi cũng là khí hung ác, nàng lão nhân già luôn luôn ám cùng thiện lương, còn chưa từng có dạng này khí qua, nàng lôi kéo Lâm Linh hung ác sinh khí nói: "Tiểu Linh tử, ngươi nói trên đời này người làm sao như thế tang thương tâm a, Ngũ tiêu thư người tốt như vậy, thế mà còn bị ngươi mang? Mau nói, là ai?"

Phong Tàm..."

Hắn làm sao đều không nghĩ tới, bất quá là nho nhỏ một câu nhả rãnh, sự tình liền diễn biến thành hiện tại tình trạng này!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Ôa một tiếng kém chút khóc!

Phong Tâm đáng thương, cầu cứu nhìn qua Quân Lâm Uyên.

Nhưng là, Quân Lâm Uyên lại quay mặt qua chỗ khác, chắp tay sau lưng, thường thức phong cảnh phía xa.

Phong Tâm ôa một tiếng kém chút khóc!

Lão đại thế mà tất cả đều không đếm xỉa đến, già bộ như không biết hàn!

Thật vất vả từ nhân dân trong biển rộng tránh ra, hàn quần áo trên người đã nhíu không còn hình dáng.

"Các ngươi quá thực quá xấu rồi!" Phong Tâm khiển trách tiểu đồng bọn!

"Ai bảo ngươi miêng tiệc..." Mộc Dao tiên tử túc giận buông tay.

"Ngươi không phải rất chán ghét Phượng Vũ sao? Ngươi thế mà không đứng ta bên này?!" Phong Tâm rất túc giận.

Mộc Dao tiên tử buông tay: "Kẻ thíc thời mới là tuấn kiệt được không? Ai biết những dân chúng này nhóm làm sao vậy, bọn hàn tất cả đều điên cuồng giữ gìn Phượng Vũ, giống như nói câu nào không tốt liền là đối với nàng mạo phạm, Những người này quả thực điên rồi!"

Nhin xem Mộc Dao tiên tử vạn phần may mắn đáng vẻ, Phong Tâm một trận khí muộn.

Hàn túc giận đến vung tay lên: "Không được, khẩu khí này không thể cứ tính như vậy!"

Huyền Dịch trên khuôn mặt căng thẳng hiển hiện một vòng ánh sáng, hàn bỗng nhiên nói một câu: "... Phượng Vũ, đến cùng là như thế nào Phượng Vũ?"

Lời này vừa nói ra, Ở đây cơ hồ trong mọi người tâm đều là chấn động.

Phượng Vũ, đến cùng là như thế nào Phượng Vũ?

Là cái kia khô khan chất Phượng Vũ?

Vẫn là dân chúng trong miệng hoạt bát nhiệt tình thích hay làm việc thiện Phượng Vũ?

Huyền Dịch lại nói: "Một người có thể là giả, hai người có thể là giả, thế nhưng là cả con đường bên trên nhiều người như vậy đều như thế kính yêu Phượng Vũ, Các ngươi cảm thấy, cái này có khả năng sẽ là giả sao?"

Mộc Dao tiên tử đứng ra, đi về phía trước một bước, nàng muốn nói chuyện, nhưng là lời đến khóc miệng lại nuốt xuống.

Đúng vậy a... Nhìn xem những này quơ dao phay chày cán bột lão bách tính... Làm sao có thể là giả?

"Nếu như bọn hàn không phải giả, đó chính là Phượng Vũ tại giả vờ ngây ngô!" Phong Tâm túc giận đến mặt đều sai lệch, sắc mặt tái xanh: "Đi, chúng ta trở về Phượng trạch, giết nó cái hồi mã thương, ta ngược lại muốn xem xem Phượng Vũ nàng đến cùng là như thế nào một cái Phượng Vũ!"

Phong Tâm nỗi giận đúng đắn đi trở về.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn qua Quân Lâm Uyên, dù sao có trở về hay không quyền quyết định trên người Quân Lâm Uyên, mà không phải Phong Tâm.

Quân Lâm Uyên từ đầu đến cuối, ánh mắt đều thâm trầm nội liễm, như có điều suy nghĩ, hàn giờ phút này lại thoảng qua gật đầu, đi tới lúc đường.

Huyền Dịch trong lòng hiển hiện một vòng thần sắc quái dị, lấy Quân lão đại tính tình, hàn thế mà lại bồi tiếp Phong Tâm hò nháo? Việc này rất có kỳ quặc a.

Phượng trạch.

Quân Lâm Uyên một đoàn người rời đi về sau, Phượng Vũ lập túc liền vui chơi.

Vì tẩy đi Băng Phong Sâm Lâm xúi quẩy, cũng để ăn mừng cướp được Tiên Linh Quả, Phượng Vũ tự mình xuống bếp, cho mỹ nhân mẫu thân cùng Phượng Tiết Thất sủi trị một bàn lớn mỹ thực món ngon.

Phượng Vũ trù nghệ, kia thật là không thể nói, dù sao đã từng là Trung Hoa xử lý cấp bậc đại sư.

Không đến gần nữa canh giờ ——

Mười đạo đồ ăn đã nhao nhao bung lên bàn ăn.

Lần này Phượng Vũ làm tự điển món ăn là turoi hương tê cay để cho người ta thèm ăn nhô dãi món cay Tứ Xuyên hệ liệt.

Cung Bạo Mãn Hà Cầu.

Thủy Thủ Mi Lộc Nhục.

Mã Nghĩ Khoái Thượng Thủ.

Đường Thố Kiêu Lý Tích.

Hồ Bì Liên Thanh Tiêu.

Tịch Nhục Quái La Bặc.

Tiểu Lung Phán Chung Nguru Nhục.

...

Ròng rã chín món ngon, sau đó lại tăng thêm Tuyên Uy dấm bông trộn com..

Đồ ăn vừa lên bàn, phỏng tầm mắt nhìn tối, một mảnh màu đỏ tươi, đám mắt người nước mắt đều nhanh rời ra tối.

Nhưng là mỹ nhân mẫu thân cùng Phượng Tiêu Thát lại hai mắt tỏa ánh sáng.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, giống mỹ nhân mẫu thân dạng này sinh hoạt tính xảo người, thế mà đối turoi hương tê cay trọng khẩu vị như thế thích, cũng là để cho người ta ngạc nhiên.

Ngay tại mọi người đang muôn động đưa thời điểm, bỗng nhiên ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phượng Vũ làm sao lại thùa nhện?

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Phượng Diệc Nhiên nhìn khí thế hùng hổ mà đến một đám người, cả người đều choáng váng.

Vừa rồi Quân Lâm Uyên một đoàn người rời đi về sau, hắn nhưng là ảo não thật lâu, thật vất vả trông mong tới một cái cơ hội leo lên Quân thái tử, cứ như vậy bị Phượng Vũ cho làm mất.

Cho nên Phượng Diệc Nhiên cùng Phượng Lưu cái này hai huynh muội đang chuẩn bị tìm Phượng Vũ tính sổ sách đâu, liền thấy trước mắt cái này Thái tử thiên đoàn đi mà quay lại.

Phượng Diệc Nhiên vui mừng không thôi, đang muôn nói chuyện, Phong Tầm lại trực hướng bên trong xông, tốc độ nhanh kinh người!

Quân Lâm Uyên cùng Huyền Dịch một đoàn người cũng đều nhìn không chớp mắt, thẳng hướng Phượng Vũ chỗ trung viện mà đi.

Phượng Diệc Nhiên cùng Phượng Lưu liếc nhau, đây là... Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Phượng Vũ tại chọc giận Quân Lâm Uyên về sau, lại chọc tới Phong tiêu Vương già rồi?

Phượng Lưu đã lo lắng lại phẫn nộ, tức giận đến nám chặt nám đấm: "Cái này Phượng Vũ, thật sự là gây chuyện tinh!"

Phượng Diệc Nhiên mặc dù không có nói chuyện, nhưng nội tâm của hắn cũng là ý tưởng giống nhau.

Không kịp nghĩ nhiều, hai huynh muội chỉ có thể vã theo sau.

Cho nên, ngay tại Phượng Vũ một nhà ba người đang chuẩn bị hướng thụ Thao Thiết thức ăn ngon thời điểm, tiếng bước chân dồn dập mà đến, phịch một tiếng vang, cửa sân trực tiếp bị đạp bay!

Mỹ nhân mẫu thân cùng Phượng Tiêu Thát kinh hãi kém chút nhảy dựng lên.

Phượng Vũ đi lên một bước, đem bị dọa đến sắc mặt tái nhợt mĩ nhân mẫu thân cùng Phượng Tiêu Thát hộ tại sau lưng, ánh mắt nguy hiểm nứa nheo lại, lạnh lèo sắc bén nhìn chằm chằm công vị tri!

Cho nên, đương Phong Tâm vào cửa một sát na, trực tiếp đối đầu Phượng Vũ cặp mắt kia —

Có như vậy một nháy mắt, Phong Tâm nội tâm đột nhiên chấn động một cái!

Đôi mắt này... Đôi mắt này hảo hảo quen thuộc, thật giống như ở nơi nào nhìn thấy qua!

Phong Tâm cố gắng đang nhớ lại bên trong tìm kiếm, thế nhưng là, đạo này linh cảm giống như như thiêm điện nhanh chóng biến mất, mặc cho hắn làm sao moi ruột gan đều bắt giữ không đến —

Lúc này Phượng Vũ, kinh ngạc ánh mắt nhìn lên trước mắt đám thiêu niên này!

Ta đi! Hắn, bọn hắn.. Thế mà đi mà quay lại?!

Tình huống như thế nào?!

Phượng Vũ nhìn thấy Phong Tâm kia một mặt chán kinh, lập tức biết sự tình không xong.

Vì xuống bếp thuận tiện, nàng đã sớm đổi kia một thân long trọng tinh mỹ hoa phục, thay đổi một thân cực đơn giản váy trắng.

Phức tạp tinh mỹ Phượng Hoàng ngọc trâm đã từ lâu dở xuống, tinh xảo miêu tả trang dung tự nhiên cũng tẩy sạch sẽ.

Lúc này Phượng Vũ, tẩy đi một thân duyên hoa, trở về như gió lạnh nhạt, dung nhan vây mà không có yếu bớt mấy phần, ngược lại là nhiều hơn mấy phần yên hòa khí túc, để cho người ta càng phát mắt lom lom.

Phong Tâm chỉ vào Phượng Vũ: "Ngươi, ngươi, ngươi..."

Nha đầu này, vừa mới đôi mắt kia sắc bén ánh mắt, còn có kia kéo lên tay áo, chỗ đó giống như là đờ đẫn mộc đầu mĩ nhân rồi?! Chỗ đó giống rồi?!

Đây rõ ràng vẫn là năm năm trước Phượng Vũ a!

"Phượng Vũ! Ngươi thế mà lán gạt chúng ta!" Phong Tâm khí thế hùng hổ đi đến Phượng Vũ trước mặt, ở trên cao nhìn xuống nhìn hắn chằm chằm!

Xanh xám sắc mặt, phần nộ hai con ngươi, biểu thị hắn có một loại bí lường gạt phần nộ.

"A?" Phượng Vũ một mặt vô tội mờ mịt, "Cái gì lừa gạt?"

Phong Tâm cười lạnh: "Ngươi lại cho ta giả ngu! Vừa rồi ngươi kia cố làm ra vẻ bộ dáng, ngươi dám nói ngươi không phải có ý?!"

Phượng Vũ rất vô tội: "Ta chỗ đó cố làm ra vẻ rồi?"

"Ngươi còn dám nói ngươi không có? Ngươi không phải giả trang mộc đầu mĩ nhân sao? Ngươi tiếp tục giả trang cho ta a, tiếp tục giả vờ a!" Phong Tâm khí hung ác!

Có trời mới biết, khi hắn nhìn thấy Phượng Vũ kia cổ hủ chất phác lúc, nội tâm là bức nào thất vọng.

Phượng Vũ làm sao lại thùa nhận? Nàng —

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Người chính là yêu thích Quân lão đại chúng ta

Nàng một mực chắc chắn: "Cũng bởi vì ta tỉ mỉ cách ăn mặc qua, cho nên ngươi liền một mực chắc chắn ta giả trang sao? Thực sự là không biết nhân tâm tốt a."

Phong Tâm cười lạnh: "Không biết nhân tâm tốt? Ta ha ha! Ngươi thế mà còn dám nói lời như vậy! Phượng Vũ ngươi nhưng thật có ý tú!"

Phượng Vũ một bên giả vờ ngây ngô lừa gạt Phong Tâm, một bên cố gắng trong đầu tìm kiếm thoát khốn chi pháp.

Thật sự là... Trời mới biết bọn hắn sẽ giết cái hồi mã thương a!

Phượng Tiêu Thát một mặt khát vọng nhìn qua đầy bàn tay rau thơm đồ ăn, hắn sờ sờ đói bụng đói kêu vang bụng, trái tim tan nát rồi.

Loại này nhìn thấy ăn không được cảm giác, ai hiểu?

Cho nên, vì mau tới bàn ăn, Phượng Tiêu Thát nói: "Tỷ ta trang phục lộng lẫy, còn không phải là vì các ngươi!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn qua cái này trắng nõn xinh đẹp tiêu thiếu niên.

Phượng Tiêu Thát nói: "Liền là nha, các ngươi thế nhưng là Thái tử thiên đoàn ai, đặc biệt là Quân thái tử còn tới, tỷ ta có thể không trang phục lộng lẫy sao? Thiên hạ cô nương có ai có thể không trang phục lộng lẫy sao?!"

Phong Tầm lập tức ngây ngẩn cả người... Hắn nghĩ phản đối, lại phát hiện mình bất lực phản bác...

Mỹ nhân mẫu thân lúc đầu muốn nói là nàng muốn cách ăn mặc Phượng Vũ, nhưng nhìn Phong Tầm kia dữ dằn đáng敬畏, mỹ nhân mẫu thân chép miệng, nghĩ đến vẫn là quên đi, dù sao cũng không là chuyện trọng yếu gì.

Thế nhưng là mỹ nhân mẫu thân cảm thấy không trọng yếu, Phượng Vũ lại cảm thấy chuyện này phi thường trọng yếu!

Bởi vì Phong Tầm bọn hắn nhìn ánh mắt của nàng.. Quá trần trụi!

Còn có Quân Lâm Uyên! Người này cũng là kỳ quái.

Trong ánh tượng hàn, cho tới bây giờ đều là không thích nữ tên của hài tử cùng hắn liên quan đến nhau, thế nhưng là từ tiến vào trong phòng này, Quân Lâm Uyên ánh mắt giống như thiêu đốt nóng bỏng, ép Phượng Vũ đều nhanh tim đập rộn lên! Chân tay luống cuống!

"Phượng Vũ ngươi sẽ không phải là yêu thích Quân thái tử chúng ta a?!" Một mực trầm mặc Mộc Dao tiên tử, đột nhiên lên tiếng!

Câu nói này, giống như một đạo sấm sét, roi đậm tại trong đầu mọi người lên!

Xoát xoát xoát!

Từng đạo ánh mắt, tất cả đều như điện bắn về phía Phượng Vũ!

Liền ngay cả Quân Lâm Uyên, hắn đều nhìn qua Phượng Vũ...

Phượng Vũ bị giật nảy mình, nàng một bước nhảy ra, bận bịa khoát tay gấp giọng nói: "Nào có? Ta nào có?! Trang phục lộng lẫy chẳng lẽ không phải là lẽ phép cẩn thận nhất sao? Nào có nhiều như vậy lý do?"

"Lấy có!" Phong Tầm xùy cười một tiếng: "Ta nhìn ngươi chính là yêu thích Quân lão đại chúng ta, cho nên có ý xuyên đẹp như thế, có ý giả bộ như ôn nhu hiền thực quy củ mỹ nhân, dùng cái này đến câu dẫn Quân lão đại chúng ta! Mau nói, có phải như vậy hay không?!"

Phượng Vũ có thể rõ ràng cảm giác được, Quân Lâm Uyên nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, nóng rực nàng cơ hồ muốn từ thể đốt cháy!

Cặp kia ánh mắt... Giống như như mũi kim sắc bén, lại như liệt hỏa nóng rực!

Phượng Vũ chỉ cảm thấy tê cả da đầu... Quân Lâm Uyên phải tức giận, hắn người này không thích nhất bị cô nương gia thích, bão nỗi thế nhưng là muốn giết người!

Nghĩ đến mình còn không có phục dụng cửu chuyển hồi linh đan tu luyện, nghĩ về đến trong nhà yêu đuối thích khóc mỹ nhân mẫu thân cùng ngốc bạch ngọt đệ đệ, Phượng Vũ bận bịa khoát tay: "Không có! Tuyệt đối không có! Ta làm sao lại thích hắn! Nói đùa cái gì!"

"Càng che càng lộ." Phong Tầm nhìn thấy Phượng Vũ gấp, hắn ngược lại không gấp không nóng nảy, hai tay chấp sau lưng, khí định thần nhàn nói: "Giải thích liền là che giấu, che giấu liền là biện cỗ sự, Phượng Tiêu Vũ a Phượng Tiêu Vũ, ngươi biện chuyện xưa trình độ vẫn là rất trượt nha."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Không có!

Phượng Vũ: "... Thật..."

Nhưng mà, Phượng Vũ lòi còn chưa nói hết, liền bị Phong Tầm khoát tay đánh gãy: "Ta biết ngươi yêu thích Quân lão đại của chúng ta, trang phục lộng lẫy chỉ vì lấy lòng hắn, thế nhưng là..."

Phong Tầm dùng một loại rất bất đắc dĩ, rất ghét bỏ, rất xoắn xuýt ánh mắt nhìn chằm chằm Phượng Vũ: "Thế nhưng là ngươi coi như thay đổi cách ăn mặc, biết đánh nhau hay không già trang... dùng điểm tâm a? Hình tượng mộc đầu mỹ nhân kia, Quân lão đại chúng ta không thích nhất, ngươi cũng đã biết?"

Phượng Vũ rất muốn nói, cũng là bởi vì biết, cho nên mới có ý cách ăn mặc thành mộc đầu mỹ nhân được không? Thế nhưng là lời này, ngay trước mặt mọi người, đặc biệt là thời điểm Quân Lâm Uyên ở đây, nàng dám nói sao?!

Phượng Vũ đã bất đắc dĩ lại xoắn xuýt: "..."

Mỹ nhân mẫu thân nhìn lấy bọn hắn đôi thoại tới lui không ngừng nghỉ, nàng rất là không vui, âm thầm giật giật óng tay áo Phượng Vũ.

Mỹ nhân mẫu thân đang thúc giục nàng ăn cơm, Phượng Vũ hiểu, nhưng là hiện đang quyền chủ động không ở trong tay nàng, nàng cũng rất bất đắc dĩ.

"Đối..." Mỹ nhân mẫu thân gấp Phượng Vũ không có phản ứng, trên tẩm dung nhan khuynh thế tuyệt diễm kia, cắn môi anh đào màu hồng nhạt, nhỏ giọng nói, thanh âm bên trong có chút ủy khuất.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Phong Tầm bọn hắn là cái lỗ tai gì? Đương nhiên tất cả đều nghe thấy được.

Thế là, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mỹ nhân mẫu thân, sau đó ánh mắt lại tập thể nhìn về phía bàn ăn.

00:00

Đầy bàn mỹ vị món ngon, mù tạt hương tê cay tràn ngập cả phòng, giàn làm cho người ta thèm ăn nhỏ dãi.

Nhưng là, Phong Tầm nhìn xem mỹ nhân mẫu thân, lại nhìn xem đầy bàn vị nặng dầu dày món ăn, trong mắt hiển hiện một vòng vẻ không hiểu.

Dạng này nghiêng nước nghiêng thành mỹ nhân tuyệt thế... Cùng cái này thức ăn đầy bàn sắc, thế nhưng là... quá không tương xứng.

Mỹ nhân mẫu thân đậm đà Phượng Vũ, lại đậm đà Phượng Vũ... Thế mà còn không có phản ứng, thế là mỹ nhân mẫu thân chỉ có thể bất đắc dĩ đứng ra, đôi mắt đẹp thu thuỷ kia doanh doanh đảo qua đám người, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Các ngươi, ăn không?"

Phong Tầm vẫn không nói gì, Mộc Dao tiên tử lại cười lạnh một tiếng: "Thú này là ngươi ăn sao? Thế mà để chúng ta ăn những thú này? Phượng đại thiếu gia, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy đây là đối với Quân thái tử chúng ta một loại mạo phạm sao?!"

Phượng Diệc Nhiên trong lòng lộp bộp một chút, hắn trùng mắt mỹ nhân mẫu thân, cảnh cáo trùng mắt nàng!

Mỹ nhân mẫu thân cũng mặc kệ Phượng Diệc Nhiên, nàng nghe thấy Mộc Dao tiên tử nói đôi với mấy cái này món ăn không có hứng thú, lập tức liền thật vui vẻ!

Phượng Vũ chồ đó bỏ được mỹ nhân mẫu thân thụ ủi khuất, nàng cũng mặc kệ Phong Tầm bọn hắn, kéo ra cái ghế, để mỹ nhân mẫu thân ngồi xuống.

Phượng Tiêu Thất nhất thời sáng mắt lên, động tác kia nhanh, liền như linh hồn, xoát một chút liền nhảy lên đến bên người mỹ nhân mẫu thân, tự mình kéo ra cái ghế ngồi xuống.

Phong Tầm..."

Phượng Diệc Nhiên: "..."

Phượng Vũ thấy mọi người một mặt ánh mắt đờ đẫn, làm bộ khách khí chào hỏi một câu: "Tiện tay làm đồ ăn thường ngày, nếu không ngồi xuống cùng một chỗ ăn?"

Thiên địa lương tâm!

Phượng Vũ chỉ biết là những thiếu niên cầm y ngọc này trong Thái tử thiên đoàn đã quen với các mỹ thực tầm bồ, chồ đó sao nhìn quen được những thức ăn tương ớt tê cay này? Đặc biệt là Quân Lâm Uyên, hắn tuyệt đối là co cảng liền đi.

Quả nhiên, trên gương mặt anh tuấn không thể bắt bẻ của Quân Lâm Uyên kia mang vẻ chau mày, trong mắt mang theo nồng đậm ghét bỏ: "Nặng dầu, tê cay, trà thô, cơm nhạt, giàn lược, thô ráp."

Mộc Dao tiên tử nghe vậy, trong mắt lập tức đại hỉ!

Nàng liền biết!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 87: Không thể ăn, không thể ăn, không có gì ngon để ăn!

Mộc Dao tiên tử ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Quân Lâm Uyên!

Nàng liền biết, Quân thái tử là ai? Tại hoàng cung địa phuông như vậy lớn lên, dạng gì mỹ thực không có hương vị qua? Kia là phẩm chất cứng đinh duros như thế nào? Sẽ ăn loại này nặng dầu nặng cay thô ráp đồ ăn? Quả thực buồn cười!

Nguyên bản nhìn thấy linh hoạt bắn Phượng Vũ, Mộc Dao tiên tử trong lòng trong nháy mắt dâng lên đê phòng, nhưng nhìn đến nàng làm như vậy chết... Mộc Dao tiên tử ở trong lòng lắc đầu, Phượng Vũ làm sao lại là nàng đối thủ?

Nhưng là, Phong Tâm nhìn xem Phượng Vũ thuần thực chiếu có mỹ nhân mẫu thân nàng, trả lại cho nàng phủ lên nét đẹp như vậy... Không biết vì cái gì, trong lòng của hắn ngứa một chút.

Lại nhìn thấy Phượng Vũ mỹ nhân kia mẫu thân cùng ngọc đệ đệ vào ăn tốc độ... Phong Tâm cũng là chân kinh.

Hai người kia vào ăn tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn rất có khác biệt.

Phượng Tiêu Thất kia là không quan tâm, bắt lại liền dồn vào trong miệng, một bên ăn một bên hai mắt phát sáng, nhẹ nhàng vui vẻ làm ly.

Nhưng là Phượng Vũ mỹ nhân kia mẫu thân lại hoàn toàn khác biệt phong cách, nàng cầm đũa tư thế rất ưu nhã, ăn động tác rất ưu nhã, liền ngay cả nhá xương dáng vẻ đều ưu nhã không tưởng nổi...

Thế nhưng là, kia ngắn ngủi một phút đồng hồ thời gian liền nguyên một bàn xương cốt tôm đầu là chuyện gì xảy ra?

Thật chẳng lẽ liền có ăn ngon như vậy sao? Phong Tâm lập tức cảm thấy trong lòng ngứa một chút.

Hắn lúc này quay đầu liền nói với Quân Lâm Uyên: "Quân lão đại, các ngươi muốn đi liền đi trước đi, ta ngược lại thật ra muốn lưu lại thử một chút, dù sao từ Băng Phong Sâm Lâm bên trong một đường đi tới, là thật đối bụng a."

Quân Lâm Uyên:..."

Phong Tâm không nhìn thấy Quân Lâm Uyên kia khẽ biến sắc mặt, hắn hấp tấp chạy đến Phượng Vũ trước mặt, hai tay chống bình, ở trên cao nhìn xuống lườm Phượng Vũ một chút.

Gặp Phượng Vũ không hiểu, Phong Tâm tranh thủ thời gian thúc giục: "Giúp ta buộc lên a."

Phượng Vũ âm thầm nắm chặt nắm đấm:..."

Nhưng là vừa rồi mới là nàng nói ra khỏi miệng, hiện tại nếu như cự tuyệt, cũng quá già, thế là, Phượng Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ đối Phong Tâm gạt ra một vòng tiêu, giúp hắn phủ lên khăn ăn.

"Hì hì ha ha ——" Phong Tâm vui sướng tìm một chỗ ngồi xuống, một đũa thêm lên một con Cung Bạo Mãn Hà Cầu liền dồn vào trong miệng.

Trò chuyện, hắn nguyên bản đối những thức ăn này cũng không có ôm hi vọng quá lớn, sở dĩ ngồi xuống, cũng vén vẹn chỉ là lòng ngứa ngày hiếu kì thôi, nhưng là, khi con này Cung Bạo Mãn Hà Cầu bỏ vào trong miệng thời điểm, khẽ cắn đi lên —

"Úm?!"

Phong Tâm cắp kia thanh tịnh xinh đẹp con mắt, định một tiếng, trong nháy mắt sáng lên!

"Ông trời ơi!" Phong Tâm kinh hô một tiếng, chưa kịp nói nhiều, hắn kẹp lên cái thứ hai huyết hồng sắc tôm cầu liền dồn vào trong miệng, động tác kia nhanh, cơ hồ chỉ thấy tàn ảnh.

Mỹ nhân mẫu thân cùng Phượng Tiêu Thất xem xét cường đại như vậy đối thủ cạnh tranh, lập tức gấp! Bọn hắn rất tức giận trùng mắt Phong Tâm cái này ngoại lai giành ăn người, động tác cũng già tốc.

Huyền Dịch vốn là cau mày, hắn chính muốn ngăn cản Phong Tâm ăn cái này không khỏe mạnh đồ ăn, nhưng nhìn Phong Tâm kia lang thang hổ yết bộ dáng... Hắn do dự trong chốc lát, vẫn là hỏi: "Hương vị, như thế nào?"

Thật sự là bọn hắn ăn quá thơm, vốn là bụng đói kêu vang Huyền Dịch, thèm trừng đều bị móc ra tới.

"Không thể ăn, không thể ăn, không có gì ngon để ăn!" Phong Tâm một đũa làm nhanh chóng, miệng bên trong chất đầy đồ ăn, một đôi mắt gắt gao

nhìn chằm chằm trước mắt thức ăn, căn bản không có khinh Huyền Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Quân thái tử ngài cũng tới một chút?

Huyền Dịch im lặng nhìn trời.

Không thể ăn? Không thể ăn ánh mắt ngươi đều không có dịch chuyển khỏi một chút? Không thể ăn ngươi ăn như hồ đói?

Trọng yếu nhất chính là, không thể ăn ngươi khẳng định sẽ gạt ta ăn ngon sao Phong Tiêu tam!

Huyền Dịch mặc dù cứng nhắc nghiêm túc, nhưng đến cùng là người trẻ tuổi, lòng hiếu kỳ cũng không khỏi bị cong lên, nghĩ đến lúc trước hắn cũng không nói qua Phượng Vũ nói xấu, tại là chuyện đương nhiên đi lên, từ Phượng Vũ trong tay rút đi một đầu vây.

Phượng Vũ: "..."

Huyền Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn Phượng Vũ một chút, tìm cái Phong Tâm bên người chỗ ngồi xuống, cầm lấy một đôi đũa liền hướng đầy bồn trong ót bên trong mò một khối con nai thịt ra, hướng miệng bên trong bịt lại ——

"Úm?"

Huyền Dịch động tác trong nháy mắt dừng lại!

Thật cay!

Rát nhám!

Mồ hôi nóng trong nháy mắt từ cái trán xuất hiện, liền ngay cả trong mắt đều hiện ra lệ quang, thậm chí ngay cả trong lỗ mũi phun ra ngoài đều là nhiệt khí!

Bị Phong Tâm lừa gạt!

Đây là Huyền Dịch ý nghĩ đầu tiên, hắn lúc này liền muốn quẳng đũa rời đi, nhưng là ——

Tại ban sơ tê cay qua đi, một cỗ trước nay chưa từng có vị giác thể nghiệm, lại làm cho Huyền Dịch đứng không dậy nổi... Tốt cảm giác quá đà, rõ ràng tê cay nước mắt đều đi ra, nhưng chính là không bỏ được bỏ qua đũa, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Ôm nghiên cứu thái độ, Huyền Dịch liền kẹp lên thứ hai đũa, thứ ba đũa, thứ tư đũa... Liền ngay cả chính hắn cũng không biết, hắn gấp thúc ăn tốc độ, vậy mà càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh... Đến cuối cùng cơ hồ có thể cùng Phong Tâm sánh vai.

Mộc Dao tiên tử nhìn trọn mắt hốc mồm: "..." Nhát định là ảo giác của nàng a?

Phong Tâm nhìn thấy Quân Lâm Uyên nhíu mày đứng tại kia, lúc này lên đường: "Quân lão đại, nếu như ngươi không thích lời nói, nếu không nên rời đi trước? Ta dám cam đoan, chờ chúng ta sau khi ăn xong lập tức liền đuổi đi lên!"

Quân Lâm Uyên sắc mặt đã hoàn toàn tối, hắc như bánh nướng, âm trầm như hắc mai, một đạo băng lãnh hàn khí từ quanh người hắn phát ra... Toàn bộ nhiệt độ trong phòng đều thấp xuống mấy phần.

Phượng Vũ nhìn xem Phong Tâm, lại nhìn xem Quân Lâm Uyên, khách khí chào hỏi: "Nếu không, Quân thái tử ngài cũng tới một chút?"

Phong Tâm một bên kẹp thịt một bên hàm hồ nói: "Phượng Tiêu Vũ ngươi nhanh đừng nói nữa, chúng ta Quân lão đại là ai? Cũng chính là ta cùng Huyền Dịch có thể ăn ngươi làm thô ăn, những thức ăn này đối với chúng ta để chúng ta Quân lão đại dùng ăn? Kia là đối với hắn khinh nhòn!"

Quân Lâm Uyên: "..."

Kia nguyên vốn đã đủ hắc sắc mặt, trong nháy mắt hắc... Cơ hồ có thể nhỏ ra mực nước tối.

Phượng Vũ: "... Đã hiểu."

Phượng Diệc Nhiên trùng Phượng Vũ một chút: "Ngươi cái này làm món gì? Còn không biết xấu hổ chào hỏi thái tử điện hạ? Ngươi muốn chết sao?!"

Nói, Phượng Diệc Nhiên đối Quân Lâm Uyên cúi đầu khom lưng, cung kính khách khí đến gần như nịnh nọt: "Thái tử điện hạ, trong phủ đâu bếp ngược lại là còn có mấy phần bẩn sự, không bằng ngài đi theo ta, chúng ta đi chính sảnh ——"

Ngay tại tất cả mọi người coi là Quân Lâm Uyên sẽ xoay người rời đi thời điểm, hắn lại trực tiếp đẩy ra Phượng Diệc Nhiên, thẳng đi đến bữa ăn trước bàn ngồi xuống, quanh thân tiếp tục tản mát ra hàn khí.

Phượng Vũ sờ mũi một cái, nàng làm sao nhìn Quân thái tử tựa hồ đang giận đâu? Cùng với nàng nhà Phượng Tiêu Thát hòn dỗi lúc đúra bé kia khí dáng vẻ, ngược lại là có mấy phần giống nhau.

Không đúng không đúng, Quân Lâm Uyên là ai? Đây chính là giận dữ thiên tài biến cung giá chí cao, làm sao lại hòn dỗi? Vậy cũng quá buồn cười a?

Phong Tầm gặp Quân Lâm Uyên ngồi xuống, cũng là ngắn người, lập tức hắn liền kịp phản ứng, cười nói với Quân Lâm Uyên: "Cái này Tịch Nhục Quái La Bặc thanh đậm, thích hợp người."

Thế nhưng là Phượng Vũ lại phát hiện ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 89: Khẩu thị tâm phi nữ nhân ghét nhất nữa nha!

Đúng vào lúc này ——

Quân Lâm Uyên kia Linh tu thân hình bỗng nhiên đứng lên, sau đó, thẳng tắp hướng Phượng Vũ đi đến.

Thân hình hắn cao lớn, dung mạo tuấn lồng, đứng tại Phượng Vũ trước mặt, cặp con mắt kia ở trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Phượng Vũ, cho người ta một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

Bọn hắn khoảng cách rất gần, gần Phượng Vũ trong lòng có chút hốt hoảng.. Quân Lâm Uyên đến cùng muốn làm gì?

Nguyên bản lang thô hổ yết bọn hắn, cùng nhau quay đầu, ánh mắt đờ đẫn nhìn qua Quân Lâm Uyên..

Hắn nghĩ đối Phượng Vũ làm cái gì?

Nhưng mà một giây sau, Quân Lâm Uyên hai tay chống ra, cặp kia đôi mắt thâm thúy hung ác nhám hiểm nhìn chằm chằm Phượng Vũ, ánh mắt thâm thúy, cao thâm mạt trắc.

Phượng Vũ vô ý thíc lui về sau một bước: "Ngươi.. Muốn làm gì?"

Quân Lâm Uyên thần sắc lạnh lùng mà ngạo mạn, ánh mắt nhìn chằm chằm Phượng Vũ: "Mặc vào."

Phượng Vũ nhìn trong tay vây.

Vậy là mỹ nhân mảnh thân tự tay may, nhưng bản thiết kế xuất từ Phượng Vũ.

Huyết hồng sắc vây bên trên là một con mập mạp Tiêu Hoàng vịt, vừa mềm lại mạnh, rất thích hợp mỹ nhân mảnh thân cùng ngọc bạch ngọt đê khí chất, Phong Tầm khí chất cũng miễn cưỡng ăn khớp, nhưng là Quân Lâm Uyên..

Phượng Vũ ngẩng đầu, nhìn xem Quân Lâm Uyên tẩm kia cao lãnh ngạo kiều tuấn nhan, lại nhìn xem đáng yêu mềm manh vây... Quân Lâm Uyên thế mà phải mặc lên cái này? Đầu hắn không có tâm bệnh a?

Quân Lâm Uyên nhìn chằm chằm vây ánh mắt rõ ràng mang theo ghét bỏ, nhưng hắn liền là nhìn chằm chằm Phượng Vũ, gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

"Tốt tốt tốt, là chính ngươi phải mặc lên, cũng không nên trách ta nha." Phượng Vũ đem trách nhiệm phiết sạch sẽ, sau đó đối Quân Lâm Uyên đưa tới một đầu huyết hồng sắc vây.

Thế nhưng là, Quân Lâm Uyên không có tiếp, thanh âm của hắn lạnh lùng như cũ, tư thái vẫn như cũ ngạo mạn, chỉ có mệnh lệnh thúc hai chữ: "Xuyên, bên trên."

Phượng Vũ âm thầm cắn răng, vị này thái tử điện hạ chẳng lẽ không có tay sao? Ngay cả cái vây đều muốn người khác hầu hạ sao?!

Nhưng lời này, Phượng Vũ nhưng không có can đảm kêu đi ra, nàng hiện tại lớn nhất tâm nguyện chính là, Quân Lâm Uyên bọn hắn ăn xong bữa cơm này về sau đi nhanh lên, đi xa xa, dạng này nàng mới có thể an tâm luyện chế Tiên Linh Quả.

Cho nên, Phượng Vũ âm thầm nhá rãnh nám tay, trên mặt lại rất sợ, gạt ra một vòng tiêu, tiêu cong mặt mày: "Quân thái tử có lệnh, không dám không nghe theo."

Quân Lâm Uyên thân hình Linh tu thẳng, so Phượng Vũ ròng rã cao một cái nửa đầu, cho nên nàng muôn nhón chân lên mói có thể đem vây măc lên đi.

Vì tiết kiệm thời gian nhanh chóng giải quyết, Phượng Vũ một đôi tay trực tiếp vòng qua Quân Lâm Uyên mạnh mà hữu lực thắt lưng, hai tay linh động đánh lấy nơ con bướm.

Quân Lâm Uyên cúi đầu, nhìn xem một cái đầu nhỏ giống con nai con giống như tại trước ngực mình ủi đến ủi đi, cảm thấy có chút đáng yêu, hơn nữa còn có một loại muôn đậm đàm cái này cái đầu xúc động.

Mà giờ khắc này, Phong Tầm chính đang quan sát trước mắt màn này.

Từ góc độ của hắn nhìn sang, liền là Phượng Vũ chủ động đối Quân Lâm Uyên ôm áp yêu thương, thế là, Phong Tầm chắc chắn hai tiếng: "Phượng Tiêu Vũ, còn nói ngươi không yêu thích chúng ta Quân lão đại? Nếu như không thích, ngươi sẽ ôm áp yêu thương? Cắt, khẩu thi tâm phi nữ nhân ghét nhất nǚ nha!"

Phượng Vũ: "..."

Nàng trưng mắt Phong Tầm, tức giận đến kém chút xông đi lên!

Nàng chở đó thích Quân Lâm Uyên rồi? Tại sao lại bị cho rằng thành dạng này?

Nghĩ đến noi này, Phượng Vũ tức giận lườm Phong Tầm một chút: "Ta đây không phải tại hệ đai lưng sao? Chẳng lẽ thắt lưng của ngươi đều không cần hệ sao?"

Phong Tầm lẽ thảng khỉ hùng: "Vừa rồi ngươi cho ta hệ đai lưng thời điểm, thế nhưng là hấp tấp chạy đến đằng sau ta, một giây đồng hồ thời gian liền làm xong, nhưng là bây giờ, ngươi xem một chút ngươi ——"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hon ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hỏa hoa mang thiêm điện ~~

Phong Tầm quá xấu rồi!

Hắn kiểu nói này, tất cả mọi người ở đây đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn qua Phượng Vũ.

Phượng Vũ nội tâm cơ hồ là sụp đổ, nàng gấp, vội vàng buông tay ra muôn lui về sau.

Thế nhưng là đằng sau liền là một cái ghế, cho nên vang một tiếng "bang", Phượng Vũ chân đá phải chân ghế, đau nàng mắt bốc nước mắt, đây không phải thảm nhất, thảm nhất chính là, thân thể của nàng theo bản năng xông về phía trước ——

Âm!

Phượng Vũ một đầu đụng vào Quân Lâm Uyên noi ngực!

Theo người khác, đây rõ ràng liền là ——

"Oa! Phượng Tiêu Vũ, ngươi còn nói ngươi không có ôm áp yêu thương? Ngươi cái này khẩu thi tâm phi nữ nhân!" Phong Tầm một bên hướng miệng bên trong nhét thịt một bên xem kịch.

Phượng Vũ khí đến mặt đỏ rần, nàng vội vàng vội vàng đỡ lấy Quân Lâm Uyên kia mạnh mẽ đanh thép eo, tranh thủ thời gian lui lại một bước!

Quân Lâm Uyên ở trên cao nhín xuống nhìn chăm chăm Phượng Vũ, đôi mắt rất sâu rất sáng, giống như sáng chói tinh mang ngàn vạn quang huy.

Phượng Vũ ánh mắt cùng Quân Lâm Uyên đụng chạm, vội vàng không kịp chuẩn bị ở giữa, hỏa hoa mang thiêm điện ~~

Hai người đều theo bản năng quay mặt qua chỗ khác!

Tràng điện một lần... Có chút xấu hổ.

"Khụ khụ." Quân Lâm Uyên tay phải hiện lên quyền, ho nhẹ một tiếng, hắn nǎm chặt nǎm đầm yên lặng đi trở về tại chỗ.

Phong Tầm miệng bên trong ngậm lấy một miếng thịt, quai hàm phình lên, cứ như vậy tro mắt nhìn Quân Lâm Uyên đi trở về đi, lâu bao lâu một tiếng: "Quân lão đại... Cứ như vậy bị bạch bạch ôm?"

Phượng Vũ im lặng nâng trán, hướng về phía Phong Tầm cường điệu: "Thật, là, ý, bên ngoài!"

Phong Tầm nháy cặp kia đẹp mắt con mắt, đối Phượng Vũ: "Ngoài ý muốn? Ha ha, vậy người cái này ngoài ý muốn vẫn là rất tập nập nha, ta ngược lại thật ra muốn biết..."

Phượng Vũ không nói lời nào, trực tiếp bung Phong Tầm trước mặt đồ ăn: "Ăn đều không chặn nỗi miệng của người, vậy người chó ăn."

Phong Tầm lập tức gấp, hai tay bảo hộ ở đồ ăn trước: "Đừng đừng đừng! Tiêu cô nái nái, ta sai rồi còn không được sao? Đúng đúng đúng, các người là ngoài ý muốn, hết thảy tất cả đều là ngoài ý muốn, người không có tận lực tiếp cận Quân lão đại, người không có cố ý chế tạo ngoài ý muốn, người không có yêu thích chúng ta Quân lão đại được rồi?"

Phượng Vũ: "..."

Vì cái gì bị Phong Tầm kiêu nói này, có một loại càng tò càng đen cảm giác? Rõ ràng liền là ngoài ý muốn a!

"Hừ!" Mộc Dao tiên tử sáp bị bọn này ăn hàng làm tức chết!

Phong Tầm có thể hay không có chút cốt khí a! Thân là gió Bắc Vương phủ tôn quý nhất Tiêu vương gia, vật gì tốt chưa từng ăn qua? Thê mà bị cái này mấy bàn đỗ béo ngậy thức ăn cho mê mắt?

Lần ngay cả Quân Lâm Uyên cũng thế, hắn thế mà cũng nháu đưa gấp thức ăn, đã nói xong khỏe mạnh ấm thực đâu?

Phượng Diệc Nhiên ánh mắt vẫn luôn trên người Quân Lâm Uyên, khi hắn nhìn thấy Quân Lâm Uyên kẹp một khối từ huyết sắc thịt đỏ về sau, lại cau mày kẹp khối thứ hai... Hắn liền biết, Quân Lâm Uyên tạm thời là sẽ không đi.

Lúc này, Phượng Diệc Nhiên liền đưa tay chào hỏi: "Tốt tốt, tất cả mọi người đói bụng, ngồi xuống trước ăn cơm, có chuyện gì mọi người sau khi ăn xong lại nói cũng không muộn nha."

Nói, Phượng Diệc Nhiên liền một ngửa đi đầu ngồi xuống Quân Lâm Uyên dưới tay.

Phượng Diệc Nhiên trong lòng kích động, bởi vì giống như vậy ngồi tại Quân thái tử bên người cơ hội, quả thực ngàn năm một thuở!

Trên bàn cơm ăn uống linh đình ở giữa dễ dàng nhất buông lỏng, cũng lại càng dễ rút ngắn lẫn nhau ở giữa khoảng cách, cho nên... Hắn nhất định phải bắt lấy cơ hội lần này.

Thế nhưng là, đương Phượng Diệc Nhiên chào hỏi Phượng Lưu cùng Mộc Dao tiên tử tọa hạ thời điểm——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Không ăn, giết ta cũng không ăn!

Người đang ngồi, đều vô ý thức nhíu mày, bọn hắn hạ đầu tốc độ, càng nhanh hơn.

Quân Lâm Uyên lông mày cũng may không thể nghe thấy nhíu một chút.

Phong Tầm, Huyền Dịch, Phượng Tiêu Thất, mỹ nhân mẫu thân... Tay kia nhanh, một cái so một cái nhanh!

Đặc biệt là mỹ nhân mẫu thân, Phượng Vũ đã cho nàng đổi hai chén bạch nước ba cái đĩa, thế nhưng là nàng nhìn qua khung xương tinh tế phần bụng bằng phẳng, cũng không biết đồ vật ăn nơi nào.

Phượng Diệc Nhiên thời khắc chú ý đến Quân Lâm Uyên.

Quân Lâm Uyên kẹp cái nào đạo đồ ăn, hắn liền kẹp cái nào một đạo; Quân Lâm Uyên gấp thức ăn tàn suất nhanh chậm như thế nào, hắn cũng đi theo như thế nào.

Phượng Diệc Nhiên là cảm thấy, hắn đây là theo sát Quân thái tử bộ pháp, một đường hướng Quân thái tử làm chuẩn, hắn nhất định có thể nhìn ra lòng thành của mình.

Thế nhưng là... Quân Lâm Uyên lồng mày lại nhíu càng phát ra gấp, rõ ràng mang theo vài phần không vui.

Quân Lâm Uyên kẹp đi một khối Tiêu Lung Phán Chung Ngưu Nhục về sau, bên trong cũng chỉ còn lại có cuối cùng một khối.

Quân Lâm Uyên tốc độ hơi thêm nhanh hơn một chút, hắn vốn chỉ muốn...

Thế nhưng là, hắn chân trước vừa mới kẹp đi khỏi kia, Phượng Diệc Nhiên đưa theo sát phía sau, đem cuối cùng một khối phán chung thịt bò cho kẹp đi.

Quân Lâm Uyên mặt lập tức liền đen!

Phượng Diệc Nhiên hoàn toàn không có ý thức đến, hắn một bên đem phán chung thịt bò hướng miệng bên trong nhét, một bên khen: "Cái này phán chung thịt bò hương vị vẫn là thật không tệ nha, tươi hương nồng úc, răng môi lưu hương, để cho người ta ăn chi quên tục."

Phượng Diệc Nhiên một bên khen, một bên nữa háp mắt say mê.

Quân Lâm Uyên cao thâm mặt trắc đói mắt từ hắn trong chén còn sót lại nửa khối phán chung thịt bò bên trên lướt qua, mặt không thay đổi đem ánh mắt chuyển hướng cách đó không xa cái kia đạo Đường Thô Kiêu Lý Tích.

Mộc Dao tiên tử cùng Phượng Lưu nhìn nhau, lẫn nhau cười lạnh một tiếng.

Mộc Dao tiên tử ngạc nhiên giơ lên cái cầm "Những này đồ ăn, nhìn liền thô ráp, các ngươi thế mà ăn xuống dưới? Cũng thật sự là không chọn, con người của ta thế nhưng là rất kén chọn loại bỏ."

Phượng Diệc Nhiên chào hỏi Mộc Dao tiên tử: "Mộc quận chúa, những này đồ ăn nhìn thô ráp, nhưng bắt đầu ăn cũng là có mấy phần chỗ đặc biệt, không tin người thử một chút."

Phượng Diệc Nhiên một bên nói, một bên đem dùng công đưa đem hán trước mặt mình kia bàn Đường Thô Kiêu Lý Tích thịt kẹp cho một mặt ghét bỏ Mộc Dao tiên tử.

Kia trong mâm cũng chỉ còn lại có cuối cùng hai khối, một khối cho Mộc Dao tiên tử...

Phượng Diệc Nhiên vì biểu hiện ra mình hữu ái muội muội, thế là, lại dùng công đưa đem cuối cùng một khối Đường Thô Kiêu Lý Tích kẹp đến Phượng Lưu trong chén, nhiệt tình chào mời: "Lực muội muội, ngươi mau nếm thử, chua chua ngọt ngọt, ngược lại là có một phen đặc biệt tư vị."

Phượng Diệc Nhiên vì biểu hiện cho Quân Lâm Uyên nhìn hắn là một vị cõi nào chiếu Cố muội muội đại ca ca hình tượng, lại hoàn toàn không có chú ý tới, Quân Lâm Uyên kia hướng Đường Thô Kiêu Lý Tích ngả vào một nửa đưa...

Quân Lâm Uyên mặt... Đã hắc cơ hồ có thể nhỏ ra mực nước tối.

Hết lần này tới lần khác ——

Mộc Dao nghĩ đến Quân Lâm Uyên liền ở trước mặt nàng, nàng làm sao lại ăn những này dầu mỡ chua ngọt đồ vật? Mà lại, kia hồng nâu nhan sắc còn dẽ dàng nhiễm đến khoe miệng cùng răng, thế là, Mộc Dao tiên tử đặc biệt ghét bỏ nói: "Ta là chết cũng không ăn nó, Phượng đại ca đừng ép ta!"

Mộc Dao tiên tử có thể nghĩ đến tầng này, Phượng Lưu lại làm sao lại nghĩ không ra?

Thế là, nàng cũng trực tiếp đặt đũa lác đầu: "Không ăn, giết ta cũng không ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 92: Thần trợ công thiếu niên

Phượng Diệc Nhiên quả thực chí tiếc rèn sắt không thành thép, nếu như không phải ở trước mặt người ngoài, lúc này hắn khẳng định sẽ trực tiếp đâm Phượng Lưu đầu giáo dục nàng, đây là khó được tại Quân thái tử trước mặt cơ hội biểu hiện, nàng thế mà còn xem không hiểu? Quả thực quá ngu xuẩn!

Quân Lâm Uyên ánh mắt từ Mộc Dao tiên tử trên mâm đảo qua, Mộc Dao tiên tử còn không có phản ứng đặc biệt.

Nhưng khi Quân Lâm Uyên ánh mắt từ Phượng Lưu trên mây đảo qua lúc ——

Phượng Lưu chỉ cảm thấy một trận tim đập rộn lên, sắc mặt ửng đỏ! Nàng theo bản năng dùng ngón tay vuốt rủ xuống tóc sợi tóc, thẹn thùng không

dám ngẩng đầu.

Phong Tâm mấy cái ăn như hổ đói, cái này chín món ngon chõ đó đủ bọn hăn ăn? Rất nhanh cũng chỉ còn lại có đồ canh.

"Ngươi thật không ăn?" Phong Tâm trừng mắt Mộc Dao tiên tử.

Mộc Dao tiên tử vừa mới gật đầu, vèo một cái, nàng trong mâm khói kia Đường Thô Kiêu Lý Tích liền tiến Phong Tâm miệng bên trong

"Ngươi cũng không ăn?" Phong Tâm lần nữa hỏi Phượng Lưu.

Phượng Lưu quả thực không biết nên làm phản ứng gì, bất quá một miếng thịt mà thôi, Phong tiêu Vương gia làm sao lại... Hắn nhưng là Phong gia Tiểu Vương gia a, tại đê đô là bức nào đi ngang Tiểu Vương gia, hiện tại lại là bộ dáng này?

"Thật không ăn?!" Phong Tâm hơi không kiên nhẫn.

Phượng Lưu rốt cuộc mới phản ứng, nàng tranh thủ thời gian gật đầu: "Không ——"

Nhưng mà, Phượng Lưu một chữ "Không" vừa mới nói ra miệng, Huyền Dịch đưa lại đã sờm lăng không đem khói kia Đường Thô Kiêu Lý Tích thịt cho bay qua.

"Huyền, tiêu, nhị!" Phong Tâm rất muốn tìm Huyền Dịch đánh nhau!

Huyền Dịch buông tay, chậm rãi ăn, tức giận đến Phong Tâm lại muốn xông tới.

Mộc Dao tiên tử quả thực nhìn không được: "Không phải liền là một miếng thịt sao? Không phải liền là dừng lại đồ ăn sao? Các ngươi cần thiết hay không?"

"Ngươi không hiểu!" Phong Tâm không nhịn được trừng nàng một chút.

Mộc Dao tiên tử là thật không hiểu a... Vì cái gì nàng có một loại bị Phong Tâm khinh bỉ cảm giác?

Phượng Vũ nhìn xem com nước no nê mọi người, ở trong lòng các loại thúc giục, đã ăn no rồi vậy thì nhanh lên đi a, vì cái gì từng cái tê liệt trên ghế ngồi không đứng lên? Rốt cuộc muôn ngồi tới khi nào? Nàng vẫn chờ luyện chế Tiên Linh Quả linh dịch đâu!

Phong Tâm gấp Phượng Vũ hung hăng nhìn chằm chằm mọi người nhìn, tức giận nói: "Ngươi nhìn cái gì nhìn?"

Phượng Vũ chính trong đầu mặc niệm nàng Tiên Linh Quả linh dịch, thế là, chạy không trạng thái nàng vô ý thức liền nói: "Ta nhìn các ngươi lúc nào sẽ rời đi."

Nói xong câu đó về sau, Phượng Vũ bỗng nhiên bừng tỉnh, rốt cục ý thức được mình nói cái gì, lập tức một trận kinh hãi!

Nàng làm sao đem lời trong lòng nói ra?! Trời ạ! Nàng cái này không phải liền là rõ ràng đuổi người sao? Có thể hay không bị Quân thái tử giết đi?!

Quả nhiên, Phong Tâm sững sót một chút, người ở chõ này cũng đều ngây ngẩn cả người...

Phượng Vũ: ..."Làm sao bây giờ? Muốn làm sao bồ cưu mới có thể giảng hòa? Nàng bây giờ thế nhưng là phế vật, còn đắc tội không nói những này Thái tử thiên đoàn a!

Nhưng là, để Phượng Vũ làm sao đều không nghĩ tới chính là, Phong Tâm thế mà ô một tiếng, trên mặt hiển hiện một vòng mập mờ tiêu dung: "Chắc chắn Phượng Tiêu Vũ a Phượng Tiêu Vũ, ngươi cái này khâu thị tâm phi nữ nhân, hiện tại rõ ràng nói thật ra đi?!"

Phượng Vũ: "... Cái gì?"

"Không bỗng dưng được Quân lão đại chúng ta rời đi, ngươi nói thẳng nha, nói như thế hàm súc, chúng ta thế nhưng là hiểu ý không đến a ~" Phong Tâm tiêu dung cực kỳ mập mờ, trong mắt lóng lánh Bát Quái quang mang.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Thành chủ

Phượng Vũ nội tâm là cự tuyệt! Nàng tại nội tâm yên lặng nói, các ngươi đi nhanh lên, ta muốn luyện chế cứu chuyên hồi linh đan a a a...

Cho nên, sắc mặt của nàng nhìn qua xoắn xuýt cực kỳ.

Phong Tâm cho là mình nói toạc ra Phượng Vũ nội tâm, lập tức dương dương đắc ý: "Ta đã nói rồi, người thích Quân lão đại nhà ta, người nữ nhân này già thích khẩu thị tâm phi, hiện tại cuối cùng với mình nói lộ ra đi?"

Phượng Vũ hít sâu một hơi, nắm tay: "..."

Phong Tâm lau miệng, từ vị trí đứng lên đi đến Phượng Vũ trước mặt, vỗ vỗ bả vai nàng: "Ai, người nói cái này có cái gì ngượng ngùng? Yêu thích Quân lão đại nhà chúng ta không phải chuyện rất bình thường sao? Không thích mới không bình thường a? Lại nói, hai người các người thế nhưng là có hôn..."

"Khục!" Quân Lâm Uyên nắm đấm đặt tại bên môi, thanh ho một tiếng.

Phong Tâm trong nháy mắt hiểu ý, quay đầu nhìn Quân Lâm Uyên một chút.

Quân lão đại giỏi tính toán a, hôn ước sự tình không nói cho Phượng Vũ, như vậy, hắn muốn cưới liền cưới, nghĩ không cưới tùy thời có thể lấy tại từ hôn trên sách ký tên, nắm giữ tuyệt đối quyền chủ động, quả thực không nên quá khen!

Phượng Vũ thật sự là bất đắc dĩ, nàng đối Phong Tâm cầu xin tha thứ: "Cho nên... Các người đến cùng khi nào thì đi a?"

Phong Tâm ánh mắt từ kia đồng địa trên bàn đảo qua, nghĩ đến nếu như bây giờ rời đi, lần sau ăn cũng không biết là lúc nào... Không được không được, đến nghĩ biện pháp lưu tại lúc này mới đi!

Phong Tâm khinh bỉ xem xét Phượng Vũ một chút: "Đã người như thế không bỏ được chúng ta đi, vậy chúng ta liền..."

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một đạo rõ ràng tiếng bước chân.

Phượng tộc lão quản gia bước nhanh đi tới, hắn nhìn xem Phượng Vũ, nhìn lại Phượng Diệc Nhiên... Cuối cùng vẫn đi đến Phượng Vũ bên người, hả giọng, bám vào Phượng Vũ bên tai thấp giọng nói một câu.

Phượng Vũ còn không có phản ứng, Phượng Tiêu Thất liền kinh hô một tiếng nhảy dựng lên: "Cái gì? Thành chủ đại nhân nói?! Hắn sẽ không lại nghĩ đến khó xử chúng ta a?!"

Phong Tâm nhíu mày: "Bắc Cảnh Thành thành chủ không phải Tát Vân Phi sao? Cái lão Tát này không phải tính tình rất tốt sao? Hắn làm sao lại làm khó dễ các người?"

Phượng Tiêu Thất im lặng: "Người là tiểu vương gia, hắn đối người đương nhiên tốt, nhưng là đối với chúng ta, hắn nhưng không có chút nào khách khí, lúc trước hắn còn muốn để nhì tử ngốc nhà bọn hắn kia ngạnh cưới tỷ ta đâu!"

"Tiêu Thất!" Phượng Vũ quát nhẹ một tiếng.

"Cái gì?!" Phong Tâm nghe xong lời này, lập tức không vui! Nếu như phượng Tiêu Vũ thành nhà khác con dâu, vậy sau này ai còn cho hắn làm đồ ăn a? Hắn muốn ăn, chẳng lẽ còn chạy đến cái Bắc Cảnh Thành này đến nhà của thành chủ hay sao? Tát Vân Phi có mặt mũi lớn như thế?

Phượng Vũ nội tâm là thán túc giận.

Vốn cho là một bùa com về sau nàng liền có thể vô cùng cao hứng luyện chế cửu chuyển hồi linh đan, lại không nghĩ rằng vừa ra lại vừa ra, thật sự là để cho người ta đáp ứng không xuể... Nếu như có thể mà nói, Phượng Vũ làm sao đều sẽ không đáp ứng làm bùa com này.

Phượng Vũ đối Phượng quản gia khoát tay: "Người cùng thành chủ nói, trong phủ hiện tại có khách quý, không tiện gặp hắn, để hắn về trước đi——"

Phượng Vũ lời còn chưa dứt, Phượng Diệc Nhiên liền cau mày, lạnh giọng ngăn cản: "Phượng Vũ, người có hỏi qua ý kiến của ta sao? Liên trực tiếp đem người đuổi trở về?"

Phượng Vũ nhíu mày nhìn xem Phượng Diệc Nhiên.

Phượng Diệc Nhiên cười lạnh một tiếng: "Bắc Cảnh Thành thành chủ đại nhân, là ta mời tới cửa, chính là bởi vì thái tử điện hạ một đoàn người tại cái này, hắn mới chuyên chạy đến bái kiến, bình thường người muốn gặp đều không gặp được hắn, thế mà còn dám cự tuyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Vậy người cảm thấy Phượng Vũ như thế nào?

Không đợi Phượng Vũ nói chuyện, Phượng Diệc Nhiên cũng nhanh bước đi ra ngoài. Bởi vì đối với hắn mà nói, thành chủ là ở trên hắn.

"Phượng Tiêu Vũ." Phong Tầm đâm đầu Phượng Vũ.

"Làm gì?" Phượng Vũ che lấy bị đâm đau trán, cặp kia thanh tịnh xinh đẹp đôi mắt trừng Phong Tầm.

"Chắc chắc chắc ——" Phong Tầm lườm liếc miệng, "Cái này thật là không giống người a, lúc trước Phượng Diệc Nhiên nhưng là đối người lời nói nói gì nghe này, như bây giờ đối người, người cũng không tức giận?"

Phượng tộc tức giận mắt tròn trăng: "... Các người đến cùng khi nào thì đi a?"

Phong Tầm dương dương đắc ý: "Lúc đầu com nuroc xong xuôi muốn đi, nhưng là lúc này sắp liền có trò hay để nhìn, chúng ta sao có thể đi đâu? Ha ha ha ——"

Phượng Vũ nâng trán, quay đầu đối đầu Quân Lâm Uyên cặp kia cao thâm mặt trắc đôi mắt... Nàng lunge theo bản năng cứng ngắc.

Chẳng biết tại sao, Phượng Vũ không sợ trời không sợ đất, nhưng khi Quân Lâm Uyên dùng cặp kia cao thâm mặt trắc đối mắt đẹp nhìn nàng chầm chầm thời điểm, nàng liền sẽ không tự chủ được trong lòng co vào

Phong Tầm gấp Phượng Vũ quay đầu không để ý tới hắn, lại không chịu nổi tinh mịch, ngón tay đâm đâm nàng, lại đâm đâm nàng.

"Làm gì?" Phượng Vũ tức giận quay đầu lườm Phong Tầm một chút.

"Tất Vân Phi thật muôn cướp người làm nhà hắn con dâu?" Phong Tầm hiếu kì hỏi.

Phượng Vũ hít sâu một hơi: "..."

Đúng vào lúc này, Phượng Diệc Nhiên dẫn Tất thành chủ cười đi tới.

Tất thành chủ nhìn qua là một vị vương mặt tui cười trung niên nhân, ngũ quan tuấn lăng, cười tưng tửng, nhìn hoà hợp êm thâm, giống như người vật vô hại.

Nhưng là Phong Tầm khóc miếng lại phì một chút.

Có thể làm đứng đầu một thành, đặc biệt là Bắc Cảnh Thành dạng này biên cảnh thành chủ, Tất Vân Phi cũng không phải nhân vật đơn giản.

Quả nhiên, Tất Vân Phi đi tới, rất cung kính cho Quân Lâm Uyên hành lễ.

Quân Lâm Uyên cao thâm mặt trắc ngồi ở chủ vị, ánh mắt lạnh lùng như sương lạnh, cũng không có nhiều để ý tới vương tui cười Tất thành chủ.

Người ở chỗ này, không có người nào cảm thấy Quân Lâm Uyên thái độ không tốt, bởi vì hắn một quen đều là như thế này băng lãnh.

Tất thành chủ lại chủ động cho Phong Tầm chào hỏi: "Phong tiêu Vương gia, để đô từ biệt, rất lâu chưa từng thấy đến, năm đó Tiểu vương gia còn chỉ có bảy tuổi, hiện nay đã dài Thành đại nhân a."

Phong Tầm từ trên xuống dưới đánh giá Tất thành chủ, xét lại một phen.

Tất thành chủ bị Phong Tầm nhìn có chút sợ hãi trong lòng: "Tiểu vương gia đối tại hạ... Là có chỗ nào bất mãn sao?"

Phong Tầm sờ lên cầm, chậm rãi nói: "Nghe nói Tất thành chủ có con trai?"

Tất thành chủ trong lòng lộp bộp một chút, nhà hắn nhí tử hắn bản thân biết, từ nhỏ đã bại não, sau khi lớn lên trí thông minh, trí lực chỉ dừng lại ở năm tuổi, nhưng là hắn yêu nhất liền là mỹ nhân, không có mỹ nhân ở trước hắn căn bản ăn không ngon, cho nên Tất thành chủ mới đưa chủ ý đánh tới Phượng Vũ trên thân.

Tất thành chủ đánh giá Quân Lâm Uyên cùng Phượng Vũ.

Năm đó Quân Lâm Uyên cùng Phượng Vũ hôn sự, người trong thiên hạ đều biết, về sau Phượng Vũ biến phế vật, cũng là người trong thiên hạ đều biết, ai cũng biết Hoàng gia chán ghét mà vứt bỏ Phượng Vũ, Quân thái tử bỏ Phượng Vũ.

Tất thành chủ phát hiện Quân Lâm Uyên nhìn Phượng Vũ ánh mắt tràn đầy lửa giận, trong lòng của hắn lập tức vui mừng!

Sở dĩ thừa dịp lúc này tới, một là lấy lòng Quân Lâm Uyên, hai là nhìn xem Quân thái tử thái độ tốt quyết định bước kế tiếp có hay không có thể bức hôn Phượng Vũ.

Vừa mới nhìn, Quân thái tử là rất chán ghét Phượng Vũ...

Nghĩ đến nơi này, Tất thành chủ cười rạng rỡ: "Vâng vâng vâng, hạ quan trong nhà xác thực có một vị nhi tử, chỉ là hắn bất tranh khí, tuổi tác lớn còn chưa từng kết hôn, thế nhưng là để cho người ta thao nát tâm a."

Phong Tầm giống như cười mà không phải cười: "Vậy ngươi cảm thấy Phượng Vũ như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Chúc mừng tỳ tỳ, chúc mừng tỳ tỳ

Vậy ngươi cảm thấy Phượng Vũ như thế nào?

Phong Tầm lìa này vừa nói ra, lập tức, tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt khiếp sợ nhìn chằm chằm hắn!

Quân Lâm Uyên đôi mắt càng là đen mấy phần!

Thành chủ đại nhân ánh mắt lại rõ ràng sáng lên!

Hắn lần này tới chính là vì đạt được Quân Lâm Uyên một câu lìa chắc chắn, chỉ cần Quân Lâm Uyên không quan tâm Phượng Vũ, kia xinh đẹp như vậy nha đầu hắn liền cho hắn nhà nhỉ từ ngõc cho lấy về nhà.

Phượng Diệc Nhiên nghe xong, đây là chuyện tốt a!

Bắc Cảnh Thành là Phượng tộc sau cùng đường lui, năm đó Phượng tộc liền là ở chỗ này lập nghiệp, cho nên Phượng tộc vẫn muốn cùng vị này Bắc Cảnh Thành thành chủ kết thành đồng minh quan hệ.

Lần này Phượng Diệc Nhiên trở về, hắn mục đích một trong liền là kết giao vị này Bắc Cảnh Thành thành chủ.

Lúc này, Phượng Diệc Nhiên trên mặt tiểu dung: "Tiểu Vũ? Tiểu vương gia mới vừa rồi là đây Tiểu Vũ cùng thành chủ nhà nhỏ tò nhà sao? Thật đúng là đừng nói, hai người bọn họ danh tự cộng lại, liền là múa kỳ tích, đây là tốt bao nhiêu báo hiệu a!"

Phượng Lưu vốn là rất chán ghét Phượng Vũ, kiêng kị Phượng Vũ, nàng đương nhiên là biết Tất thành chủ nhà nhỉ từ ngõc, cho nên con mắt của nàng lập tức sáng rõ: "Tất Lương Đống, cái tên này ta cũng là nghe nói qua, nghe nói dáng dấp tuấn tú lịch sự, tuấn lăng vô song, ai nha, ngũ tợn, thật sự là chúc mừng ngươi a."

Đây là trực tiếp một câu liền muốn đem Phượng Vũ hồn sự cho ngồi vững.

Tất thành chủ lúc đầu nội tâm còn có chút nhở lảng, dù sao Phượng Vũ là Quân Lâm Uyên từ hôn, nếu như trong lòng của hắn có khúc mắc đây chẳng phải là chuyện xấu mà rồi? Cho nên hắn vung trộm quan sát Quân Lâm Uyên.

Vị này thái tử gia một quen lạnh lèo lăng lệ, cao thâm mạt trắc, ngược lại nhìn không ra khác cảm xúc...

Phong Tầm cho tới bây giờ đều là Quân Lâm Uyên người phát ngôn, đã hắn nói như vậy, vậy liền biểu thị Quân Lâm Uyên là không có chút nào để ý!

Nghĩ đến nơi này, Tất thành chủ lúc này cười nói: "Nhiều như vậy, mọi người đối cửa hôn sự này đều rất vui thấy kỳ thành?"

"Kia là tự nhiên!" Phượng Diệc Nhiên cướp lời: "Đây là thiên đại hảo sự a! Chẳng lẽ còn có người sẽ phản đối hay sao? Chọn ngày không bằng đúng ngày, không bằng hôm nay liền đem hôn thư cho viết đi?"

Quân Lâm Uyên đôi mắt tĩnh mịch nặng nề, sâu không thấy đáy.

Tất thành chủ cười ha ha: "Cái này có thể hay không quá vội vàng một chút? Không cần về để đón hỏi một chút lão già từ, hỏi một chút tộc trưởng đại nhân?"

Đương nhiệm Phượng tộc trưởng là Phượng Vũ Đại bá Phượng Hoàn Vũ, cũng chính là Phượng Diệc Nhiên cha ruột.

Phượng Diệc Nhiên cùng Tất thành chủ kè vai sát cánh, vẻ mặt tươi cười: "Không sao không sao, ta là huynh trưởng, bởi vì cái gọi là huynh trưởng như cha, chuyện hôn sự này ta cái này làm ca ca thế nhưng là có thể làm chủ. Huống chi hôm nay còn có thái tử điện hạ tại, nhân chứng bên ngoài Quân thái tử kí tên, cái này là bức nào vinh quang sự tình?"

Tất thành chủ nghe xong, lập tức tâm hoa nộ phόng!

Phượng Diệc Nhiên câu nói này quá hợp tâm ý của hắn!

Chỉ cần Quân Lâm Uyên tại nhân chứng bên ngoài kí tên, cái kia còn lo lắng cái gì? Nghĩ đến trong nhà mình kia nhỉ từ ngõc từ khi gặp Phượng Vũ

một mặt sau liền hại bệnh tương tư, Tất thành chủ hận không thể lập tức liền đem Phượng Vũ cho mạnh lấy về nhà.

"Tốt a tốt a, chúc mừng tỷ tỷ, chúc mừng tỷ tỷ ——" Phượng Lưu nắm lên Phượng Vũ tay, khó nén nội tâm kích động.

Phượng Vũ trong lòng cười lạnh một tiếng, những người này còn thật sự cho rằng nàng dễ khi dễ như vậy đúng không?

Phượng Vũ còn chưa lên tiếng, Phong Tầm liền đã cười lạnh thành tiếng: "Chờ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chúng ta tới làm cái giao dịch?

"Phong tiểu Vương gia thế nhưng là có lời gì nói?" Tất thành chủ cười nói, "Phong tiểu Vương gia làm bà mối, cái chén rượu mừng này cũng không thể không uống a, ha ha ha ——"

Phong Tầm dùng ánh mắt tựa như nhìn thẳng ngốc nhìn Tất thành chủ, vốn cho là hắn không ngốc, lại không nghĩ rằng kết quả là thật đúng là cái đại ngốc, xuẩn cực kỳ.

"Cái chén rượu mừng nha này, ta xem là uống không xong rồi." Phong Tầm giống như cười mà không phải cười.

Tất thành chủ cùng Phượng Diệc Nhiên trăm miệng một lời: "Chẳng lẽ Phong tiểu Vương gia các ngươi cái này liền định về đê đô rồi?"

Phong Tầm nhìn Quân Lâm Uyên một chút, mặc dù thần sắc của hắn không có thay đổi gì, nhưng là thực sự hiểu rõ Quân Lâm Uyên người đều biết, hắn tâm tình bây giờ không tốt lắm, mà thái tử điện hạ tâm tình không ổn liền thích giết người.

"Hồi đê đô?" Phong Tầm sờ lên miệng, nhìn Phượng Vũ một chút, liền hướng về phía bùa com này, hắn hiện tại cũng không bỏ được rời đi Bắc Cảnh Thành.

"Kia là?" Phượng Diệc Nhiên hiểu kì hỏi.

Chuyện này đối với Phong Tầm dạng này Tiểu vương gia nói, một câu đều có thể ngăn cản, nhưng là hắn cũng không tính ngăn cản, bởi vì... Hắn dựa vào cái gì muốn giúp cái này làm bộ tiểu nha đầu a? Không có chỗ tốt sự tình hắn mới không làm đâu.

Phong Tầm đặc ý lườm Phượng Vũ, hiện tại gặp được phiền phức thế nhưng là Phượng Tiểu Vũ, cùng hắn nhưng là không có quan hệ, cho nên hắn đang định ngồi bằng quan, nhìn nha đầu này có phải hay không như năm năm trước như vậy thông minh cơ trí ứng đối tự nhiên.

Nhưng mà đúng vào lúc này đợi, Phượng Vũ một phát bắt được Phong Tầm tay, đem hắn kéo qua một bên.

"Ngươi làm gì? Quân tử động khẩu không động thủ, ngươi chờ cùng ta lôi lôi kéo kéo, sẽ làm bẩn trong sạch của ta!" Phong Tầm chửng chạc đàng hoàng trừng mắt Phượng Vũ.

Phượng Vũ dùng nhìn bệnh tâm thần đồng dạng ánh mắt nhìn chằm chằm Phong Tầm, hạ giọng: "Giúp ta giải quyết chuyện này."

Phong Tầm gấp Phượng Vũ cùa hắn, hắn lúc này đặc ý, ngạo kiều giơ lên cái cầm, một bộ nhịn đại gia phái đoàn: "Dù sao bị bức hôn cũng không phải ta, ta cùng ngươi quan hệ thế nào a ta muốn giúp ngươi?"

Phượng Vũ sắc mặt lạnh nhạt: "Chúng ta tới làm cái giao dịch?"

Phong Tầm hiểu kì: "Giao dịch gì?"

"Ngươi không phải rất muốn ăn những này xuyên hương tê cay mỹ vị món ngon sao?"

Phong Tầm giơ chân: "Ai thích ăn rồi?! Ngươi cũng đừng oán uổng ta!"

"A, vậy ta về sau mãi mãi cũng không làm cho ngươi ăn."

Phong Tầm sinh khí: "Ngươi dám!"

Phượng Vũ nhíu mày, hai tay chống nạnh, dữ dằn nhìn hắn chằm chằm: "Ngươi nhìn ta có dám hay không."

"Ngươi ngươi... Ngươi nữ nhân này, làm sao thô lỗ như thế!" Phong Tầm trừng mắt Phượng Vũ, "Liền ngươi cái tính thô lỗ hòa bạo này, mặc đầu mỹ nhân? Chắc chắn, ngươi thật đúng là biết giả trang!"

Phượng Vũ tức giận trừng Phong Tầm một chút, không có thời gian cùng hắn vật lộn, nàng trực tiếp liền nói: "Ngươi giúp ta giải quyết chuyện này, ta làm cho ngươi đừng lại xuyên hưng tê cay tự điển món ăn, nguyên một đĩa đồ ăn tất cả đều ngươi, một mình ngươi!"

Phong Tầm nghe xong, con mắt lóe sáng như tinh thần, đột nhiên bay sượt nước bọt, kém chút liền muốn đáp ứng!

Nhưng hắn vẫn là theo thói quen lắc đầu: "Đừng lại? Kìa làm sao có thể? Ba bùa!"

"Hai bùa, không còn càng nhiều, nếu như ngươi không đáp ứng ta liền tự mình ra mặt ——" nói Phượng Vũ muốn đi.

"Ai chờ chút!" Phong Tầm một tay lấy Phượng Vũ hướng phía sau hắn đẩy, hai tay chống nạnh, ngạo mạn đi ra phía trước: "Hai người các ngươi, vừa rồi đang nói cái gì?"

Phượng Diệc Nhiên cùng Tát thành chủ liếc nhau, vừa rồi Phượng Vũ cùng Tiêu vương gia tại noi héo lánh nói nhỏ cũng không biết nói cái gì, chẳng lẽ Phượng Vũ dùng cái gì quý kệ?

"Mới vừa nói đến Phượng Vũ cùng Tát Lương Đóng hôn sự..." Phượng Lưu vội vàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Nói bốn chữ

Phượng Vũ cùng Tát Lương Đóng cái gì có hôn sự rồi?" Phong Tầm nhíu mày, "Ta làm sao không biết?"

"Không phải vừa rồi..."

Phượng Diệc Nhiên còn muốn nói chuyện, Phong Tầm trực tiếp liều trừng mắt Tát thành chủ: "Làm gì, ngươi đây là dự định cùng ta Phong Tầm đoạt người vẫn là làm sao nhỏ?"

Tát thành chủ ánh mắt sững sờ, cướp người? Lời này là nói như thế nào?

"Tiêu vương gia... Này làm sao có thể để cướp người đâu? Chẳng lẽ Tiêu vương gia ngoài muốn cưới... Phượng Ngũ tiểu thư?" Tát thành chủ trong lòng run lên, trong mắt hiện hiện một vòng vẻ khẩn trương.

Phượng Diệc Nhiên ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phong Tầm! Cái này Phượng Vũ lại còn có dạng này phúc phận?!

Phượng Lưu cùng Mộc Dao tiên tử cũng ghen ghét vạn phần trừng mắt Phượng Vũ! Nàng ở đâu ra tốt như vậy mệnh?!

Quân Lâm Uyên cặp kia thật sâu nặng nề ánh mắt cũng nhìn chằm chằm Phong Tầm, đáy mắt thật sâu, thâm bát khả trắc...

Phong Tầm nghe xong, lập tức toàn thân run một cái: "Cái quỷ gì? Ta cưới nàng? Ánh mắt ngươi mù đi!"

Tát thành chủ lập tức mè mang: "Kia..."

Phong Tầm tay phải khoác lên Phượng Vũ đầu vai, ngạo kiều giơ lên cái cầm, dương dương đắc ý: "Phượng Tiêu Vũ là chuyên môn nấu bếp của Phong nhị ta, ai đến cũng không cho, ngươi Tát thành chủ muốn cưới nàng làm con dâu? Hỏi qua ý kiến của ta chưa có?"

Tát thành chủ: "..."

Tát cả mọi người: "..."

Ở đây không ai nghĩ đến Phong Tầm sẽ đứng ra, càng không có nghĩ tới hắn một bộ cường thế bảo hộ Phượng Vũ tư thế.

Phượng Diệc Nhiên cười khổ nói: "Tiêu vương gia, ngoài đừng nói điều, Phượng Vũ tốt xấu là ta Phượng tộc Ngũ tiểu thư, nói nào có đạo lý làm đầu bếp nữ cho ngươi? Hôn sự này chúng ta Phượng tộc cùng Tát gia tương hỗ đồng ý, đó chính là xong rồi!"

Phong Tầm cười lạnh một tiếng: "Các ngươi Phượng tộc đồng ý? Ngươi hỏi qua Phượng Tiêu Vũ ý thấy không có?"

"Tỷ ta không đồng ý! Tỷ ta mới không muốn gả cho nhỉ từ ngốc nhà thành chủ đâu! Kìa là cái kẽ ngu! Bại não! Thiếu năng! Sẽ chỉ chảy nước miếng đồ dân!" Phượng Tiêu Thất lớn tiếng kêu dì ra!

Người ở chỗ này, tất cả đều: "..."

Mặc dù mọi người đều biết thành chủ nhà chính là nhí tử ngốc, không ai có thể đâm thủng a, bây giờ bị Phượng Tiêu Thất một câu đâm thủng, quả là nhanh không già bộ được.

Phượng Vũ vẫn không nói gì, Phượng Diệc Nhiên lên đường: "Tất đại thiếu mặc dù trí lực bên trên là có chút thiếu hụt, thế nhưng là phuơng diện khác đều vẫn rất tốt."

Nguyên lai Phượng Diệc Nhiên người cũng biết Tất Lương Đóng đầu óc không tốt?

Phượng Diệc Nhiên vừa cười nói: "Thế nhưng là, Tiểu Vũ nàng hiện tại cũng là không thể tu luyện phé vật a, nói đến cũng tương đương với tàn phế, cho nên nàng hiện tại giá trị, cũng liền khuôn mặt này có thể nhìn, có thể gả tiến Tất gia đã là thiên đại phúc phận, nàng làm sao lại không đồng ý?"

Phượng Vũ vẫn không nói gì, Phượng Diệc Nhiên liền khoát tay nói: "Lại nói, huynh trưởng vi phụ, đã Nhị thúc không có ở đây, kia hôn sự của nàng ta vị này huynh trưởng liền có thể làm được chủ, không cần hỏi nàng ý kiến."

Phượng Vũ: "..."

Phong Tâm nghe trọn mắt hốc mồm, hắn không nghĩ tới bình thường ở trước mặt hắn cúi đầu khom lưng nịnh nọt lấy lòng Phượng Diệc Nhiên, tại Phượng Vũ trước mặt lại là bộ này vênh váo hung hăng tư thái, giàn làm cho người ta... Tâm tình khó chịu!

"Nếu như ta nhất định phải phản đối đâu?" Phong Tâm cười lạnh một tiếng.

"Tiểu vương gia, ngài không nên nói điều..." Phượng Diệc Nhiên cười khổ một tiếng.

"Không có điều gì với ngươi, ta Phong Tâm, liền là phản đối, cực lực phản đối, dùng sinh mệnh phản đối! Ngươi xem đó mà làm thôi!" Phong Tâm kéo đem ghế bô một tiếng đặt ở Phượng Diệc Nhiên trước mặt, an an ổn ngồi xuống, bắt chéo hai chân, một bộ chính ngươi nhìn xem làm biếu lộ.

Tất thành chủ quan sát một chút Quân Lâm Uyên biểu lộ... Với hắn mà nói, hắn chân chính để ý là Quân Lâm Uyên thái độ.

"Thái tử điện hạ... Tiểu vương gia dạng này..." Tất thành chủ ý đồ để Quân Lâm Uyên ra khuyên can Phong Tâm.

Nhưng là, Quân Lâm Uyên cặp kia đẹp mắt mày kiếm hắt lên, thái độ ở trên cao nhìn xuống, cực kỳ ngạo mạn lườm Tất thành chủ một chút, hờ hững nói bốn chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Người, có thể lăn

"Ngươi, có thể lăn."

Quân Lâm Uyên lời này vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh im lặng ——

Tất cả mọi người quay đầu nhìn qua Quân Lâm Uyên.

Tất Văn Phi tốt xấu cũng là thành chủ chi tôn, hon nra còn là Bắc Cảnh Thành dạng này thành chủ, cũng coi là một viên phong cương đại lại, thế nhưng là Quân Lâm Uyên vậy mà nói thẳng ra lăn cái chữ này...

Tất Văn Phi tấm kia nguyên bản cười tưng tưng mặt, lập tức giống như là bị người quát một cái tát, đỏ một mảnh thanh một mảnh.

Phượng Diệc Nhiên cũng không nghĩ tới, Quân Lâm Uyên vậy mà không cho mặt mũi như vậy, sắc mặt của hắn trọn nhìn bạch: "Thái tử điện hạ... Ngài không phải... Không thích Phượng Vũ sao? Cho nên mới lui thân không phải sao?"

Quân Lâm Uyên đứng dậy, phải tay vắt chéo sau lưng, ngạo mạn giơ lên cái cầm: "Phong tiêu tam"

"Ai ——" Phong Tâm háp hắp chạy tới.

Ai ngờ, Quân Lâm Uyên lại không phải gọi hắn, mà là tiếp tục cười lạnh một tiếng: "Dám cùng hắn đoạt? Đứng ra." Dù sao Phong Tâm đoạt không qua hắn.

Oa! Phong Tâm lập tức cảm động lệ rơi đầy mặt! Nguyên lai Quân lão đại như thế bảo vệ cho hắn! Nguyên lai Quân lão đại đối với hắn tốt như vậy! Đơn giản... Hận không thể lấy thân báo đáp!

"Ô ô —— Quân lão đại ——" Phong Tâm tinh tinh mắt dắt lấy Quân Lâm Uyên rộng lớn óng tay áo.

Quân Lâm Uyên ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn, yên lặng rút về tay.

Cho đến giờ phút này, Tất thành chủ bọn người mới nghĩ đến dân gian đối; Quân thái tử nghe đồn.

Quân thái tử trong lòng có hai loại người, một loại là người một nhà, một loại là những người khác...

Phong Tâm là người của hắn, cho nên hắn bao che khuyết điểm

Phượng Vũ không phải là người của hắn, cho nên hắn mới mặc kệ Phượng Vũ phải chăng bỏ lỡ một đoạn mỹ hảo nhân duyên, phải chăng từ Phượng gia Ngũ tiểu thư lưu lạc làm Phong gia bếp nhỏ nương.

Tâm mắt của mọi người đều yên lặng chuyển hướng Phượng Vũ, ánh mắt bên trong tràn đầy đồng tình cùng thương hại.

Phượng Vũ: "..."

Tất thành chủ thương hại nhìn Phượng Vũ một chút, Quân Lâm Uyên một câu, Phượng Vũ thân phận liền từ thiên kim tiểu thư biến thành đầu bếp nữ, cũng không biết nàng là thế nào đắc tội Quân Lâm Uyên.

Nếu là người bên ngoài nói lời này, Tất thành chủ cảm thấy còn có quay lại chỗ trống, thậm chí liền ngay cả bệ hạ mở miệng. Tất thành chủ cũng còn có thể nói lên vài câu... Nhưng bây giờ Quân Lâm Uyên mở cái miệng này, Tất thành chủ một câu lời cũng không dám nói, hắn biết, Phượng Vũ đời này cũng liền chủ định chỉ có thể làm bếp nhỏ mè.

Nghĩ đến nơi này, thành chủ đại nhân lập tức mắt hết cả hưng, vì Phượng Vũ, cũng vì nhà hắn nhỉ từ ngốc thở dài một cái.

Bát quá hắn vốn là công vu tâm kế người, trong nháy mắt liền lại vẻ mặt tươi cười: "Thái tử điện hạ hắn là còn muốn tại cái này Bắc Cảnh Thành ở một thời gian ngắn a? Hạ quan đã sai người chỉnh lý ra lầu vòm, điện hạ nếu như ngại không chê, muốn không đi ở vòm ở lại?"

Quân Lâm Uyên một đoàn người tối lặng yên không một tiếng động, thành chủ không có có chiêu đãi đến, hiện tại thật vật vả nhìn thấy người, cơ hội tốt như vậy hắn làm sao lại bỏ lỡ?

Phượng Diệc Nhiên nghe xong, lập tức nội tâm có chút sốt ruột.

Nguyên lai Tất thành chủ làm mai sự tình là già, cướp người là thật a! Tất ván phi nghĩ lấy lòng Quân Lâm Uyên, chăng lẽ hắn Phượng Diệc Nhiên không muốn sao? Hắn nhưng là mang theo gia tộc nhiệm vụ tới!

Nghĩ đến nơi này, Phượng Diệc Nhiên trên mặt cũng gat ra một vòng tiêu dung: "Điện hạ, chúng ta Phượng trạch mặc dù có chút cũ, nhưng thảng ở hoàn cảnh thanh u, nhã tĩnh, nếu như điện hạ không chê, có thể tại chúng ta Phượng trạch..."

Phượng Diệc Nhiên lời còn chưa dứt, Tất thành chủ liền khoát khoát tay: "Không không không, việc này không ổn, thật to không ổn a. Phượng thiếu gia, các ngươi Phượng trạch lâu năm thiếu tu sửa, bày biện cũ kỹ, vừa rồi một đi ngang qua đến thời điểm, có chút mái cong nóc nhà đều rách nát, sao có ý tốt để điện hạ bọn hắn ở lại?"

Chẳng ai ngờ rằng, mới vừa rồi còn vui vẻ hai người, hiện tại trực tiếp mở xé.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Đi, các người đi nhanh lên!

Phượng Diệc Nhiên bị đổi nghẹn họng nhìn trân trối.

Hắn không nghĩ tới mới vừa rồi còn cười tum tím Tất thành chủ, thế mà mới mở miệng liền làm sao không khách khí!

Tất thành chủ cười đùi Quân Lâm Uyên chắp tay nói: "Điện hạ, Bắc Cảnh Thành chỗ xa xôi, lầu vòm đã là có thể tìm ra tốt nhất trạch viện, nếu như thái tử điện hạ không chê, mời vào lầu vòm ở lại, để hạ quan hảo hảo chiêu đãi một lần."

Phượng Vũ nghe xong lời này, trong lòng lập tức vui mừng!

Tốt ai tốt ai! Nhanh lên đi!! Quân Lâm Uyên bọn hắn rồi đi về sau, nàng liền có thể nắm chặt thời gian luyện ché cừu chuyên hồi linh đan!!! Không có tu vi nàng hiện tại bị người khi dễ nhiều thảm a?

Phượng Vũ quả thực hận không thể đura tay đầy Phong Tâm mấy người bọn hắn ra cửa!

Nội tâm của nàng là nghĩ như vậy, trên thực tế, nàng vậy mà thật không tự chủ được đầy đứng ở trước mặt nàng Phong Tâm một chút.

Đường tay của nàng chạm đến Phong Tâm phía sau lưng, nàng mới rõrệt ý thức được mình làm cái gì, tranh thủ thời gian rút trở về.

Phong Tâm quay đầu, nhìn thấy Phượng Vũ cắp kia tỏa sáng đôi mắt, trong lòng nhất thời một trận cao hứng!

Phong Tâm hai tay chống nạnh: "Ha ha ha —— Phượng Tiêu Vũ a Phượng Tiêu Vũ, ngươi bắt ta làm gì? Không nghĩ rằng chúng ta đi ngươi nói thắng a, ngươi người này làm sao như thế khẩu thị tâm phi nha?"

Phượng Vũ: "!!!!"

Nàng chồm đó trảo Phong Tâm rồi?! Chồm đó bắt?! Nàng rõ ràng là đầy được không? Đầy!

Phượng Vũ đang muốn giải thích thời điểm, Quân Lâm Uyên cắp kia nóng rực thâm thúy đôi mắt dừng lại tại trên mặt nàng.

Phượng Vũ chỉ cảm thấy một trận tê cả da đầu lạnh cả sống lưng...

Phượng Vũ kiên trì: "Ta chồm đó bắt ngươi rồi? Ta là đầy ngươi đi!"

Phong Tâm cười ha ha, tự luyến hán làm sao lại tin tưởng Phượng Vũ câu nói này?

"Ngươi nữ nhân này, liền là khẩu thị tâm phi, ta còn có thể không hiểu rõ ngươi? Chắc chắn ——" Phong Tâm trực tiếp khoát tay, ra hiệu Phượng Vũ không cần nói, sau đó hán hắng tấp chạy đến Quân Lâm Uyên bên người.

"Quân lão đại..." Phong Tâm nói nhỏ nói vài câu.

Quân Lâm Uyên nguyên bản cau mày, không biết có phải hay không là không tình nguyện... Dù sao cũng không ai có thể chân chính đoán được Quân thái tử kia cao thâm mạt trắc nội tâm.

Mọi người chỉ thấy Quân Lâm Uyên cuối cùng thoảng qua gật đầu.

"A!" Phong Tâm đặc biệt vui vẻ, hán nhíu mày lườm Phượng Vũ một chút: "Hiện tại ngươi vui vẻ nha."

"Cái gì?" Phượng Vũ một mặt mờ mịt.

Phong Tâm hai tay chắp sau lưng, quay đầu nhìn chằm chằm Tất thành chủ, dương dương đắc ý nói: "Lưu vùn chúng ta liền không đi ở, giữ lại cho con của ngươi ở đây."

"Vậy các ngươi..." Tất thành chủ trong mắt mang theo thật sâu tiếc nuối.

"Chúng ta liền ở cái này." Phong Tâm chỉ chỉ cái này Phượng trạch, ngữ khí mang theo ghét bỏ: "Mặc dù nơi này vừa cũ vừa rách vừa nhỏ, nhưng người nào để cho ta vợ con đầu bếp nữ liền ở cái này đâu? Ai nha, miễn miễn cưỡng cưỡng đi, liền ở cái này."

Phượng Diệc Nhiên cùng Phượng Lưu nghe xong Thái tử thiên đoàn người muốn ở lại, lúc này hưng phấn đôi mắt sáng rõ, toàn thân kích động vạn phần!

Nhưng là Phượng Vũ nghe nói như thế, lúc này liền mộng... Cái gì?! Ở lại?! Ở Phượng trạch?!

"Không không không, không thể ——" Phượng Vũ theo bản năng lên tiếng kinh hô!

Nếu như bọn họ hán ở lại, kia nàng lúc nào mới có thể luyện chế cửu chuyển hồi linh đan? Từ trong tay bọn họ trộm được Tiên Linh Quả linh dịch, nàng làm sao dám cầm, ra, đến, luyện, chế?!

Nói đùa cái gì!

"Không không không, tựa như Phong tiêu Vương già ngài nói như vậy, chúng ta Phượng trạch quá nhỏ quá phá quá cũ kỹ quá keo kiệt, sao có thể dùng để chiêu đãi ngài mấy vị dạng này tôn quý quý khách đâu? Cho nên ——" Phượng Vũ liều mạng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Đưa nàng cho chúng ta bắt tối

Không muón, kiên quyết không muón!

Mòi đi, mòi đi nhanh lên!

Thế nhưng là, Phong Tầm lại không lọt vào mắt Phượng Vũ: "Ngươi cái này khẩu thi tâm phi nữ nhân liền ngâm miệng đi, càng che càng lộ rõ ràng như vậy, ngươi cũng sẽ không thẹn thùng sao?"

Phượng Vũ: "!!!"

"Kỳ thật ngươi nội tâm không biết cao hứng biết bao nhiêu đâu, thật sự cho rằng ta không biết giống như..." Phong Tầm nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Phượng Vũ: "!!!" Muội muội của ngươi!

Phong Tầm lườm Phượng Diệc Nhiên một chút: "Chúng ta ở Phượng trạch, ngươi rất hoan nghênh a?"

"Ân ân ân!" Phượng Diệc Nhiên tranh thủ thời gian gật đầu, liều mạng gật đầu, phát ra từ nội tâm gật đầu!

Phong Tầm lườm Phượng Vũ một chút: "Nhìn thấy chưa? Đây mới là phản ứng bình thường, ngươi nữ nhân này, thật dối trá."

Phượng Vũ: "!!!" Muội muội của ngươi! Đáng đời Tiên Linh Quả linh dịch bị nàng trộm đi, hiện tại đối Phong Tầm ca ca nàng đã không có cảm giác áy náy, hù!

Phong Tầm trực tiếp xem nhẹ Phượng Vũ ý kiến, hắn gấp Tất thành chủ một mặt tiếc nuối bộ dáng, lập tức vỗ tay phát ra tiếng: "Tất thành chủ, vừa rồi chúng ta Quân lão đại nói, có một chuyện rất trọng yếu muốn bàn giao ngươi đi làm."

Tất thành chủ trong nháy mắt nhăn tinh sáng lên: "Có thể vì thái tử điện hạ cống hiến sức lực, là hạ quan vinh hạnh!"

Không sợ Quân thái tử phiền phức hắn, liền sợ Quân thái tử không chú ý hắn.

Bởi vì chỉ cần có thể vì Quân thái tử làm việc, liền sẽ cùng hắn có lui tới, có tiếp xúc, giữa người và người quan hệ không cũng là bởi vì lẫn nhau vãng lai mà trở nên thân mật sao?

Đương nhiên, coi như Quân thái tử khinh thường tại để ý đến hắn, cùng Phong tiểu Vương gia nhiều tiếp gần một chút cũng thật là tốt rất tốt.

Nghĩ đến nơi này, Tất thành chủ lúc này khom người, một mực cung kính hỏi: "Không biết điện hạ cần hạ quan đi làm chuyện gì?"

Nâng lên chuyện này, Phong Tầm có một lát trầm mặc...

Tất cả mọi người nhìn qua Phong Tầm, thế là, đều nhìn thấy Phong Tầm trên mặt kia biểu tình quái dị, phức tạp cảm xúc, còn có xấu hổ mở miệng... Gian nan.

"Tiểu vương già?" Tất thành chủ nhìn khi thì nghiêm r้าย nghiêm lợi, khi thì phẫn nộ khó chống đỡ Tiếu vương già, trong lòng lộp bộp một chút, đến cùng là chuyện gì, lại dẫn vị này Phong tiểu Vương gia như thế để ý?

"Thay chúng ta tìm tìm một người." Phong Tầm nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn chằm chằm Tất thành chủ, "Ngươi tạm chờ lấy!"

Phong Tầm lườm Phượng Vũ một chút: "Bày săn bút mực."

Phượng Vũ nâng trán, thật coi nàng là tiểu nha đầu a? Nàng là tốt như vậy phải đi sao?

Đồng thời, đang nghe Phong Tầm muốn bút mực thời điểm, Phượng Vũ nội tâm đột nhiên lộp bộp một chút, nàng có một loại rất cảm giác xấu.. Nhưng là loại cảm giác này cực nhanh mà qua, nàng không có bắt được.

Phượng Vũ không hề động, nguyên ý động người còn thật không ít.

Phượng Lưu đã sớm bay lao ra, trong nháy mắt giây vè, trở về thời điểm trong tay bung lây bút mực giấy nghiên, vè mặt tui cười đi đến Phong Tầm trước mặt: "Tiểu vương già, ngại muốn bút mực giấy nghiên."

"Ừm."

Phong Tầm nhìn xem bày tại bàn bên trên giấy tuyên, trong tay chắp bút, dính sung mãn mực nước vè sau, hít sâu một hơi, nhảm mắt lại.

Chờ hắn mở ra hai con ngươi lúc, trong mắt bình tĩnh như gió.

Xoát xoát xoát ——

Phong Tầm đầu bút lông khi thì mạnh mẽ hữu lực, khi thì đường cong nhu cùng.. Không bao lâu, một đạo mảnh khảnh bóng người liền sôi nổi tại trên giấy lớn!

Nhìn thấy đạo nhân ánh kia lúc, Phượng Vũ chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đình, toàn thân huyết dịch đều hướng trên trán dũng mãnh lao tới!

Phong Tầm ba phút đồng hồ bên trong vẽ xong giản bút nhân vật chân dung, vung tay lên, bút tích toàn làm

Hắn đem bức họa kia ném cho Tất thành chủ, nghiến răng nghiến lợi: "Không có gì bất ngờ xảy ra, cái này xú nhà đầu bảy giờ đang ở Bắc Cảnh Thành, người dẫn người đưa nàng cho chúng ta bắt tối!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 101: Chỉ không biết...

Phượng Vũ dùng một loại, cực kỳ khó mà miêu tả ánh mắt nhìn qua Phong Tầm: "..."

Tất thành chủ cầm chân dung, nhìn mấy lần về sau, trong đầu dạo qua một vòng, mới nói: "Nha đầu này... ngược lại là khó coi."

Phong Tầm cười lạnh một tiếng: "Không chỉ có vóc người xấu, tâm linh càng là ghê tởm! Chờ ta bắt được nàng, không phải đưa nàng chém thành muôn mảnh không thể!"

Phong Tầm tiện tay nắm lên một khối trung bày tảng đá, sau đó bóp, tảng đá hóa thành vỡ nát.

Phượng Vũ nhìn xem Phong Tầm kia theo ngón tay trượt xuống thạch mặt, tìm vị trí kịch liệt co quắp một chút.

Tất thành chủ đem bức tranh đó tỉ mỉ cuốn lại, nhét vào trong tay áo, đôi Phong Tầm ôm quyền: "Tiểu vương gia xin yên tâm, hạ quan nhất định mau chóng tìm tới chân dung bên trong, đem nó truy nã quy án."

Phong Tầm: "Ừm!"

"Chỉ không biết..." Tất thành chủ do dự một chút, nhưng vẫn là hỏi thăm lên tiếng: "Chỉ không biết, nữ tử này họ gì tên gì, phạm vào tội gì? Nếu như biết đến kỹ càng một chút, tin tưởng tìm ra được cũng sẽ dễ dàng rất nhiều."

Phong Tầm cắn răng: "Cái này xú nhà đầu họ gì tên gì? Ha ha!"

Phượng Vũ tâm lộp bộp một chút!

Không được!

Lúc áy thấy Phong Tầm thời điểm, nàng quá quá chủ quan, không có cân nhắc quá nhiều, thuận miệng liền lấy cái Phong Tiêu Ngũ.

Phong Tiêu Ngũ, Phượng Tiêu Vũ... Hai cái danh tự như thế tiếp cận, nếu như Phong Tầm chuyên qua đầu óc, nói không chừng liền có thể liên hệ đến trên người nàng.. Xong xong xong.. Lần này là thật xong.

Nếu như Phong Tầm biết kia từ trong tay bọn họ cướp đi Tiên Linh Quả, đồng thời còn âm bọn hắn một thanh xú nhà đầu chính là nàng.. Phượng Vũ quả thực không cách nào tưởng tượng Phong Tầm sẽ tuôn ra như thế nào lừa giận.

Phượng Vũ nội tâm gọi là một cái khẩn trương a.

Nhưng là, Phong Tầm lại cười lạnh một tiếng: "Tên của nàng người không cần hỏi! Cái kia danh tự làm sao nghe đều không giống như là tên thật, quả nhiên là ngay từ đầu liền không chuẩn bị dùng tên thật a! Mà lại -- "

Phong Tầm tiếp tục cười lạnh liên tục: "Nha đầu kia trộm đi trên người chúng ta một cái vật rất quan trọng, nàng liền là cái ghê tởm tiêu tặc! Người nhớ kỹ, tiêu tặc này nhất định phải bắt sống, đến lúc đó ta không phải đưa nàng rút gân lột da, tra tấn chết đi sống lại không thể!"

Phượng Vũ nhìn Phong Tầm kia vẻ mặt thành thật vẻ mặt nghiêm túc, yên lặng lui về sau một bước...

Tất thành chủ không khỏi nhìn nhiều Quân Lâm Uyên một chút, cười khổ một tiếng: "Việc này, sợ là khó khăn, Tiểu vương gia, có thể từ các người bên ngoài trộm đi đồ vật, đặc biệt là Quân thái tử còn tại tình huống dưới... Vị này tiêu tặc nên là bực nào thực lực? Lợi hại bực nào? Bằng vào chúng ta Bắc Cảnh Thành quân bị cùng nghĩa vụ quân sự, sợ là bất lực a..."

Phong Tầm nghe Tất thành chủ, nội tâm là... Rất phức tạp.

Hắn muốn làm sao nói cho người ta, cái kia trộm đi Tiên Linh Quả tiêu tặc... Nàng liền là cái phế vật! Không có bất kỳ cái gì linh lực phế vật? Hắn nói

như thế nào lối ra a?!

Thế nhưng là Tát thành chủ không biết a, hắn còn tại một cái kia kinh hỏi: "Tiêu tặc kia... Đến cùng là thực lực như thế nào, mong rằng Tiêu vương già cáo tri một hai."

Phong Tầm sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Tất cả mọi người nhìn qua Phong Tầm, bọn hắn đều rất hiểu kì, đến cùng là thần thánh phuông nào, có thể tại Quân Lâm Uyên ở đây tình huống dưới còn trộm đi bọn hắn bảo vật? Kia đến bao nhiêu lợi hại a?

"Thực lực kia khẳng định không phải Linh Sư a? Cho nên là Linh Tông sao? Không phải là Linh Tôn a?!" Tát thành chủ một mặt chán kinh.

Phượng Vũ gióng một con sóc nhỏ, vụng trộm thò đầu ra nhìn Phong Tầm một chút.

Phong Tầm:..."

Hắn hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi...

Da mặt co lại co lại...

Hắn muốn làm sao nói cho Tát thành chủ, tiểu tặc kia căn bản là ngay cả Nhất Cấp Linh Sư đều không có phế vật! Phế vật a!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nàng hung ta!

Phượng Vũ cứ như vậy tro mắt nhìn lén Phong Tầm, nàng ngược lại muốn xem xem Phong Tầm làm sao có ý tứ nói ra chân tướng.

Phong Tầm không nhịn được trùng mắt Tát thành chủ: "Ngươi người này làm sao dài dòng như vậy! Cho ngươi đi còn không nhanh đi?!"

Tát thành chủ nhìn Quân Lâm Uyên một chút, gấp Quân Lâm Uyên không có những lời khác, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, yên lặng rời đi...

Phong Tầm quay đầu lườm Phượng Vũ một chút: "Chúng ta gần nhất đều sẽ lưu tại cái này, hiện tại ngươi cao hứng a?"

Phượng Vũ: "... Ai cao hứng?!"

Phong Tầm: "Khẩu thị tâm phi."

Phượng Vũ:..."

Chân chính cao hứng người là Phượng Lưu, nàng ngượng ngùng vuốt vuốt sợi tóc, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lén Quân Lâm Uyên một chút.

Quân thái tử vứt bỏ lưu vùn không ở, lại ở tại lâu năm thiêu tu sửa Phượng trạch... Có phải là vì nàng a? Cho nên, kỳ thật Quân thái tử đối nàng... Ai nha, người ta thật tốt thẹn thùng mà ~

Nghĩ đến noi này, Phượng Lưu xấu hổ đỏ mặt, thẹn thùng rủ xuống tầm mắt.

Phong Tầm không hiểu nhìn Phượng Lưu một chút... Nữ nhân này đang làm gì? Một hồi đỏ mặt, một hồi lại thẹn thùng nhìn lấy Quân lão đại nhà bọn hắn? Nhìn xem thật là làm người ta sợ hãi a...

Phong Tầm không có công phu quản Phượng Lưu, hắn chỉ nhìn chằm chằm Phượng Vũ, thúc giục nàng: "Ngươi ngược lại là nhanh lên a."

"Cái gì?" Phượng Vũ một mặt mờ mịt.

Biết bọn hắn muốn ở lại, Phượng Vũ nội tâm đã nhanh hóng mắt, nàng còn có thể có ý kiến gì?

"Đi giúp chúng ta chuẩn bị gian phòng, trải giường chiếu xếp chăn loại hình a, còn không đi làm?" Phong Tầm tức giận kém chút mắt tròn trĩnh.

Phượng Diệc Nhiên маш nói: "Tiêu vương già xin yên tâm, lão trạch bên trong mặc dù vẻ ngoài nhìn qua có chút cổ xưa, nhưng bên trong bày biện đều vẫn là tốt, về phần trải giường chiếu xếp chăn, tự nhiên có nhà hoàn ma ma phục vụ."

Phượng Lưu trong mắt xuân sắc tràn ngập, trên mặt nàng vô hạn thẹn thùng, đang muốn mở miệng biểu thị nàng đi chuẩn bị cho Quân thái tử gian phòng

thời điểm --

Phong Tâm lại cười lạnh một tiếng: "Ta liền muốn tiêu trù nương của ta chuẩn bị gian phòng, các ngươi ai tất cả chờ động tay, Phượng Vũ, còn không mau một chút đi!"

Phượng Vũ hai tay chống nạnh, ánh mắt trừng mắt Phong Tâm "Ngươi đây là tại sai sứ ta lạc?"

"Sai sứ ngươi thế nào? Ngươi chính là tiêu trù nương của ta a, chẳng lẽ ta nói sai sao?" Phong Tâm bị Phượng Vũ trừng một cái, khí thế lập tức liền thấp mờ một nửa, hán lấp bấp, "Ngươi làm, làm gì?"

"Tiêu trù nương?" Phượng Vũ cười lạnh một tiếng, tối gần một bước.

Phượng Vũ ép một cái gần, Phong Tâm liền vô ý thức lui về sau, hán trừng mắt Phượng Vũ: "Ngươi, ngươi đừng tới đây -- "

Phượng Vũ cười lạnh một tiếng: "Lại còn coi ta là con mèo bệnh dễ khi dễ đúng không? Phong Tâm, muốn ở chính ngươi ở đi! Muốn dọn dẹp phòng ở mình dọn dẹp phòng ở đi! Chớ cùng ta cái này nói nhảm!"

Nói xong, Phượng Vũ tay trái nắm kỹ nhân mẫu thân, tay phải nắm nhà mình tiêu đệ, trực tiếp hàn mặt đi.

Phong Tâm khép sọ trừng mắt Phượng Vũ rồi đi bóng lưng, lập tức trọn mặt hốc mồm "... Nàng, nàng, nàng đây là tại hung ta?! Cứ như vậy nhẫn mặt đi? Nàng thế nhưng là tiêu trù nương của ta a!"

Huyền Dịch lườm Phong Tâm một chút: "Nàng là Phượng Vũ."

"Nàng là Phượng Vũ thế nào? Nàng thế mà vung mặt ta sắc!" Phong Tâm biểu thị hán thụ thương.

Huyền Dịch nhìn xem Phượng Vũ bóng lưng rời đi, trong mắt hiện hiện một vòng thường thức: "Dạng này Phượng Vũ, mới thật sự là Phượng Vũ."

"Ngươi nhìn nàng hung ác như thế!" Phong Tâm trong lòng canh cánh trong lòng, hán chỉ vào Phượng Vũ bóng lưng, đối mọi người lên án: "Nàng hung ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 103: Mau cùng ta tiến phòng luyện dược!

Phượng Diệc Nhiên nâng trán: "..."

Bình thường cảm thấy Phong tiểu Vương gia cao lãnh ngạo kiều, nhưng lúc này nhìn xem, làm sao như cái cãi nhau nhao nhao thua cùng đại nhân cáo trạng tiểu hài? Đây cũng quá tính trẻ con đi?

Nhưng là Quân Lâm Uyên cùng Huyền Dịch lại không cảm thấy kinh ngạc, tựa như đã thành thói quen.

Phượng Diệc Nhiên cũng không thể nói gì hơn, chỉ bất quá, hán nhìn chằm chằm Phượng Vũ bóng lưng, đôi mắt tĩnh mịch máy phàn.

Đều đã là phế vật, còn dám tự cao tự đại, cũng may Tiểu Vương gia tính tình tốt, cái này nếu là đắc tội là Quân thái tử... Nghĩ đến nơi này, Phượng Diệc Nhiên cảm thấy, hán nhất định phải lấy huynh trưởng thân phận tim Phượng Vũ hảo hảo trò chuyện chút.

Phượng Vũ lôi kéo kỹ nhân mẫu thân cùng đệ đệ ra viện tử.

Kỹ nhân mẫu thân phi thường rộng, nàng xông Phượng Vũ khoát khoát tay, trực tiếp trở về phòng buổi trưa đi ngủ, một phái ngây thơ lảng mạn, không tranh quyền thế.

Phượng Tiểu Thất lại một mực lôi kéo Phượng Vũ: "Tỷ -- "

"Úm?" Phượng Vũ nhíu mày.

"Tỷ ngươi vừa rồi thật là quá suất a!" Phượng Tiểu Thất giơ ngón tay cái lên, "Đây chính là Tiểu Vương gia a, ngươi thế mà trực tiếp hung hán, mặt của hán đều tái rồi."

Phượng Vũ thở dài một cái: "Nếu như có thể đem hán khí đi, mới là tốt nhất."

Phượng Tiểu Thất cũng chu miệng nhỏ: "Đúng đây, tại sao phải ở nhà chúng ta đâu? Về sau tỷ tự mình xuống bếp thời điểm, bọn hán sẽ không đều tại

a?"

Phượng Tiêu Thất là cái hộ ăn hài tử, chỉ cần vừa nghĩ tới về sau mỗi ngày đều muốn bị giành ăn, hán liền trống thành một khuôn mặt bánh bao, rất là ưu sầu.

Phượng Vũ tức giận đâm đâm hán mặt trời nhỏ huyệt: "Đò ngóc."

Phượng Vũ phi thường rõ ràng, nàng hiện tại nhất trọng yếu nhất sự tình, liền là luyện ché cùu chuyên hồi linh đan, từ đó bắt đầu tu luyện.

Nếu như thân thể của nàng vẫn như cũ phế vật, như vậy, nàng liền mãi mãi cũng không có lời nói có trọng lượng.

Nghĩ đến nơi này, Phượng Vũ nhìn sắc trời một chút, lúc này chính vào buổi chiều, ánh nắng vừa vặn.

Phượng Vũ tại Phượng Tiêu Thất bên tai bàn giao vài câu, sau đó, nàng liền vỗ vỗ Phượng Tiêu Thất đầu vai: "Nếu như bọn hán hỏi tới, nhưng nhớ kỹ?"

"Ùm!" Phượng Tiêu Thất kia khuôn mặt bánh bao nghiêm túc gật đầu!

Sau khi thông báo xong, Phượng Vũ liền một cái trợ lực chạy, tay phải chống đỡ ở trên vách tường, thân hình vượt qua cao cao tường vây, nhảy múa sau đó kia nhẹ nhàng thân hình liền biến mất ở Phượng Tiêu Thất trong tầm mắt.

Phượng Tiêu Thất nắm tay, tỷ tỷ nói nàng chỉ xuất đi một cái buổi chiều, liền có thể tìm kiếm được một lần nữa phương pháp tu luyện.. Cho nên, vô luận như thế nào đều phải giúp nàng che giấu buổi chiều này!

Bay vọt qua tường vây, Phượng Vũ thân hình nhẹ nhàng rơi tại mặt đất, nàng nghiêng tai lắng nghe, không có nghe được khác động tĩnh về sau, nhéch miệng lên một vòng nhàn nhạt đường cong.

Quân Lâm Uyên một đoàn người tại Phượng trạch ở? Được a, không có vấn đề, nàng ra ngoài chính là, cũng không phải chỉ có Phượng trạch có lò luyện đan, ba lão đầu bên kia luyện được sư thiêng lanh là so với nàng luyện được thất muôn tốt hơn rất nhiều.

Ba lão đầu là Bắc Cảnh Thành lợi hại nhất luyện được sư, thậm chí tại toàn bộ Quân Vũ Đế Quốc đều tiếng tăm lừng lẫy.

Phượng Vũ sở dĩ đối với mình thuật ché thuốc rất tự tin, đó là bởi vì.. Nàng thuật ché thuốc, so thanh danh hiển hách ba lão đầu lợi hại hơn.

Theo lý thuyết, như loại này tính tình cỗ quái luyện được sư bình thường đều sẽ tị thí mà cư, nhưng là ba lão đầu không giống, hán chố ở là Bắc Cảnh Thành náo nhiệt nhất khu vực --

Ngay tại Xuân Hương lâu sát vách.

Phượng Vũ mỗi lần tới, đều bị nồng đậm son phấn vị hún nấm cái mũi.

"Ôi, tiểu nha đầu tới nhưng quá kịp thời! Mau cùng ta tiến phòng luyện được!" Phượng Vũ vừa mới vừa tiến đến, một thân vải thô áo gai ba lão đầu vọt thẳng ra, một phát bắt được Phượng Vũ tay.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Người cứ giả vờ đi

Không đợi Phượng Vũ kịp phản ứng, ba lão đầu liền không kịp chờ đợi nói: "Mau tới mau tới, trước mấy ngày đụng ngay một chỗ nghi nan điểm, nếu là ngươi lại không đến, lão già ta cần phải tới nhà ngươi đi tìm ngươi, tới tới tới -- "

Ai có thể nghĩ tới, vị này tại toàn bộ Quân Vũ Đế Quốc đều uy danh hiển hách có thể đếm được trên đầu ngón tay lão đầu, tại Phượng Vũ trước mặt lại lấy thỉnh giáo tư thái?

Phượng Vũ đang muốn dùng ba lão đầu luyện được thất, thế là vui vẻ đồng ý.

Ngay tại hai người chính muôn đi vào trong phòng thời điểm, bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Ba lão đầu trong nhà không có có người khác, chỉ có một vị chiếu có hán sinh hoạt hàng ngày lão quản gia.

Lão quản gia tiến đến bẩm báo: "Thành chủ đại nhân đến đây, lão già ngài xem -- "

Phượng Vũ đôi mắt cau lại, Tất thành chủ?

Ba lão đầu nhường mày, đối Phượng Vũ nhả rãnh: "Thành chủ này nhưng thực đáng ghét, ba ngày hai đầu liền hướng ta cái này chạy, hồi hối đều không có chính sự, người nói đây không phải chậm trễ công phu sao? Có cái này công phu làm chút gì không tốt?"

Phượng Vũ che miệng cười khổ, Lão ngoan đồng Lão ngoan đồng. Ba lão có đôi khi thật là như thằng bé con.

Tất thành chủ là Bắc Cảnh Thành thành chủ, ở trong mắt người khác, thành chủ thân phận cỡ nào cao lớn, hắn tự mình thăm viếng kia là vinh dự bậc nào? Thế nhưng là Ba lão đầu lại ghét bỏ không được.

Phượng Vũ cười nói: "Tất thành chủ ước chừng là vì con của hắn bệnh tói a?"

Ba lão đầu lườm Phượng Vũ một chút: "Ngươi nói ngươi đứa nhỏ này thất đức không thiếu đạo đức."

Phượng Vũ nhíu mày: "Ta thế nhưng là tuân thủ luật pháp ôn nhu thiện lương thiên chân vô tà cô nương tốt, Ba lão nhân già ngài cũng đừng nói xấu ta."

Ba lão tức giận lườm Phượng Vũ một chút: "Đáng dấp một truong thiên chân vô tà thuần chân vô hại mềm mảnh tiêu cô nương mặt, nếu ai thật tin ngươi gương mặt này, cuối cùng làm sao bị ngươi hố chết cũng không biết, ngươi nhà đầu này nhất là gian trá giáo hoạt cực kỳ."

Phượng Vũ hai tay chống nạnh, không phục: "Nào có a!"

"Còn nào có? Ngươi sờ lấy lương tâm của ngươi nói, Tất gia này nhỉ từ trời sinh cũng không có ngốc như vậy, về sau là thế nào ngốc thành như thế? Ngươi dám nói cùng ngươi không có quan hệ?" Tất lão đầu tức giận nói, "Tiểu tử kia *** huân tâm, dám đem chủ ý đánh tới trên người ngươi, bị ngươi giáo huấn cũng là không gì đáng trách, bất quá để quốc cũng không phải là không có người tài ba, luyện được đẳng cấp cùng ta một cấp bậc cũng có hai ba cái, ngươi dám cam đoan Tất thành chủ vĩnh viễn sẽ không cầu đến trên người bọn họ đi?"

Phượng Vũ trong mắt hiện hiện một vòng màu lạnh.

Năm năm trước, các nàng nhị phòng bị ném đến cái này Bắc Cảnh Thành, một nhà ba người tất cả đều phụ nữ trẻ em, có Quân Vũ Đế Quốc thứ một tuyệt thế giải nhân danh xưng mỹ nhân mẫu thân, linh lực bị phê nòng, còn có đơn thuần vô hại đệ đệ... Tất cả đều trên trán đều nhìn chằm chằm ba chữ: Dế khi dế.

Khi đó, Tất Lương Đống xuất hiện, đối Phượng Vũ uy búc lợi dụ, thủ đoạn huyết tinh tàn nhẫn, giản làm cho người ta hận không thể bóp chết hắn.

Cho nên, Phượng Vũ mới có thể âm thầm hạ độc thủ, đem Tất Lương Đống biến thành một cái kẽ ngu.

Chỉ là chuyện này... Ngoại trừ Phượng Vũ bên ngoài, những người khác không biết, liền ngay cả Ba lão, cũng bất quá là suy đoán thôi.

Nếu là Tất thành chủ biết, hại nhà hắn nhỉ từ thành đồ đàm kẽ cắm đầu chính là...

Phượng Vũ một mặt ngây thơ vô tội: "Tất thành chủ coi như cầu đến trên người bọn họ đi lại như thế nào? Lại chuyện không liên quan đến ta."

"Ngươi cứ giả vờ đi." Ba già tức giận lườm Phượng Vũ một chút.

"Lão già..." Lão quản gia ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

Ba lão tức giận phất tay: "Hắn đã yêu các loại, vậy liền để hắn chờ ở bên ngoài, liền nói ngươi già lão già ta tại luyện được, bất kỳ người nào không nén quấy nhiễu!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 105: Có thể luyện ra thuốc sao?

Một bên nói, ba lần trước biên tướng Phượng Vũ hướng luyện được trong phòng kéo: "Thật là, trước đó ngươi lưu lại cái kia đạo thượng cổ đan phuông, ta tỉ mỉ nghiên cứu qua, trên lý luận là có thể được, nhưng thực tế thao tác nhưng vẫn là có vấn đề, Tinh Ma thảo ta cũng là dựa theo ngươi nói tỉ lệ cùng hóa hâu thà a, cũng không biết chỗ đó có vấn đề, Đi đi đi, chúng ta đi vào nói -- "

Nếu như trên cái này đại lực thật có võ si, kia Ba lão tuyệt đối là được si.

Bát luận kẻ nào bắt cứ chuyện gì, tại hắn luyện được đại nghiệp trước mặt đều phải đứng sang bên cạnh.

Quản gia nhìn xem nhà mình lão già đối phuông Ngũ tiều thư nghiêm túc tĩnh giáo đáng vẻ, không khỏi khổ cười ra tiếng, cái này nếu là nói ra, ai có thể tin cao quý ẩn thế luyện được sự Ba lão sẽ think giáo một cái được xung là phế vật Ngũ tiều thư đâu?

Lại có ai sẽ tin tưởng, Phượng già Ngũ tiểu thư không chỉ có thản nhiên thụ chi, mà lại thuận miệng liền bão tố nhượng lại người nghe không hiểu thuật ngữ? Sau đó Ba lão ngưng thần nín hơi hết sức chăm chú một bên nghe một bên suy tư một bên gật đầu thụ giáo đáng vè?

Hình tượng này, thấy thế nào làm sao không hài hòa a...

Lão quản gia cười khổ lắc đầu, xem ra Tất thành chủ muôn chờ lâu lắm rồi.

Bói rồi ba già vấn đề cũng không phải là rất khó, Phượng Vũ chỉ điểm vài câu về sau, Ba lão liền hiểu ra!

"Nguyên lai Bát Tinh thảo còn muôn đi tia! May mắn được người nhắc nhở một câu!" Ba lão kích động bàn tay võ Phượng Vũ tinh tế đầu vai, "Người nhà đầu này, tuổi còn nhỏ, hiểu làm sao lại nhiều như vậy chứ? Người bình thường ai có thể nghĩ tới Bát R Chrong 105: Có thể luyện ra thuốc sao?"

Một bên nói, ba lần trước biên tướng Phượng Vũ hướng luyện được trong phòng kéo: "Thật là, trước đó người lưu lại cái kia đạo thượng cổ đan phượng, ta ti mỉ nghiên cứu qua, trên lý luận là có thể được, nhưng thực tế thao tác nhưng vẫn là có vấn đề, tinh ma cỏ ta cũng là dựa theo người nói tỉ lệ cùng hỏa hầu thả a, cũng không biết chỗ đó có vấn đề, Đi đi đi, chúng ta đi vào nói -- "

Nếu như trên cái này đại lực thật có võ si, kia ba già tuyệt đối là dược sĩ.

Bất luận kè nào bất cứ chuyện gì, tại hàn luyện được đại nghiệp trước mặt đều phải đứng sang bên cạnh.

Quản gia nhìn xem nhà mình lão gia đối phượng Ngũ tiểu thư nghiêm túc thỉnh giáo đáng vè, không khỏi khổ cười ra tiếng, cái này nếu là nói ra, ai có thể tin cao quý ẩn thế luyện được sư ba già sẽ thỉnh giáo một cái được xưng là phế vật Ngũ tiểu thư đâu?

Lại có ai sẽ tin tưởng, Phượng già Ngũ tiểu thư không chỉ có thản nhiên thụ chi, mà lại thuận miệng liền bão tố nhượng lại người nghe không hiểu thuật ngữ? Sau đó ba già ngưng thần nín hơi hết sức chăm chú một bên nghe một bên suy tư một bên gật đầu thụ giáo đáng vè?

Hình tượng này, thấy thế nào làm sao không hài hòa a...

Lão quản gia cười khổ lắc đầu, xem ra Tất thành chủ muôn chờ lâu lắm rồi.

Bói rồi ba già vấn đề cũng không phải là rất khó, Phượng Vũ chỉ điểm vài câu về sau, ba già liền hiểu ra!

"Nguyên lai bát tinh có còn muôn đi tia! May mắn được người nhắc nhở một câu!" Ba già kích động bàn tay võ Phượng Vũ tinh tế đầu vai, "Người nhà đầu này, tuổi còn nhỏ, hiểu làm sao lại nhiều như vậy chứ? Người bình thường ai có thể nghĩ tới bát tinh có muôn đi tia a?"

Phượng Vũ kiêu ngạo héch nhỏ ngực. Ai bảo nàng có một vị toàn bộ đại lực lợi hại nhất mỹ nhân sư phụ đâu?

Mỹ nhân sư phụ hiểu nhưng nhiều, không chỉ có riêng chỉ có thuật ché thuốc.

Rộng mở trong sáng ba già chính dự bị lấy đem lý luận phó chư vu thực tiễn, đem Phượng Vũ cho thượng cổ đan phượng -- cường hóa dược tề cho luyện ché ra tối.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân --

"Lão gia, lão gia -- "

Lại là già thanh âm của quản gia.

Ba già lập tức lòng giết người đều có! Không phải đã nói rồi sao, hàn luyện được thời điểm, bất kỳ người nào đều không cho quấy rầy!

Phượng Vũ bỗng nhiên nói một câu: "Lão quản gia tự nhiên là biết ngại tỳ khí, nhưng hán y nguyên tìm đến, khẳng định sự tình không tầm thường, ngại vẫn là đi xử lý một chút? Bằng không nữa đương bị quấy rầy, liền thất bại trong gang tấc."

Ba già vẫn là không quá nguyện ý, thật vất vả giải hoặc, hàn làm sao bỏ được rời đi luyện dược lô?

Cửa mở ra, lão quản gia bước nhanh đi tới, bám vào ba già bên tai nhỏ giọng nói một câu.

Ba già cau mày, thở dài, cởi xuống lúc ché thuốc mới có thể phủ thêm màu trắng áo choàng ném cho lão quản gia, không nói hai lời liền đi ra ngoài.

Phượng Vũ nhìn ba già bóng lưng rời đi, trong lòng hiện hiện một vòng vẻ nghi hoặc... Xem ra lần này khách nhân so Tất thành chủ địa vị muôn lớn hơn nhiều đâu.

Bất quá Phượng Vũ cũng không có thời gian hướng nơi khác muôn đi --

Vừa rồi nàng sở dĩ thuyết phục ba già rời đi, cũng là bởi vì nàng muôn đẩy ra ba già sau tốt luyện ché nàng cừu chuyên hồi linh đan!

Âm!

Phượng Vũ đi lên đem luyện được thất cửa đóng lại, đồng thời phủ lên một thanh khóa lớn, lúc này mới lại lần nữa trở lại được đỉnh phía trước.

Lớn như vậy được đỉnh bên trên, chính giữa một con trong suốt xanh biếc long đầu, khép miệng mở ra, cam ngon lửa màu đỏ tòng long đầu phun ra.

Long đầu hướng xuống, bốn cái thanh đồng đầu bạch ngọc thân điêu rồng, tiểu long đầu hướng phía phuong hướng bốn phuong tám hướng thôn vân thủ vu, hỏa diễm phun ra ngoài.

Phượng Vũ mở ra tầng cao nhất con kia màu xanh đỉnh đầu rồng bộ, một cái mít thước vuông không gian xuất hiện ở trước mặt nàng.

Tinh thảo muốn đi tia a?"

Phượng Vũ kiêu ngạo héch nhỏ ngực. Ai bảo nàng có một vị toàn bộ đại lực lợi hại nhất mỹ nhân sú phụ đâu?

Mỹ nhân sú phụ hiểu nhưng nhiều, không chỉ có riêng chỉ có thuật chế thuốc.

Rộng mở trong sáng Ba lão chính dự bị lấy đem lý luận phó chư vu thực tiễn, đem Phượng Vũ cho thượng cỗ đan phuong -- cường hóa được tè cho luyện chế ra tối.

Đứng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân --

"Lão gia, lão gia -- "

Lại là già thanh âm của quản gia.

Ba lão lập tức lòng giết người đều có! Không phải đã nói rồi sao, hắn luyện được thời điểm, bất kỳ người nào đều không cho quấy rầy!

Phượng Vũ bỗng nhiên nói một câu: "Lão quản gia tự nhiên là biết ngài tỳ khí, nhưng hắn y nguyên tìm đến, khẳng định sự tình không tầm thường, ngài vẫn là đi xử lý một chút? Bằng không nữa đường bị quấy rầy, liền thất bại trong gang tấc."

Ba lão vẫn là không quá nguyện ý, thật vật và giải hoặc, hắn làm sao bỏ được rời đi luyện được lô?

Cửa mở ra, lão quản gia bước nhanh đi tới, bám vào ba già bên tai nhỏ giọng nói một câu.

Ba lão cau mày, thở dài, coi xuống lúc chế thuốc mới có thể phủ thêm màu trắng áo choàng ném cho lão quản gia, không nói hai lời liền đi ra ngoài.

Phượng Vũ nhìn Ba lão bóng lưng rời đi, trong lòng hiển hiện một vòng vẻ nghi hoặc... Xem ra lần này khách nhân so Tất thành chủ địa vị muôn lòn hon nhiều đâu.

Bất quá Phượng Vũ cũng không có thời gian hướng nơi khác muôn đi --

Vừa rồi nàng sở dĩ thuyết phục Ba lão rời đi, cũng là bởi vì nàng muốn đẩy ra Ba lão sau tốt luyện chế nàng cửu chuyển hồi linh đan!

Âm!

Phượng Vũ đi lên đem luyện được thất cửa đóng lại, đồng thời phủ lên một thanh khóa lớn, lúc này mới lại lần nữa trở lại được đỉnh phía trước.

Lớn như vậy được đỉnh bên trên, chính giữa một con trong suốt xanh biếc long đầu, khép miệng mở ra, cam ngon lửa màu đỏ tòng long đầu phun ra.

Long đầu hướng xuống, bốn cái thanh đồng đầu bạch ngọc thân điêu rồng, tiểu long đầu hướng phía phuong hướng bốn phuong tám hướng thôn vân thủ vu, hỏa diễm phun ra ngoài.

Phượng Vũ mở ra tầng cao nhất con kia màu xanh đỉnh đầu rồng bộ, một cái mít thước vuông không gian xuất hiện ở trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.